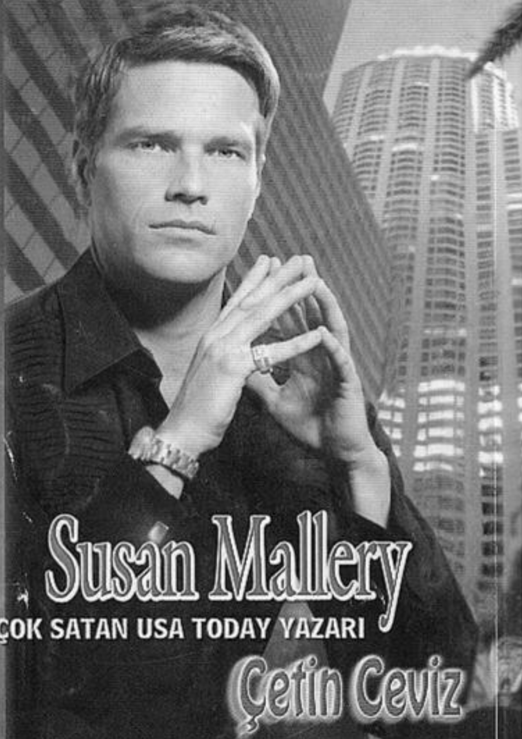

Susan Mallery

EN ÇOK SATAN USA TODAY YAZARI

Çetin Ceviz

BU DÖNEMİN DİĞER KİTABI

" Elmas Gerdanlık "

SPECIAL EDITION

" İlk Ders: Aşk "

Bayinizden istemeyi unutmayınız...

BİRİNCİ BÖLÜM

Willow Anastasia Nelson öfkeye kapılıp III. Todd Aston'un malikanesine gelmiş, bu iğrenç adama fikrini söyleyecekti. Ama birden adamı daha önce hiç görmediğini, nasıl biriyle karşılaşacağını bilmediğini fark etti. Gerçi bir fikri vardı tabii. Adam uzun boylu, yakışıklı ve zengindi. Ama Todd Aston uzun boylu, esmer ve kaba saba bir adamdı, o zaman karşısında duran şu sarışın dev de kimdi?

"Şey, merhaba. Todd'a bir çift sözüm var. Burası onun evi, değil mi? Ablam onun burada yaşadığından bahsetmişti, ben de..."

Willow içinden bir ah çekti. Söylemek istedikleri pek de istediği gibi çıkmamıştı. Adam onu korkağın teki sanacaktı.

"Ablam kendisini tanır," dedi sonunda kısaca.

Sarışın yakışıklı, onu içeriye almak yerine kapı pervazına dayanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu hareketle birlikte ortaya çıkan kasları ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Atakta bekleyen vahşi bir jaguar gibiydi. Gözleri ise yemyeşildi. Kedi gözlerini andırıyor, diye düşündü Willow onun gözlerinin derinliklerinde kaybolarak. Üstelik çok da güven veren bir yanı vardı. Gerçi Willow onu tanımıyordu, ama...

"Bakın," dedi ona ne kadar kararlı olduğunu ve o güçlü görüntüsünden korkmadığını gösteren bir tonda. "Todd'la konuşmalıyım. Ablamın hayatını altüst etti. Her şey sonunda düzeldi, ama peki ya düzelmeseydi? Bunu düşündükçe öfkeden kuduruyorum."

Kapıda duran adam tek kaşını kaldırdı, sonra ceketinin bir tarafını kenara çekti. Willow birden tansiyonunun sıfırlandığını hissetti. Hemen daha güvenli bir yere kaçmalıydı! Adamın belinde bir tabanca vardı. Willow boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Bay Aston'la alıp veremediğiniz nedir?" diye sordu adam Willow'un sırtını ürpertip geçen seksi bir sesle.

Demek bu Todd değildi. "Şey, ee, o... Bence abartılı tepki veriyorsun," dedi tabancadan gözlerini alıp tekrar adama bakmaya çalışarak.

"Bana abartmam için para ödüyorlar."

"O sürüngen işe mi gitti yoksa?" diye sordu tatlı bir sesle. "O zaman onu orada yakalarım."

"Onu hiçbir yerde yakalamayacaksın. Kimsin ve Bay Aston'dan ne istiyorsun?" Konuşurken onu kolundan yakalamak için davrandı.

Willow daha önce ponpon kız olmak için can attığı yıllarda bir sürü numara öğrenmişti. Bu becerisi birden tekrar geri döndü. Çevik bir hareketle sola dönecekmiş gibi yapıp tam sağa döndü ve adamın kolunun altından geçip öne atılınca kendini birden evin içinde buldu. Kendisiyle gurur duydu. Todd evdeyse onu mutlaka bulacaktı. Geniş holden aşağıya doğru koşmaya başladı. Silahlı adam da peşinden koşuyordu. Odaların içinden geçip sonunda kendini tekrar bir holde bulana kadar gördüğü kadarıyla bu ev evden çok bir müze gibiydi. Adam hala peşindeydi, gerçi onu vurmayacağından artık emindi, ama ne olur ne olmaz sürekli yönünü değiştiriyor, duvara yakın kalmaya özen gösteriyordu.

"Todd!" diye seslendi. "Evde misin? O yalancı, uyuşuk poponu kaldır da buraya gel! İnsanların hayatlarını mahvetmeye hakkın yok! Bunu sen de biliyorsun!"

Gerçi bunlar pek de Todd'u korkutacak türden laflar değildi, ama bu kadarı da yeterdi. Willow arkasından yaklaşan adımları duyunca paniğe kapılıp hızlandı. Ama birden çıkışı olmayan bir

odaya geldi. Korku sardı tüm benliğini. Büyük bir çaresizlikle odadan çıkabileceği bir pencere, kapak veya benzeri bir şey aradı. Sonunda az ileride tavandan yere kadar sarkan kalın perdelere koştu. Şanslıydı! Perdeler bahçeye açılan geniş kanatlı fransız tarzı kapıları gizliyordu. Hemen dışarı fırladı ve etrafına baktı. Manzara nefes kesiciydi. Az ilerideki merdivenlerden ince teras sistemiyle kurulmuş bahçelere ulaşılıyordu. Versaille bahçelerine benziyordu. Bahçelerin sonunda ise orman başlıyordu.

"Dur," dedi tabancalı adam da sonunda bahçeye ulaşınca. "Dur, yoksa ben seni durdururum!"

Hah! Sen öyle san! Yoksa polis mi çağırmıştı? Willow bunu soracak kadar bekleyemezdi. Bu kez ilerideki ormana doğru atıldı ve var gücüyle koştu, ama yavaş yavaş yorulduğunu, adamın onu yakalamak üzere olduğunu fark etti. "Beni canlı olarak yakalayamazsın!" diye bağırdı koşmaya devam ederek. Ağaçlara ulaşabilirse bir şansı olabilirdi. Gerçi canlı olarak yakalayamazsın derken biraz fazla dramatik davranmıştı, ama...

Adamın ona doğru uzandığını hissedip bu kez sola döndü. Döner dönmez bir ağacın köklerine takıldı, dengesini kaybetti ve düşmeye başladı. Düşerken birden fazla şey oldu. Sol ayak bileğinde keskin bir acı hissetti. Sonra ağacın dibindeki oyukta gri, beyaz renkli tüylü bir şey gördü. En sonunda da arkasından üstüne bir tank gibi bir şeyin çullandığını hissetti. Willow yere düştüğü an, ciğerlerindeki hava birden söndü sanki ve dünya kararmaya başladı. Hayal meyal birinin onu sırtüstü çevirdiğini ve nefes almasını söylediğini fark etti. Nefes almak mı? Nefes alabiliyordu. Galiba gerçekten de buradan canlı ayrılamayacaktı. Burada ölmek istemiyordu.

"Nefes al," dedi adam tekrar. "Yok bir şeyin."

Bunu nerden biliyordu? Nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Derin bir nefes aldı. Ciğerleri tekrar doldu. Bunu birkaç kez tekrarladıktan sonra etrafını tekrar görmeye başladı. Silahlı adam hemen yanı başındaydı. Ceketini çıkarmıştı. İyi haber: Epey kaslıydı. Görüntüsü çok etkileyiciydi. Kötü haber: Silahı bu kez tamamen ortadaydı ve Willow onu görmezden gelemezdi.

"*Kimsin* sen?" diye sordu adam. "Eski bir çılgın kız arkadaşı mısın? Onların hepsini genelde tanırım, ama seni..."

Willow dirseği üzerinde doğruldu. "Eski kız arkadaşı mı? İmkan yok. Evrenin devamı bile buna bağlı olsaydı Todd ile çıkmazdım. Gerçi, tamam, birkaç çok büyük tehdit altında hayvan türünü koruyacaksa olabilir. Hepimizin üstüne düşeni yapması gerek."

Adam ellerini kaldırarak spor müsabakalarında ara vermek için kullanılan T işaretini yaptı. "Ara. Kimsin sen?" diye sordu tekrar.

" Afedersin. Ben Willow. Julie Nelson de ablamdır. O Todd'un kuzeni Ryan ile nişanlı. Ama o Todd pisliği onları ayırmak için elinden geleni yaptı, ben de buna seyirci kalamazdım. Sadece zengin olduğu için kendini dünyanın efendisi filan sanıyor galiba. Salak. Sen kimsin?"

"Kane Dennison. Ben güvenlikten sorumluyum."

"Evin güvenliğinden mi?"

Willow'a alınmış bir ifadeyle karşılık verdi. "Tüm şirketin."

"A, evet. Bu da tabancayı açıklar." Willow oturur pozisyona geçti ve üzerindeki çimenleri silkti. "Ona zarar vermeyecektim. Yani, bana bir baksana. Sence ben tehlikeli mi görünüyorum?"

Adam sanki onu tartarmış gibi başını bir yana eğip baktı. "Kısa ve kuru kemçiksin. Sanırım tehlikeli sayılmazsın."

Kısa olduğunu kabul edebilirdi, ama kuru kemçik?

"Pardon, ama ben minyonum."

"Öyle mi denir?"

"Hatlarım yuvarlaktır," dedi Willow çok alıngan bir tavırla. Belki dolgun kadınsı hatlara sahip değildi, ama hatları yuvarlaktı. "Bu üstümdeki süveter yüzünden. Çok kalın ve bol. Bu yüzden altında neler var göremiyorsun, ama ben aslında çok seksiyimdir."

Pek seksi sayılmazdı. Gerçi seksi olmak için elinden geleni yapıyordu, ama bugüne kadar hiçbir erkeği elinde tutmayı başaramamıştı.

"Eminim nefes kesicisindir," dedi Kane alayla. "Todd'a kızmana üzüldüm, ama öyle birden adamın evine gelip tehditler yağdıramazsın. Bu çok yanlış, hatta yasalara aykırı."

Willow kanunları mı çiğnemişti? "Beni tutuklatacak mısın?"

"Buradan sessizce ayrılıp bir daha gelmezsen tutuklatmam."

"Ama onunla konuşmak zorundayım. Gerçekten birinin ona haddini bildirmesi gerek."

Kane'nin ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Onu korkutabileceğini mi sanıyorsun?"

"Belki." Aslında Willow bu konuda artık hevesini kaybetmişti. "Sonra tekrar gelebilirim."

"Eminim Todd bunu duyunca memnun olacak. Araban var mı?"

"Ne?" diye sordu Willow. "Tabii ki arabam var."

"O zaman şimdi arabana gidelim ve bütün bunlar hiç olmamış gibi davranalım."

Mantıklıydı. Ama buna engel olan ufak birkaç sorun vardı. Bunlardan en önemlisi de ayakta durabilmekti.

"Yapamam," dedi ve ayağını çevirdi. Birden bileğine saplanan ağrıyla yüzünü buruşturdu. "Korkarım düşerken bileğimi kırdım."

Kane anlaşılmaz bir şeyler söylenerek ayağına uzandı. Ayağı nazikçe kaldırdı ve bir eliyle ayağı tutarken diğer eliyle ayakkabının bağcıklarını açtı ve ayakkabısını çıkardı. Adamın iri elleri arasında Willow'un ayakları minicik kalmıştı.

"Parmaklarını oynat."

Willow dediğini yapınca acıyla inledi. Adam çorabını da çıkardı ve ayağını incelemeye başladı. Willow tekrar inledi, ama bu kez acıdan değil. Doktor olmasa da ayak bileğinin çok fena şişmeye başladığını görebiliyordu.

"Bu hiç de iyi değil," diye mızmızlandı. "Hayatımın geriye kalanını bir topal olarak geçireceğim."

Adam ona baktı. "Sadece burkulmuş. Birkaç gün dinlendirip buz koyarsan bir şeyin kalmaz."

"Nerden biliyorsun?"

"Yeterince burkulmuş bilek gördüm."

"Güvenlik işinde bu tür şeyler çok mu olur? Özellikle sakar insanlarla mı birlikte çalışıyorsun?"

Adam derin bir nefes aldı. "Sadece bunu biliyorum diyelim."

"Aa, şuna bak. Burada hayatı tehlikede olan ben olduğuma göre biraz naz ve sitem yapmaya hakkım var."

Adam "Neden ben?" gibi bir şey söyledi. Sonra ona yaklaştı ve Willow daha ne olduğunu anlamadan onu tuttuğu gibi kollarına alıp kaldırdı. Willow son kez yedi yaşında kucağına alınmıştı. Bir çığlık atıp kollarını sıkıca Kane'nin boynuna doladı.

"Ne yapıyorsun sen? İndir beni."

"Bileğini buz koymak için seni içeri taşıyorum. Sonra bileğini saracağım ve seni eve ulaştırmak için gerekeni yapacağım."

"Araba kullanabilirim."

"Hiç sanmam."

"O kadar kötü değil demiştin," diye hatırlattı onu tüy kadar hafifmiş gibi taşıdığını fark edince. Gerçekten de çok güçlüydü.

"Sen bir çeşit şok geçiriyorsun. Araba kullanmamalısın."

Şokta olsun ya da olmasın, böyle ayaklarının yerden kesilmesinden hoşlanmıyordu. Her zaman kendi kaderini kendi ayakları üzerinde durarak belirlemeyi tercih ederdi.

"Ayakkabımla çorabımı orada bıraktın. Bir de kendi ceketini."

"Seni içeri bıraktıktan sonra gidei alırım."

"Peki ya kedicik ne olacak?"

Adam ona akıl sağlığından şüphe eder gibi baktı.

"Ağaçtaki oyuktaki kedi. Sanırım doğum yapıyordu. Onu düşerken gördüm. Onu orada bırakamayız. Bir karton kutuyla birkaç eski havlun var mı? Doğum yaparken ortalığı batıracaktır."

Adam taş bir yola geldi ve küçük bir eve doğru yöneldi. Willow bu şirin evi görünce kedi konusunu şimdilik kapadı. Bir sürü penceresi vardı ve ahşap evlerdendi. Ortama çok güzel uymuştu. Ama bu ana bina değildi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu birden karanlık bir mahzen, duvara sabitlenmiş kelepçeler hayal ederek.

"Evime. İlk yardım malzemelerim var."

Pekala, tamam. Bu çok mantıklıydı. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Böylesi daha kolay."

"Eh, en azından yolun kısa." Bahçelere baktı. "Çok hoş bir manzara. Burada istediğini yetiştirebilirsin." Bahçe düzenlemek Willow'un hobisiydi. Toprak karıştırmaya bayılırdı.

"Öyle diyorsan."

Adam en az bir seksen beş boyunda ve yüz kilonun üzerinde olmalıydı. Yaslandığı vücut bina kadar sağlamdı. Willow bu adamın her ne olursa olsun bir kadını her zaman koruyacağını düşündü. Adam cebinden anahtarını çıkardı, kapıyı açtı ve onu içeri taşıdı.

"Çıkıyor olsaydık, bu çok romantik olurdu," dedi Willow iç çekerek. "Rol yapamaz mıyız?"

"Çıkıyormuş gibi mi? Hayır."

"Ama ben yaralıyım. Belki de ölürüm. Üstelik bu senin suçun. Yoksa evli olduğun için mi?"

Adam onu şöminenin yanındaki sandalyeye oturttuktan sonra ayağını kaldırıp pufun üstüne koydu.

"Koşarak kaçan sendin," diye hatırlattı ona. "Bu senin hatan. Evli değilim ve sakın kıpırdama."

Adam çıkıp Willow'un mutfak olduğunu tahmin ettiği yan odaya geçti. Pekala, demek Kane onu kurtarmak istiyordu, ama pek de nazik sayılmazdı. Willow bununla da başa çıkabilirdi. Odayı incele-di. Yüksek tavanı ve toprak renkleriyle çok güzel bir yerdi. Burası sandığından da büyüktü, ama büyüklüğüne rağmen hala bir yuva sıcaklığındaydı. Gerçi güneye bakan pencerelerin pervazları adeta biz çiçeklendirilmek istiyoruz diye haykırıyordu. Yanındaki masanın üstünde Orta Doğu ile ilgili bir kitap vardı. Önündeki sehpada ise borsa dergileri vardı. Bir güvenlikçi için ilginç.

"Nişanlı mısın?" diye seslendi Willow.

Adam onun duyamadığı bir şeyler söylendi, sonra "Hayır," dedi.

"O zaman demek ki rol yapmak istememen şahsi bir şey. Bana buz mu getireceksin?"

"Evet."

"Kediye kutu getirmeyi unutma."

"Orada kedi yok."

"Hayır, var. Hava çok soğuk. Kedi iyi olsa bile yavruları ne olacak? Onlar daha yeni doğdu. Onları ölüme terk edemeyiz."

"Orada lanet olası bir kedi filan yok!"

Ama var, diye düşündü Kane kendine kızarak ağacın altındaki oyuğa bakarken. Gri-beyaz bir kedi ve üç yavrusu vardı. Daha birkaç saat öncesine kadar hamile olan bu kedi şimdi bir deri bir ke-

mik, çökmüş gibi görünüyordu. Bu bir ceza, diye düşündü ve bunu haketmek için ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. O dürüst biriydi. Her zaman doğru olanı yapmaya çalışırdı. İstediği tek şey rahat bırakılmaktı. Dünyanın büyük bir bölümü bu isteğine uymuştu. Bugün gelip çatana kadar. Anne kediyi tedirgin etmeden hepsini kutuya koymak için epey uğraştıktan sonra kedilerle dolu kutu bir elinde, Willow'un ayakkabısı, çorabı ve kendi ceketi diğer elinde tekrar geri döndü. Burada herkesten uzak, huzur dolu bir hayat sürerdi. Ama şimdi her nedense her şeyin bundan sonra değişeceğine dair garip bir his vardı içinde. Eve girdiğinde Willow telefonda konuşuyordu.

"Kapatmalıyım," dedi. "Kane kediyle yavrularını getirdi. Hı-hı. Hayır, harika. Teşekkürler, Marina. Sana minnettarım."

"Birini mi aradın?" diye sordu kedi dolu kutuyu şöminenin önüne bırakırken.

"Bana telefonu veren sendin. Aramamalı mıydım?"

"Sadece acil durum için vermiştim."

"Ama bana öyle bir şey demedin. Her neyse, zaten şehiriçi aramaydı. Kızkardeşimi aradım. Kedi maması ve kedi kumu getirecek. Şey, bir de birkaç mama kabı. Senin kendi tabak çanağını kullanmak istemeyeceğini düşündüm. Ona annemi arayıp olanları söylemesini de söyledim. Bu durumda Dr. Greenberg gelip beni muayene edecek demektir."

"Eve kadar gelen bir doktorun mu var?"

"Annem yıllardır onun yanında çalışıyor. O harika biri." Willow saatine baktı. "Herhalde saat iki veya üç gibi işimiz biter. Ama sen gitmek zorundaysan, seni tutmayayım."

Sanki onu burada kendi evinde tek başına bırakabilirmiş gibi. "Bugün evden çalışabilirim."

"Tamam o zaman."

Kadın bu olanlar çok normal bir şeymiş gibi gülümsedi.

"Bunu yapamazsın. Böyle birden hayatımı işgal edemezsin."

"Ben hayatını işgal filan etmedim. Aslında paldır küldür içine düştüm desek daha doğru olur."

İşte kadın yine öyle gülümsemişti. Böyle gülümseyince tatlı bir kızdan çok güzel bir kadına dönüşüyordu. Gözleri ise bir fıkraya güler gibi ışıl ışıldı.

"Sen kimin nesisin?" diye sordu tekrar.

"Dedim ya, Julie'nin kızkardeşiyim."

"Peki neden işte değilsin?"

"Şey, ben de evden çalışıyorum. Aslında karikatüristim. Kendi çizgi romanım var. Sendikalıyım. Yiyecek bir şey var mı? Açlıktan ölüyorum."

Evde pek yiyecek bulundurmazdı. İşten gelirken yolda bir şey almak adetiydi. Ama evde bir şeyler olmalıydı.

"Gidip bakayım," dedikten sonra mutfağa gitti.

"Lütfen etli bir şey olmasın. Ben vejeteryanım."

"Tabii ki," dedi söylenir bir tonda.

Kedi de peşinden mutfağa gitti. Boş dolaba baktı ve orada bir kutu ton balığı buldu. Kutuyu açtıktan sonra içindekileri bir tabağa boşaltıp kedinin önüne koydu. Kedi hemen yemeye başladı.

"Açlıktan ölmek üzereymiş."

Kane başını kaldırınca Willow'un kapıya yaslanmış durduğunu gördü. Tek ayak üstünde durmuş, kediyi seyrediyordu.

"Zavallı şey. Dünyada yapayalnız ve hamileydi. O erkek kedi her kimse yanında kalma zahmetine girmemiş. Eh, tipik erkek işte."

Kane başının ağrımaya başladığını anlayıp şakaklarını ovdu.

"Oturmalıydın. Bileğine buz koymalısın."

"Buzdan üşüdüm. Çayın var mı?"

Kane buranın Hilton oteli olmadığını ve kahrolası çayı da olmadığını söylemek istedi. Onu ve o aptal kediyi donarak ölmeye terk etmediği için minnettar olmalıydı. Ama burası Los Angeles'ti, burada asla donma noktasına gelinmezdi. Üstelik Willow'un mavi gözlerinde onu durduran güven dolu bir bakış vardı. O, insanların her zaman doğru davranmalarını bekleyen bir kadındı ve defalarca hayal kırıklığına uğradığına dair bütün serveti üzerine bahse girerdi.

"Çay yok."

"Çay tipi değilsin demek? Bunun için fazla maçosun."

"Maço mu?"

"Fazla erkeksi ve güçlü işte."

"Güçlü mü?"

"Bu sadece bir tahmin. Öyle olmayabilir tabii. Hayatında bir kadın varmış gibi durmuyorsun."

Kane bağırmak isteğini güçlükle bastırdı. "Günümü berbat ettin, patronumu tehdit ettin, benden kaçtın, düştüğün için beni suçladın ve şimdi de şeyimi...şeyimi mi sorguluyorsun?"

"Erkeklik gücünü," diye tamamladı hiç utanmadan. "Seni delirtiyor muyum? Hep başıma gelir zaten. İnsanlara bunu yapmamaya çalışıyorum, ama elimde olmadan yapıyorum hep."

"Evet, aynen öyle."

"O zaman sustum. Sandalyeme dönsem bir faydası olur mu?"

"Sandığından da çok."

"Tamam."

Willow kapıda döndü, sonra dengesini kaybetmemek için tutundu. Kane küfrederek kedinin üstünden atlayıp onu kucakladı.

"Sanırım bu kan kaybından," dedi Willow başını onun omzuna dayayarak. "Birazdan düzelirim."

"Özellikle kan kaybetmediğin için."

"Ama kaybedebilirdim."

Kane başını çevirince dudaklarının birbirine ne kadar yakın olduğunu fark etti. Bakışları dudaklarının kıvrımlarına takıldı. Onun dudaklarına kapanmak istedi. Sadece bir an için. Onun tadının neye benzediğini, ne hissedeceğini bilmek istedi. Bunu yapmamalıydı. Onu incitebilirdi. Onu incitmesinin kaçınılmaz olduğunu bilse de buna karşı koyamayacaktı.

"İtiraz etmem," diye fısıldadı onun aklından geçenleri anlayan Willow. "Senin tipin olmadığımı biliyorum, ama kimseye söylemem."

Kane onun ne söylediğini duymuyordu bile ve umurunda da değildi. Çünkü hayatında ilk kez yapmaması gerektiğini bildiği bir şey yapacaktı. Onu öpecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

Kane'nin öpücüğü Willow'un nefesini kesti. Güçlü, duyarlı ve erotikti. Onun öpüşünde Willow'un şimdiye kadar hiç hissetmediği bir şey vardı. Dudakları sert ve talepkardı, ama aynı zamanda öyle şefkat doluydu ki, Willow ona istediği her şeyi vermeye hazırdı. İstese ona hemen sahip olabileceğini biliyordu, ama bunu yapmaması onu Willow'un gözünde daha güçlü ve çekici kılıyordu. Vücudunu Kane'ye bastırıp kollarını boynuna doladı. Ona daha da yakın olmak istedi. Kane dilini onun alt dudağına dokundurunca dudaklarını araladı. Duyduğu ihtiyaçla titremeye başladı. Ayakta duruyor olsaydı kesin yere yığılırdı. Kane'nin tadı onun açlığını daha da şiddetlendirdi. Ona öyle büyük bir coşkuyla karşılık verdiği için aslında utanmalıydı, ama bunun hayatında sadece bir kez başına geleceğini anlamıştı ve sonuna kadar tadını çıkarmaya kararlıydı. Öpüşmeleri uzadıkça Willow'un vücudunda başka bölgeler de bu öpüşün tadına varmak istemeye başladı. Göğüsleri sızlıyordu, bacaklarının arasında özlem dolu bir sızı hissetti. Sonunda Kane başını kaldırdı ve ona baktı. Gözleri tutkudan fırtına bulutlarını andıran bir renge bürünmüştü. Kane'nin arzudan gerilen hatları ona vahşi bir avcı görünümü vermişti.

"Benimle yatmak istiyorsun sen!" dedi Willow ve sevincinden onu neredeyse tekrar öpecekti.

Kane anlaşılmadık bir şeyler söylendi ve onu tekrar oturma odasındaki sandalyeye taşıdı.

"Biz *yatmayacağız*," dedi.

"A, bunu biliyorum. Seni tanımıyorum, bu yüzden de bunu yapmamız pek hoş olmazdı, ama sen istekliydin. Üstelik tek bir damla bile terlemeden beni uzun süre taşıdın. Çok güçlüsün."

Kane başını salladı. "Bazı insanların başlarını neden duvarlara vurmak istediklerini hiç anlamazdım, ama şimdi anlıyorum."

Willow bunu duymazdan geldi. "Kane?"

Kane ona baktı. Willow'un nefesi tutuldu. Hala bakışlarında arzu vardı – onu istiyordu. Daha önce ona başka erkekler de yatma teklif etmişti, ama hiçbiri onu *böyle* istememişti.

"Vay canına. Hayal değilmiş. Çok tatlısın. Teşekkür ederim."

"Ben tatlı değilim, duygusuz bir orospu çocuğunun tekiyim."

Yo, hayır. Willow gülümsedi. "Günümü kurtardın. Erkekler beni asla istemezler. Yani gerçek anlamda istemezler."

Kane onu baştan aşağı cinsel bir merak ve istekle süzdü.

"İnan bana – erkekler seni ister. Ama sen farkında değilsin."

"Hayır, istemezler. Ben başları sıkıştığında gelebilecekleri bir sığınağım sadece. Onlara bir yuva veririm. Yani tabi kelimenin asıl anlamında değil. Yani benimle birlikte yaşamaya başlamazlar demek istedim. Ama ben onları kurtarıyorum. Bilirsin işte, onlara moral ve destek veriyorum. Onlar da biraz düzelince beni terk ediyorlar. Ama onlar asla... bilirsin işte."

"Seninle yatmak istemediler mi?" diye sordu Kane açıkça.

"Genelde hayır. Ama sorun değil. Kimi sadece birer arkadaştır, ama kimi..." Sonra omuz silkti. "Benim hayatım böyle işte."

Willow bununla başa çıkabilirdi. Erkeklerin sorunlarını çözüp onları kendi yollarına göndermek onun kaderiydi. Ama bazen ona başka bir gözle bakmalarını istediği de olurdu. Aralarında gerçekten de bir süre beraber olmak istedikleri de olmuştu.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Kane. "Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Willow ona inansın mı inanmasın mı emin değildi, ama şimdilik bunu kabul etti. Özellikle onu bu kadar çok istemesinin çok heyecanlı bir şey olduğu için.

"Ne kadar yakışıklı ve güçlüsün," dedi iç çekerek. "Hiç tipim değilsin, ama yanlış anlama şikayet etmiyorum."

"Bunu bilmem iyi oldu," dedi Kane basitçe.

"Beni tekrar öpebilirsin. Buna itiraz etmem."

"Bu çok karşı konulmaz bir davet olsa da bunun yerine gidip sana yiyecek bir şeyler bulayım."

Willow gerçekten de bir çeşit açlık hissediyordu. "Ama beni hala istiyorsun, bu isteğin daha geçmedi değil mi?"

Kane gözlerinin içine baktı. Onu hala istiyordu. Willow'a aynı anda hem ateş bastı, hem her yerini tatlı bir titreme aldı.

"Vay canına," dedi Willow, Kane mutfağa giderken zorla nefes alarak. "Gerçekten de iyisin."

"Emrinize amadeyim hanımefendi."

Kane'nin mutfakta dolap kapaklarını açıp kapadığını duyabiliyordu. Yavrularını yalayan anne kediye baktı.

"Bence burada çok mutlu olacaksın," diye fısıldadı. "Kane çok nazik ve tatlı biri. Sana iyi bir sahip olacak."

Gerçi Kane henüz bu şerefe nail olacağından habersizdi, ama Willow onu bir şekilde ikna edecekti. Onun iyi kalpli biri olduğundan emindi.

Kapı çaldı.

"Ben açarım," dedi Willow ve sandalyenin kenarına tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı.

"Burası benim evim, kapıyı ben açarım," dedi Kane kapıya giderek. "Otur ve olduğun yerde kal."

"Senden korkamayacağım kadar iyi öpüşüyorsun," dedi Willow.

Kane onu duymazdan geldi ve kapıyı açtı. "Buyrun?"

"Ben Marina Nelson. Ablamı görmeye geldim." Kane'ye bir poşet uzattı. "Arabada birkaç poşet daha var."

Willow kapıya doğru eğildi ve el salladı. "Geldin demek."

"Tabii ki gelecektim. Bana düşüp bileğini kırdığını söyledin."

"Marina'nın bu sabah evde olduğunu bildiğim için onu aradım," dedi Willow. "Julie işte. Yana çekilip onu içeri alacak mısın?"

"Henüz karar vermedim."

"Onu itip içeri girebilirsin," dedi Willow kız kardeşine.

Marina başını sallayarak reddetti. "Biraz fazla gürbüz."

Willow tam ağzını açmış onun hiç de öyle kaba biri olmadığını, harika öpüştüğünü söyleyecekken vazgeçti. Bu bilgiyi kendine saklasa daha iyi olurdu.

"Birbirinize benziyorsunuz," dedi Kane.

Willow iç çekti. Anlaşılan işi zorlaştırmak istiyordu.

"Üçümüz de birbirimize çok benzeriz. Artık onun içeri gelmesine izin verecek misin?"

"Seçim hakkım var mı?"

"Şimdi gidersem, takviye kuvvetle geri dönerim," dedi Marina.

"Tamam."

Kane yana çekildi ve Marina yanından geçip içeri girdi. Hemen Willow'un yanına gidip ona sarıldı.

"Ne oldu sana böyle? Burada ne işin var? Zavallı ayağına ne oldu?" Marina pufun üstüne oturdu ve öne eğildi. "En başından başla ve bana her şeyi anlat."

Kane önce elinde bir poşetle mutfağa girdi, sonra dışarı çıktı.

"Anlat hadi," diye ısrar etti Marina.

"Todd'un yaptıklarını bir türlü aklımdan çıkaramadım," diye söze başladı. "Gittikçe daha çok öfkelendim. Sonra bu sabah kalktığımda artık daha fazla dayanamayacağıma karar verdim."

Marina ablasına baktı. "Sakın bana ona haddini bildirmek için buraya geldiğini söyleme."

"Aynen bunun için geldi," dedi Kane elinde birkaç poşetle birlikte tekrar mutfağa giderken. "Bagajda da poşet var mı?"

"Hayır, sadece arka koltuktakiler. Teşekkürler."

Kane homurdanarak mutfağa gitti. Willow onu bakışlarıyla izledi. Gerçi erkeklerin popolarına bakan bir tip değildi, ama daha önce hiç bu kadar güzel bir popo gördüğünü hatırlamıyordu.

"Willow," diye sabırsızlıkla dikkatini çekmeye çalıştı Marina.

"Ne? A, afedersin. İşte sonra da Todd'a haddini bildirmek için buraya geldim. Julie ile Ryan'ın ilişkisini neredeyse mahvetmişti ve ben buna dayanamadım. Yani bu adam kendini ne sanıyor? Onu bir sopayla dövmek istiyorum."

"Bir vejeteryan ve doğa dostu olarak şaşırtıcı ölçüde şiddet dolusun," diye seslendi Kane mutfaktan.

"Ben şiddet taraftarı değilim," dedi Willow. "Ortalıkta tabancayla dolaşan ben değilim. Hem, tabancanı ne yaptın?"

"Senin ulaşamayacağın bir yere koydum."

Marina'nın gözleri irileşti. "Tabancası mı var?"

"Evet, ama endişelenme hemen. İşte sonra buraya geldim ve kapıyı Kane açtı. Sanırım beni ciddi bir tehlike sandı, çünkü kolumdan yakalamaya çalıştı."

"Ne?"

"Bu onun işi. Todd'un ve Ryan'ın şirketlerinin tamamının güvenliğinden sorumlu. Ayrıca onun sadece bu evin güvenliğine baktığını sanan insanlara karşı da biraz alıngan."

"Ben alıngan değilim." Kane'nin ses tonuna bakılırsa bunu sıkılmış dişlerinin arasından söylemişti.

Willow kardeşine doğru yaklaştı ve kısık sesle devam etti. "Gerçekten de alıngandır. Kim bilebilirdi? Dediğim gibi, beni kolumdan yakalamaya çalıştı, ben de eve dalıp ondan kaçmaya başladım. Ta ağaçların başladığı yere kadar kaçabildim. Sonra ayağım takıldı ve düştüm. Düşerken de sadece ayağımı burkmadım, kedinin doğum yaptığını da gördüm. Ve işte buradayım."

"Gülsem mi, çığlık mı atsam bilemiyorum. Ama bu tam sana göre bir davranış."

Kane elinde bir kedi kumu kutusuyla birlikte geldi. "Bu benim sandığım şey mi?"

"Onun bir kedi tuvaleti olduğunu düşünüyorsan doğru," dedi Marina ve tekrar ablasına döndü. "Tamamen doğaya dosttur ve olduğu gibi atılabilir. Harika, değil mi?"

"Çoook. Teşekkürler. Peki nereye koymalıyız bunu?"

Marina oturma odasında şöyle bir etrafına baktı. "Biraz daha kuytu bir köşe olmalı."

Kane önce kadınlara sonra da elindeki kutuya baktı. Kahretsin! Neler oluyordu burada? Durum üzerindeki kontrolünü, hatta hayatı üzerindeki kontrolü ne zaman kaybetmişti?

"Ben gidip bir yer bulayım," dedi Marina. Kalkıp Kane'nin elinden kutuyu aldı ve gülümsedi. "Başınıza birden çok fazla şey geldi. Belki alışmak için biraz dursan iyi olur."

Kane kadının odadan çıkıp holde ilerlemesini seyretti. Harika! Willow onun kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyor, kız kardeşi de onun bir gerizekalı olduğunu sanıyordu.

"Hiç küçük bir küreğin var mı? Kutunun yanına koysan iyi olur. Birkaç kağıt havlu da gerekebilir."

Kane bunlara neden gerek var ki diye düşünürken durdu. Bu ne de olsa bir kedi tuvaletiydi, tabii atması gereken şeyler çıkacaktı.

"Onu nasıl kullanacağını bilir mi?" diye sordu kediye bakarak.

"A, tabii. Ona sadece yerini göstermemiz yeter."

Marina geri geldi. "İkinci yatak odasındaki banyo bana uygun bir yer gibi geldi. Kutuyu oraya bıraktım." Ablasının yanına gitti, biraz eğildi ve alçak bir sesle konuştu. "Düzenli olarak kadınlarla görüştüğünü gösteren bir ipucu yok. Bu da bir şeydir."

Kane aynı anda hem sinirlendi hem kadının açıksözlülüğüne hayran kaldı. "Ben hala buradayım."

Willow ona gülümsedi. "Farkındayız."

"İyi birine benziyor," diye devam etti Marina. "Ama senin erkeklerle olan geçmişine bakılırsa..."

"Doğru," dedi Willow üzülerek. "Ama belki o farklıdır."

"Hala buradayım," dedi Kane tekrar.

"Gidip kediyi besleyebilirsin," dedi Willow bu kez. "Belki sen mutfaktayken arkandan konuşursak kendini daha rahat hissedersin."

Tuhaf olsa da Willow haklıydı. Kane başına gelenlere anlam veremeyerek mutfağa gitti. Daha bu sabah hayatı gayet normaldi. Ancak sonra nasıl olduğunu anlayamadan her şey altüst olmuştu Evi insan doluydu ve Kane insanlardan hoşlanmazdı.

Poşetlere baktı. İçlerinde kutu kedi maması, kuru mama ve üç kap vardı. Birine su, diğerine de kuru mama koydu. Anne kedi mutfağa daldı ve mamaya hücum etti. Üçüncü kaba da yaş mama koyup

kedinin önüne bırakınca kedi kuru mamayı bırakıp bu kez yaş mamaya saldırdı. Kedi mamasını yerken o da poşetlerin içindekileri incelemeye devam etti. Marina ekmek, bal, birkaç paket donmuş çorba, birkaç paket bisküvi, elma, armut, hoş kokulu sabun ve bir de bir magazin dergisinin son sayısını getirmişti. Ablası taşınıyor mu sanıyordu?

Bacaklarına bir şeyin sürtündüğünü hissetti. Aşağıya baktığında anne kedinin başını bacağına sürtüp durduğunu gördü. Kedi de ona bakıyor ve mırıldanıyordu. Kane kendini hem garip hem aptal gibi hem de çok duygulanmış hissederek eğildi ve kedinin kafasını okşadı. Kedi bu kez döndü ve çenesini eline sürtmeye başladı. Kane kedinin mırıldanması yüzünden çenesindeki titreşimleri hissetti. Daha önce hiç hayvan beslememişti. Çocukken zar zor kendi karnını doyurabilmişti. Üstelik bir şeyleri sevmek insanı zayıf kılardı. Orduda bazı askerlerin köpekleri vardı, ama Kane onlardan biri değildi. Doğruldu. Willow ile Marina'nın seslerini duyabiliyordu, ama ne dediklerini duyamadı. Tanrıya şükür! Peki ya şimdi ne olacaktı? Ne yapacaktı? Burası kendi eviydi, ama nedense kendini birden bir yabancı gibi hissetmeye başlamıştı.

Kapı tekrar çaldı. Kane daha bir şey söyleyemeden Marina ben açarım deyip kapıya gitti bile. Kane oturma odasına girdiğinde Willow'un daha yaşlı bir versiyonun içeri girdiğini gördü. Yanında da elli küsür yaşlarında takım elbiseli bir adam vardı.

"Anne, gelmek zorunda değildin," dedi Willow. "Ben iyiyim."

Willow'un annesi Marina'nın eline bir tepsi fırında pişmiş et yemeği tutuşturdu ve Willow'un yanına koştu. "Sen iyi değilsin. Canın yandı. Ne yapmamı bekliyordun? Seni burada acı içinde bırakmamı mı?"

"Ah, anne."

Adam Kane'ye yaklaştı. "Ben Dr. David Greenberg. Aile dostuyum."

"Kane Dennison." Adamlar el sıkıştı.

Dr. Greenberg Willow'un yanına gitti. "Evet, Willow. Bakalım neler yapmışsın böyle."

sheima

Willow'un annesi geri çekildi. Marina da annesinin koluna dokundu. "Anne, bu Kane."

Kadın ona gülümsedi. "Merhaba. Ben Naomi Nelson. Kızım kendisini içeri taşıyıp hayatını kurtardığınızı söyledi."

Willow anlaşılan onun dışarıda olduğu kısa sürede bir sürü insanı arayıp, bir sürü şey anlatmayı başarmıştı. Kane onu cezalandırsın mı, yoksa takdir mi etsin karar veremedi.

"Onun ölüme o kadar da yaklaştığını sanmıyorum," dedi Kane.

"Anne, şurada kedi yavruları var," dedi Willow kutuyu işaret ederek.

"A, bunlar yeni doğmuş."

Naomi yavruları severken Marina yemeği buzdolabına koydu. Kane de doktorun Willow'un bileğini muayene edişini izledi.

"Böyle acıyor mu?" diye sordu ayağını evirip çevirirken.

Willow doktorun sorularını yanıtlayıp Kane'ye baktı. Kane bu bakışlardan kasıklarına kadar etkilendiğini hissetti. Ne garip. Marina da Willow'a çok benziyordu, ama onda Kane'yi çeken hiçbir şey yoktu. Oysa Willow'un tek bir bakışı bile onu etkilemeye yetiyordu.

Dr. Greenberg ayağa kalktı. "Yaşayacaksın. Hafif bir burkulma. Biraz şişmiş, ama birkaç güne kadar geçer. Ayağını dinlerdirmeye ve buz koymaya devam et. Sabah daha iyi olacaksın."

"Acıyor," dedi Willow kısık bir sesle fısıldayarak.

Doktor gülümsedi. "Canının çok tatlı olduğunu hatırlıyorum. Küçükken ben daha iğneyi batırmadan avazı çıktığı kadar bağıran sendin." Doktor çantasında bir kutu ilaç çıkarıp verdi. "Bunlar iyi gelir. Şimdi bir tane yut ve sonra yarına kadar araba kullanmayı aklından bile geçirme."

Willow gülümsedi. "Bana karşı çok iyisin."

"Biliyorum." Doktor eğilip Willow'u yanağından öptü. "Fazla naz yapmamaya çalış."

Naomi yanlarına geldi. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

Doktor omuz silkti. "Onları doğduklarından beri tanırım. Benim için kendi kızlarım gibiler. Artık muayenehaneye dönmeliyim."

"Ben de bir saat içinde gelirim," dedi Naomi.

İki kadın da Willow'un etrafında pervane oldu. Biri ilaç içmesi için su getiriyor, diğeri buz ve yiyecek taşıyordu. Kane bir kenarda durmuş, onların kendi evlerindeymiş gibi davranmalarını seyrediyordu. Sonunda Marina gitti. Naomi de yardımlarından dolayı teşekkür ettikten sonra gitti, çünkü Kane'nin Willow'u evine bırakma teklifini etmişti. Kendisi kızını taşıyamazdı.

"Bu kadar çok gelen olduğu için üzgünüm," dedi Willow.

"Hayır, değilsin. Onları sen çağırdın, unuttun mu?"

"Tamam. Ama ölmeyeceğimden emin olmak zorundaydım."

"Burkulmuş bir bilek pek hayati tehlike arz etmez."

"En azından yiyecek bir şeyler getirdiler." Sonra gülümsedi. "Sen yemek yemeği seversin."

"Bunu nerden bildin?"

"Sen bir erkeksin. Erkeklerin hepsi yemek yemeği severler."

"Gidip kedi mamalarını getireyim," dedi ve mutfağa yöneldi.

"Kediyi daha beslemedin mi?" dedi kızgın bir tonda.

Kane inledi. "Tabii ki kediyi besledim. Mamaları giderken yanına alman için getireceğim."

"Ben kedi maması yemem."

Willow bunu bilerek yapıyordu. Kane bundan emindi.

"Mama kedi için zaten," dedi sabırla.

"Kediyi alamam. Oturduğum binada hayvan beslemek yasak. Gerçi küçük bir yavru kedim olsun isterdim, ama kendimi tanırım. Birini kurtarırsam, hepsini kurtarmak isterim. Bunun sonu yok."

Kane nadiren başağrısı çekerdi, ama yavaş yavaş başının ağrıyacağını hissetti. "Kediye *bakmam*."

"Buna mecbursun," dedi Willow. "Yavrular çok küçük. Sıcak bir yere ve annelerine ihtiyaçları var. A, aklıma gelmişken, sıcak su torban varsa doldurup kutuya koysana, harika olurdu!"

Kane kulaklarının uğuldamaya başladığını duydu. "Bunları alacak barınaklar yok muydu?"

"Var, ama onlar zaten gerçek sokak hayvanlarıyla dolup taşmış durumda. Ama bu kedinin zaten bir yuvası var artık, yani en azından yavrular biraz büyüyene kadar."

"Burası onların yuvası değil."

Willow irileşmiş gözlerle ona baktı. Kane onun kendisini etkilemeye çalıştığını biliyordu ve buna izin vermemekte kararlıydı.

"Ben kedi bakmam," dedi sertçe. "Ne buna, ne de başkasına."

"Çok acımasızsın."

Willow fısıldayarak konuşmuştu. Kane onu zar zor duymuştu, ama sözleri bir tokat etkisi yaratmıştı. Willow'un mavi gözlerinde derin bir hayalkırıklığı okunuyordu.

"Pekala. Kedinin eşyalarını topla. Bir yolunu bulurum."

Kane birçok insanın hiç haberi bile olmadığı çok tehlikeli bölgelere girmiş, hayatta kalmak için can almış ve birden çok kez ölüme terkedilmişti. Ancak kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Bu kadının onun hakkında ne düşüneceğini neden umursuyordu ki? Lanet olası bir kediydi işte. Alıp götürsün işte. Kane mutfağa gidip kedinin eşyalarını bir poşete doldurdu. Oturma odasına geldiğinde ise ne görsün? Willow olduğu yerde uyuyakalmıştı. Başı omzuna düşmüş, uzun sarı saçları koltuğun koyu renk derisi üzerinde parlıyordu. Bir ayağını altına almış, diğeri ise hala uzatılmış, bileğinde buz torbası duruyordu.

"Willow?"

Hiç kımıldamadı. Anlaşılan ağrıya hiç dayanıklı olmadığı gibi ağrı kesicileri de kaldıramıyordu. Odaya bir sessizlik çökmüştü. Bunu bozan tek şey kedinin mırıldanmalarıyla Kane'nin gümbür gümbür atan kalbinin sesiydi.

Willow uyandığında önce nerede olduğunu anlamadı. Tam paniklemeye başlayacağı an birden Kane-burkulan bileği-kedi meselesini hatırladı ve hala onun evinde olduğunu tahmin etti. Yatağın yanındaki komodinin üstündeki saate bakılırsa gece yarısıydı. Vay canına, ilaç onu amma da uyutmuştu. Herhalde misafir odasındayım diye tahmin etti yatağın küçük olmasından yola çıkarak. Oysa onun yatağında uyanmaya... hatta onun yanında uyanmaya hiç itirazı olmazdı. Bu düşünceyle gülümseyerek üstüne baktı. Ayakkabıları hariç giyinikti. Kane tam bir centilmendi demek. Aman ne şans! Willow iç çekti. Aslında erkekler konusunda hiç böyle davranmazdı, ama Kane'de onu çeken, bir çılgınlık yapmak istemesine neden olan bir şey vardı. Dikkatlice ayağa kalktı. Bileği hala hassastı, ama

biraz daha iyiydi. Neredeyse tekrar normal yürüyebiliyordu. Banyoda bulduğu hiç kullanılmamış diş fırçası ve diş macununu kullandı. Yüzünü yıkadı ve saçlarını taradı. Sonra ev sahibini aramaya gitti.

Kane oturma odasında oturmuş kitap okuyordu. Willow odaya girince başını kaldırıp baktı.

"Afedersin," dedi Willow. "Hap beni uyuttu."

"Fark ettim."

"Şey, sen, beni yatağa taşımışsın."

"Evet."

"Fark etmedim."

"Evet."

"Kıyafetlerimi çıkarmamışsın."

"Görgü kuralları bunu gerektirdi."

"Evet."

Kane gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarının bir kenarı kıvrıldı. "Seni çırılçıplak soyup, sen baygın bir haldeyken ırzına geçmemi mi bekledin?"

"Tabii ki hayır. Ben sadece..." Kane onu daha önce öpmüştü. Öpüşünde samimi değil miydi?

Kane ayağa kalkıp Willow'a biraz yaklaştı. Bir saniyeden kısa bir sürede şakalaşma bitmiş, bambaşka bir şeye dönüşmüştü.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diye uyardı Kane. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Bu doğruydu. Mantığı ona misafir odasına kaçıp kapıyı da kilitlemesini söylüyordu. Ama Kane onu daha önce de istemişti. Onu gerçek anlamda istemişti. Kendi kendine bunun ne kadar nadir olduğunu hatırlattı.

Kane uzanıp Willow'un bir tutam saçıyla oynamaya başladı. "İpek gibi," diye mırıldandı.

Ve işte o ateş yine geri gelmişti. Willow aralarındaki güçlü çekimi tekrar hissetti. Vaadlerle dolu, çılgınca şeyler yapma isteği uyandıran bir tutkuydu bu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bunu anlamıyorum," dedi Willow. "Ben senin tipin değilim."

"Bunu daha önce de söyledin. Peki nerden biliyorsun?"

"Ben kimsenin tipi değilimdir."

Kane başını sallayarak reddetti. "Buna inanmıyorum."

"Ama doğru. Romantik ilişkiler konusundaki özgeçmişim bunu kanıtlıyor. Ben erkeklerin güvenip açıldığı bir abla gibiyim."

"Ben kimseye açılmam."

"Ama açılmalısın. Çok sağlıklı bir şeydir. Paylaşabildiğin zaman sorunlar o kadar da kötü görünmez."

"Bunu nerden biliyorsun?"

"Bir dergide okumuştum. Dergilerden çok şey öğrenebilirsin."

Kane bakışlarını onun yüzünden ayırmıyordu. "Hemen yatağına dön. Yarın sabah seni evine bırakırım."

"Ama o zaman sen nerede yatacaksın?"

"Seninki misafir odası. Benim yatağım hala boş."

"Bak, buna flört etmek denir. Ben seninle flört etmeye çalışıyordum. Sen de bana katılsan hoş olmaz mı?"

Kane onu belinden yakalayıp kendine çekti. Diğer eliyle de saçlarından kavradı. Şimdi bedenleri baştan aşağı birbirine değiyordu. Kane başını eğdi ve dudaklarına kapandı. Öpüşü sert ve talepkardı. Diliyle içine girdi ve önce dilini okşadı, sonra alt dudağını emmeye başladı. Willow da bir koluyla onun boynuna sarıldı ve ona aynı şekilde karşılık verdi. Birden Kane'nin şaşkınlıktan kaskatı kesildiğini fark etti. Sonra Willow'u daha da sert bir biçimde iyice kendine bastırınca Willow hiç karşı gelmedi. Kane onu saçlarından tutup biraz kendinden uzaklaştırdı ve gözlerinin içine baktı.

"Ben tehlikeli bir adamım. Hiç nazik değilim, asla ertesi gün aramam ve asla bir geceden fazlasını istemem. Beni düzeltemez, değiştiremez, iyileştiremezsin. Farklı dünyaların insanıyız."

Kane'nin sözleri karşısında Willow titredi.

"Senden korkmuyorum," dedi.

"Peki neden?"

Willow gülümsedi ve işaret parmağıyla onun alt dudağını okşadı. "Senin çok sert biri olduğuna ve muhtemelen bazı insanları korkuttuğuna inanırım, ama sen beni ve kedi yavrularını kurtardın, sonra anneme ve kızkardeşime karşı çok nazik davrandın, beni yatağa yatırdığın zaman zayıf anımdan faydalanmayı düşünmedin bile. Bunda korkulacak ne var?"

Kane gözlerini kapadı ve inledi. Willow bu inlemenin şehvetle pek ilgisi olmadığını düşündü.

Sonra gözlerini açtı. "Sen inanılır gibi değilsin."

"Bunu daha önce de duymuştum."

"Sen karşı konulmazsın."

Willow iç çekti. "İşte bu yeni. Tekrar eder misin, lütfen?"

Kane onu duvarla kendisi arasına sıkıştırdı. Willow onun sert vücudunu – ve daha aşağılardaki sertliğini – hissetti. "Seni istiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Seni çırılçıplak, yalvarıp çarpsizlik içinde kıvranarak altımda istiyorum. Sana kim olduğunu unutturana dek içine gömülmek istiyorum. Ama bana bu konuda güvenirsen aptallık edersin. Benden herhangi bir şey beklersen, acı çekersin. Seni terk ederim, Willow. Ama seçim senin. İstersen şimdi, istersen sonra giderim."

Willow, Kane'nin bakışlarından doğru söylediğini anladı.

Mantığı hala kaçmasını söylüyordu. Ama Willow daha önce hiç onun gibi biriyle karşılaşmamıştı ve muhtemelen de asla karşılaşmayacaktı. Willow Kane'nin ona göstermek istediğinden çok daha hassas bir yanı olduğunu seziyordu. Gitmek mi? Mümkün değil. Belki onu incitecekti, ama belki de incitmezdi. Bu riski almaya değerdi. Onda Willow'u çeken bir şeyler vardı.

"Kimseyi umursamayan karanlık biri olduğunda ısrar etmene rağmen beni uyarmak için epey uğraştın," dedi. "Belki de konuşmayı bırakıp beni tekrar öpmelisin."

"Willow."

"Gördün mü? Yine aynı şeyi yapıyorsun. Ben kuralları anladım ve onları kabul ediyorum, ama sen hala konuşuyorsun. Bence senin herhangi bir şey yapmaya zaten niyetin yok. Bence –"

Kane onu tuttuğu gibi öpmeye başladı. Hiçbir uyarıda bulunmadan ona sarılmış, onu çılgınca öpüyordu. Öpüşü derin ve tutkuluydu. Nefes almak için bile ara vermedi. Sahiplenici tavırları Willow'u derinden etkiledi. Kane elleriyle sırtını okşuyor, onu keşfediyordu, ama hareketlerinde hiç acımasız bir yan yoktu. Başını biraz daha kaldırdı ve Kane'nin dilini emmeye başlayınca Kane donup kaldı. Sonra bir adım geri gitti ve Willow'a baktı. Bakışlarında aynı anda şok, zevk ve ihtiyaç vardı – karşı konulmaz bir bileşim.

"Kolay kolay korkmam," dedi Willow omuz silkerek.

Kane başını salladı, sonra eğilip onu kucağına aldığı gibi holden aşağıya taşıdı. Kane'nin odasındaki tek ışık komodin üzerindeki gece lambasından geliyordu. Bu odada tamamen eril bir hava hakimdi. Yatak ise en az beş kişiye yetecek kadar büyüktü. Onu yatağın üzerine bırakıp ona baktı. Willow bu bakışlardaki meydan okumayı anladı, ama bakışlarını çevirmeden ona karşılık verdi. Hatta üzerindekileri tek tek çıkarmaya başladığında bile. Gömleğinden sonra altındaki tişörtü de çıkarınca çıplak göğsü tüm ihtişamıyla ortaya çıktı. Willow'un nefesi tutuldu. Onu ilk gördüğünde tahmin ettiği gibi kaslıydı, ama yara izleri de vardı... Hem de bir sürü. Ameliyat izleri ve yara izleri. Bunları düşününce Willow'un içi

sızladı. Kim ona böyle zarar vermişti ve neden? Ama soru soracak zamanı yoktu. Kane önce ayakkabılarını sonra da çoraplarını çıkardı. Hemen ardından pantolonu ve külodu da çıktı. Ve işte çırılçıplaktı. Güzel, sert ve hazır. Bu adamın vücudu kesinlikle mermere oyulup ölümsüzleştirilmeli, diye düşündü.

Kane ellerini kalçalarına koydu ve Willow'a baktı. "Hala kaçabilirsin," dedi.

"Bu bilekle mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet. Ama hiçbir yere gitmiyorum."

Kane yatağa doğru bir adım attı ve durdu. "Kahretsin, Willow," diye söze girdi.

Willow kazağını çekip çıkardı ve yere attı. "Pekala, bir kızın senin ilgini çekmek için tam olarak ne yapması gerekir?"

Kane'nin boğazından yükselen ses, kükremeyle inleme arası bir şeydi. Sonra yatağa geldi ve Willow'un üzerine çıktı. Onu tuttuğu gibi yatakta döndü ve bu kez Willow onun üzerindeydi. Kane bir eliyle saçlarını kavradı ve öyle bir öpüşle ona damgasını vurdu ki, Willow'un heyecandan her yeri titremeye başladı. Willow dudaklarını aralayıp onu karşıladı. Dilleri çılgınca bir tempo tutturdu. Kane sırtını okşuyordu. Beline geldiğinde ellerini pantolonunun içine sokup kalçalarını sıktı. Willow onun sertliğini karnında hissetti. Willow'un teni yanıyor, Kane'nin dokunuşları için kıvranıyordu. Kane yatakta yer değiştirip onu sırtüstü yatırdı. Karanlık bakışlarıyla onu süzdü.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı uzanıp sütyenini açarken.

Kane'nin sözleri çok etkileyiciydi, ama çıplak memelerini okşayan dudakları ise sarsıcıydı. Kane onu emdikçe belinden aşağıya bacaklarının arasına kadar bir sızı hissetti. Dişleriyle meme ucunu tutuyor, sonra yalıyor ve emiyordu. Willow içinde zevkten bir çığlık atma arzusunun gitgide büyüdüğünü hissetti. Onu o kadar çok istiyordu ki, buna daha fazla dayanamayacaktı. Üstündeki diğer kıyafet parçalarını da yırtıp çıkarmak, onun çıplak bedenini hissetmek istedi. Kane bu sefer de diğer memesine yöneldi. Willow da onun omuzlarını, sırtını okşadı ve parmaklarını kısa saçlarından geçirdi.

Kane yavaş yavaş aşağılara doğru ilerledi. Önce kaburgalarını, oradan da karnını öptü. Willow'un kotunun düğmelerini açtı ve her bir açılan düğmeyle birlikte daha aşağısını öptü. Öpücükleri tüy kadar hafifti. Arada bir emerek öpüyordu. Öpücükleriyle Willow'un içinde büyüyen arzuyu kamçılıyor, gitgide dayanılmaz hale getiriyordu. Willow'un kotunu belinden tuttuğu gibi külotuyla birlikte çıkardı. Artık Willow onun gibi çırılçıplaktı. Sonra yeniden daha aşağılara kayarak öpmeye devam etti. Sonunda Willow'un en hassas noktasına çok yaklaşmıştı. Orasına dokunmazsa öleceğini sandı ve bacaklarını açarak onu bekledi. Başı dönüyordu. Kane onu adeta yalayıp bitiriyordu. Diliyle tahrik ediyordu. Sonunda diliyle belli bir ritim tutturarak içine girip çıkmaya başladığında Willow'u iyice doruk noktasına yaklaştırıp tekrar geri çekilerek zirveye ulaşmasına izin vermedi. Willow'un nefesi iyice kesik kesikti artık. Kane onu tekrar aynı şekilde tahrik etmeye devam etti ve Willow zirveye ulaşmaya ramak kaldığını hissetti. "Kane," dedi nefes nefese

Kane bu kez onun en hassas noktasına kapandı ve emmeye başladı. Aynı anda da dilinin ucuyla ona dokunuyordu. Willow aniden patladı. Tüm vücudu şiddetli sarsıntılar geçiriyordu. Bu inanılmaz bir duyguydu. Neredeyse vahşice. Ama bugüne kadar yaşadıklarının hiçbirine benzemiyordu. Bu zevk sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi, ama sonunda şiddeti azalmaya başladı ve Kane başını kaldırıp ona baktı. Bakışlarında hala büyük bir arzu vardı, ama tatmin olmuşa da benziyordu.

"Eriyip gittim," diye fısıldadı Willow.

"Amacım da buydu zaten."

"Sen bu konuda gerçekten de çok iyisin."

"Seninle işim kolaydı."

Willow gülümsedi. "Zaten kadınların hepsi bunu duymak ister."

Kane bacaklarının arasında diz çöktü ve komodinin çekmesine uzandı. "Bana çok iyi karşılık veriyorsun."

"Bu daha iyiydi."

Çekmeceden bir prezervatif aldı ve taktıktan sonra bacaklarının arasına yöneldi. Koyu gözleri arzu, ihtiyaç ve tutkuyla parlıyordu. Sonunda içini doldurduğunda Willow sert bir nefes çekti. Ama

Kane içinde ilerleyip işine bakmak yerine, Willow'a bu bedensel farka alışması için zaman tanımak için ağır ağır hareket etti. Willow aldığı kadar zevk vermek için onun sertliği etrafındaki kaslarını iyice kasarak onu sıkıca kavradı. Kane bunun karşılığında zevkle inledi, sonra da ona aynı zamanda eliyle de dokunabilecek şekilde duruşunu değiştirdikten sonra da içine girip çıkmaya devam etti. Willow gözlerini açtı ve tam ona ne yaptığını soracakken Kane onun en hassas noktasına dokundu. Willow zaten onun daha önce yaptıklarından dolayı hassasiyet kazanmıştı, şimdi ise usta dokunuşlarıyla sertliğinin içinde gidip gelmesi biraraya gelince tekrar zirveye ulaşacağını anladı. Tamamen ona odaklanmak, ona zevk vermek istemişti, ama kısa süre sonra nefes almaya çalışmaktan bir şey yapamadı. Kane gitgide hızlanan bir tempoyla içinde gidip geliyordu. Willow o kadar karmaşık duygular içinde oradan oraya savrulduğunu hissediyordu ki, önce neye odaklanacağını bilemedi. Her şey çok güzel, inanılmaz, harikaydı...

Willow tekrar geldi. Bütün vücudu yanıyor, zevkten şiddetle sarsılıyordu. Kane de ona biraz daha abanarak kalçalarının hareketini ve baskısını artırdı. Bu şekilde Willow'un orgazmı sanki hiç bitmeyecek gibi devam etti. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Kane'ye sımsıkı tutundu ve kendini tamamen ona verdi. Onun da gitgide zirveye ulaştığını, sonunda inleyerek patlayışını hissetti. Willow nefes almaya çalıştı. Daha önce eriyip gittiğini hissetmişti, oysa şimdi bir rüyada gibiydi. Bir daha asla yürüyemeyecekti, ama bu hiç sorun değildi, çünkü bu gecenin anıları buna değerdi. Kane üstünden çekilip yanına yattı ve onu da tek koluyla tutup kendine çekti. Willow da ona iyice sokuldu ve başını omzuna koydu. Onun hızlı kalp atışlarını ve güçlükle nefes aldığını duyuyordu.

"Hiç fena değildi," diye değerlendirdi Willow.

Kane güldü. "Eh, teşekkür ederim."

Willow gülümsedi. "Sen işini biliyorsun. Bence bu teknikle birkaç hastalığa çare bulabilirsin."

"Dediğim gibi, seninle işim kolaydı."

Eğer kolay bir kadın olmak insana böyle hissettiriyorsa Willow buna dünden razıydı. Bu geceye kadar cinsel hayatı sadece iki tec-

rübeyle sınırlıydı. Bunlardan hiçbiri onu Kane ile yaşayacaklarına hazırlamamıştı. Kane'nin kalp atışları da, nefes alıp verişi de yavaşladı. Willow'a da uyku bastı. Beyninin hala normal çalışmaya devam eden bölümüyle acaba misafir odasına çekilmeyi teklif etsem mi, diye düşündü. Ama sonra kendi kendine yanındaki adamın Kane olduğunu, gitmesini isteseydi bunu hiç çekinmeden şimdiye kadar söylemiş olacağını düşündü. Kendini sert ve tehlikeli biri sanan şu adama da bak, diye düşündü ona iyice sokulup gözlerini kapatırken.

Kane şafak sökmeden hemen önce uyandı ve ortada iki sorun olduğunu fark etti – birincisi yatağındaki kadındı, ikincisi ise odanın içinde gezinen davetsiz misafir. Ama daha yataktan fırlayıp saldırıya geçemeden sıska bir kedicik göğsüne atladı ve suratına doğru miyavladı.

"Sana da günaydın," diye söylendi Kane ve elini uzattı. Kedi onun parmaklarına sürtündükten sonra göğsüne yerleşti ve gürültülü bir biçimde mırıldanmaya başladı. Kane onu nazikçe yatağa bırakıp kalktı. Üzerine bir sabahlık geçirip mutfağa gitti ve kahve makinesini çalıştırdı. Kedi de peşinden gitti. Kane mama tabaklarına baktı. Yaş mama tabağı yalanarak parlatılmıştı, kuru mamanın da çoğu yenmişti. Kane kapları mamayla doldurduktan sonra oturma odasına geçti. Yavrular hala kutudaydı. Biri uyanmış miyavlayarak annesini çağırıyordu. Kane eğildi ve minik bedeni okşadı. Yavrular kör ve savunmasızdı. Vahşi doğada birkaç saat içinde ölmüş olurlardı, çünkü onları avlamak isteyen bir sürü başka küçük hayvan vardı. Bu hayatın çirkin yanıydı. Kane bunu anlayabiliyor, kabul edebiliyordu, ama Willow bunu kabul etmiyordu. O tüm dünyayı kurtarmak istiyordu. Dünyanın çoğunun kurtarılmaya değmeyeceğini hala öğrenmemiş olmaması ne kemikti.

Willow odaya dolan ışık ve kahve kokusuyla uyandı. Komodinin üzerindeki saat sekizi biraz geçmişti. Hala Kane'nin yatağında olduğunu fark etti. Hem de... çırılçıplak. Gülümseyerek gerindi ve yorgun kaslarının ağrıdığını hissetti. Çok yorgun düşmüşlerdi, çünkü gece üç civarı Kane onu uyandırmış ve tekrar sevişmişlerdi. Kalktı ve banyoya gitti. Kıyafetlerini düzgün bir biçimde katlanmış halde orada buldu. Duş alıp giyindi ve hiç sorunsuz ayakkabılarını

giyebildi. Bileğindeki şişlik neredeyse yok olmuştu ve hiç acımıyordu. Sonra mutfağa gidip kendine bir fincan kahve aldı ve oturma odasına geçti. Kane köşedeki masada oturmuş d'züstü bilgisayarının ekranında bir şeye bakıyordu. O da duş almış ve giyinmişti. Anlaşılan onu rahatsız etmemek için misafir odasının banyosunu kullanmıştı, çünkü Willow onu hiç duymamıştı.

Kane başını kaldırıp baktı, ama konuşmadı. Karanlık ve tehlikeli görünüyordu, bakışlarında tutku veya şefkatten eser yoktu.

"Panik yapma," dedi Willow gülümseyerek. "Kahvem biter bitmez gidiyorum. Bu yüzden sen de nazik davranabilirsin. Söz veriyorum, beni kaçırtmak için uğraşman gerekmeyecek."

"Sana neden inanayım?"

Sesi tanıdık ve seksiydi. Willow onun içini titreten ses tonunu seviyordu.

"Yapmam gereken işler var," dedi. "Önemli işler."

"Bundan eminim."

Willow ona yaklaştı. "Sen ne yapıyorsun? İş mi?"

"İşim bitti. Bu özel."

"A. Sanal kızarkadaşınla chat mı?"

Kane başını sallayarak reddettikten sonra bilgisayarı ona doğru çevirdi. Ekranda çok güzel bir ada vardı. Gökyüzü inanılmaz bir maviydi, kumsaldaki kumlar bembeyazdı. Willow bir dahaki hayatında zengin olursa bu tür yerlerde yaşayacaktı.

"Seyahate mi çıkacaksın?"

"Emekli olacağım. Sekiz yıl sonra. Yatırımlarından beş tanesi beklediğimden de karlı çıktı."

Emeklilik mi? Willow kaşlarını çattı. "Ama sen daha otuzlu yaşların başındasın."

"Otuz üçüm."

Willow masanın önündeki sandalyeye oturdu. "Neden emekli olmak istiyorsun ki?"

"Çünkü olabilirim. İstediğim her şeyi yaptım."

Willow ise hayata daha yeni başlamıştı. "Ne gibi?"

Kane arkasına yaslandı. "Yaşım hakkında yalan söyledim, doğum belgemin sahtesini düzenledim ve daha on altı yaşımdayken orduya katıldım. Sekiz yıl özel timde, toplam on yıl çalıştım."

Bu da yara izlerini açıklar, diye düşündü Willow. O bir savaşçıydı. Willow'un kalbi sıkıştı.

"Ordudan ayrıldıktan sonra dünyanın tehlikeli bölgelerinde zengin insanların koruması olarak çalıştım. Parası çok iyiydi, ama ikide bir kurşun yarası almaktan bıkmıştım. Sonra Todd ve Ryan'ın yanında çalışmaya başladım, çünkü yatırım yapmayı düşünüyordum ve bu tür işlerden anlayan insanlarla çalışmak bir avantajdı."

"Senin ihtiyacın olan bu mu yani? Bir servet?" Gerçi beş ila sekiz yıla kadar emekli olmayı planladığına göre belli bir servete sahip olmalıydı bile.

"Büyük bir servete ihtiyacım var."

"Ne için?"

Kane başını bilgisayar ekranına çevirdi. "Yalnızlık ve güvenlik ucuz sağlanan şeyler değildir. Orada pek insan bulunmamasını ve sevdiğim şeyleri yapmak istiyorum."

Willow bir insanın bir servete sahip olmasını anlayabilirdi, gerçi Kane'ninki kadar büyük bir servete asla ihtiyaç duymazdı, ama onun bu kadar yalnız kalmak istemesine hiç anlam veremedi.

"Peki ya ailen olsun istemez misin?" diye sordu. "Bir karın, çocukların? Onları dünyadan soyutlayamazsın."

"Bu konuya ilgi duymuyorum."

Willow elindeki fincanı daha sıkı tuttu. "Ama o zaman yapayalnız kalırsın."

"Aynen öyle."

"Ama bu iyi bir şey değil ki."

Kane ona baktı. "Sana söylemiştim Willow. Ben kimseyle ilgilenmem. Asla."

Kane sanki yabancı bir dilde konuşuyordu. "Ama aile benim için her şey demektir. Onlar olmasa ben mahvolurum. Herkesin birilerine ait olmaya ihtiyacı vardır, senin bile."

"Yanılıyorsun."

Kane öyle kendinden emin konuşuyordu ki, Willow ona inanmak istedi. Ama hayatının geri kalanını yalnız geçirmek istemesini aklından çıkaramadı.

"Dün gece birbirimize çok yakındık," diye mırıldandı.

"Bu sadece cinsellikti."

"Bu senin kendini rahat hissettiğin tek ilişki kurma biçimi mi?"

Kane hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu, aksine çok eğleniyor gibi bir hali vardı. "Sakın beni analiz etmeye kalkma. İşe yaramaz. Ben kalbi kırık filan değilim. Yardıma ihtiyacım yok."

"Senin hayatta kendinden daha fazlasına ihtiyacın var, Kane." Ama Kane ona inanmadı. Willow ileride duran kutuya baktı. "Kediler için barınağı aramamı ister misin?"

"Birkaç hafta kalabilirler. Internette biraz araştırdım. O vakte kadar gözleri açılacak ve ortalıkta cirit atmaya başlayacaklar. Onları ondan sonra barınağa bırakırım."

"Şey, sen, sana onlarla ilgili yardım etmemi ister misin?" diye sordu. "Uğrayıp onları besleyebilirim."

"Teşekkür ederim, ama ben yaparım."

Sanki aralarındaki bağ buharlaşıp yok olmuştu.

"Onları barınağa götürmeden önce tekrar görebilir miyim?"

"Bu iyi olurdu."

Willow bundan olumlu bir şeyler demek istediği sonucuna varmak istedi, ama yapamadı. "Pekala, o zaman ben gideyim artık."

"Arabanı öne çektim," dedi Kane ilgisini tekrar bilgisayar ekranına yönelterek. "Hemen ön kapının önünde."

"Teşekkür ederim."

Willow fincanını mutfağa götürüp yıkadı. Sonra çantasını aldı ve ön kapıya gitti. "Görüşürüz herhalde."

"Hoşçakal Willow."

"Hoşçakal." Willow kapıyı, sonra tereddüt etti. "Telefon numaramı ister misin?"

Kane ona baktı. Bakışları kilitlendi. Willow bu bakışlarda gece boyu gördüğü ateşi aradı, ama sanki hiç orada olmamış gibiydi.

"Hayır, istemiyorsun," dedi Willow ve gitti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kane şirketin satın aldığı son binanın güvenliğiyle ilgili prezentasyonunu tamamladı. Todd Kane'ye döndü. "Dün evde bir sorun yaşandığını duydum."

Birden Willow'un onun yatağındaki görüntüsü gözleri önüne geldi. Vücudu dokunuş ve öpücüklerinden kızarmış, bakışları buğuluydu. Uzun, sarı saçları yastığa dağılmıştı. Kane kasıklarında bir baskı hissetti, ama hem vücudunun uyanan ihtiyacını hem de beynine üşüşen görüntüleri yok saydı.

"Willow'du," dedi Ryan. "Julia dün akşam anlattı. Anlaşılan Willow Julie ile arama girmene hala çok kızgınmış."

Todd yüzünü buruşturdu. "Ben aranıza girmedim ki. Ben sadece arkadaşımı korumaya çalıştım. Sen şimdi çok mutlusun – eh önemli olan da bu zaten." Todd Kane'ye döndü. "Endişelenmeli miyim?"

Kane gülümserken durdu. "Bence onunla başedersin."

"Bunu kastetmedim. Yani o deli mi?"

"Hayır. Ablasını üzdüğün için sana haddini bildirecekti."

"Konu şu para," dedi Todd. "Ruth Yengem torunlarından her birine benimle evlenmeyi başarırlarsa bir milyon dolar ödül vermeyi vaad etmemiş olsaydı, bunların hiçbiri yaşanmazdı."

Kane kaşlarını kaldırdı. "Senin eş aradığından haberim yoktu."

"Aramıyorum zaten," dedi Todd iç çekerek. "Ruth Yenge aslında küçük amcamın ikinci karısıdır. Yani aslında akraba sayılmayız. Ruth'un on sekiz yaşındayken kaçıp evlenen bir kızı var. Ruth ve amcam onu hayatlarından silmişler ve anlaşılan bundan birkaç ay öncesine kadar da hiç görüşmemişler. Amcam öldü. Ruth kızını özlemiş ve bu yüzden onunla tekrar irtibata geçti ve hiç haberi bile olmadığı üç torunu olduğunu öğrendi. Her neyse, sonra bir şekilde torunlarından birinin benimle evlenmesinin mükemmel olacağına karar vermiş. Beni kafeslemeyi başarana da bir milyon dolar ödül vaad etmiş."

Todd, Ryan'a baktı. "Bunun ne kadar aşağılayıcı bir şey olduğunu biliyor musun?"

Ryan sırıttı. "Bence aslında çok komik."

"Diyor evlenmek üzere olan bir adam."

Ryan, Kane'ye döndü. "Kızkardeşleri bozguna uğratmak için buluşmaya ben gittim. Julie ile tanıştım ve birkaç karışıklığın sonunda nişanlandık."

Kane aynı zamanda Julie'nin hamile olduğunu da biliyordu, ama bunu söylemedi. Güvenlikten sorumlu olmak aynı zamanda sır saklamasını da bilmek demekti ve Kane bu konuda çok iyiydi.

"Böylece her şey yoluna girdi," dedi Todd. "Willow bence artık vazgeçmeli."

"Tekrar geleceğini sanmam," dedi Kane. "Gerçi birkaç ilginç olay yaşandı." Willow'un ondan kaçıp düştüğünü ve ayağını burktuğunu anlattı. Tabii kedi ve yavrularından ve ateşli sevişmelerinden hiç söz etmedi.

"Dikkatli ol," dedi Ryan sırıtarak. "Nelson kadınları çok karmaşıktır. Hiç ummadığın anda dünyanı değiştiriverirler."

"Endişelenmiyorum," dedi Todd. "Onlardan biriyle evlenmeyeceğim."

"Ben daha çok Kane'yi kastetmiştim," dedi Ryan sırıtarak. "Willow çok hoş bir bayandır."

Todd, Kane'ye baktı. "Yoksa ondan etkilendin mi?"

"Ben kimseyle ilişkiye girmem. Beni merak etme."

Willow gitmişti ve Kane onu bir daha görmeyecekti. Kane işlerin böyle yürümesinden hoşlanırdı. Ama gün ilerledikçe kendini sık sık Willow'un gülüşünü, kollarındayken vücudunun sıcaklığını düşünürken buldu. Sanki aklına takılmış bir şarkı gibiydi. Sürekli baştan alıyor ve bir türlü aklından çıkartamıyordu.

Willow Cumartesi sabahı haber vermeden çat kapı geldi, çünkü Kane'nin telefon numarası onda yoktu ve tabii Bay Maço Güvenlik Adamı rehberde de yoktu. Sanki hiç yaşamıyormuş gibiydi. Ama Willow onun gerçekte var olduğunu biliyordu. Onu unutması gerektiğini söyledi kendi kendine defalarca, ama bunu başaramadı. Onun dokunuşlarını tekrar hissetmek için yapması gereken tek şey gözlerini kapatmaktı. Bu yüzden kendini reddedilmeye hazırlayarak yanındaki koltuktaki kağıt poşeti aldı ve arabadan indi. Ön kapıya giden yolun daha yarısına gelmişken evin kapısı açıldı.

Kane'nin üzerinde bir kot ve uzun kollu bir gömlek vardı ve çikolatayı bile eritecek kadar seksi görünüyordu.

"Geri geldin," dedi, ama ne sesinden ne de yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkündü.

"Buraya kedileri görmek için geldim, seni değil," dedi ve bunun koca bir yalan olduğunu anlamaması için dua ederek gülümsedi. "Paniklemene gerek yok."

"Ben paniklemiyorum."

Willow'un gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı. "Aklıma seni terletecek bazı konular geliyor. Bu teorimi sınamak ister misin?"

Kane gülümsemesini bastırdığı için dudaklarını büzdü. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Poşeti iki eliyle birden tutuyordu. "Gelmeden önce aradım, ama bana numaranı vermemiştin. Bana onu bile bile vermediğini söylemeye çalışma. Bunu zaten biliyorum. Yakana yapışacağımdan ve seni bırakmayacağımdan korktun."

"Senden korkmuyorum."

Willow ona doğru yürüdü ve onun dudaklarına bu kadar yakın durmaya dayanmak için kendini hazırladı.

"Ama korkabilirsin, bunu biliyorsun," dedi büyük bir neşeyle. "Şimdi bırak da içeri gireyim."

Kane kenara çekilip içeri girmesine izin verdi. Willow oturma odasına girince anılar başına üşüştü. İşte bileğini burktuğunda onu taşıyıp bıraktığı sandalye oradaydı, şu holden aşağı yatak odasına giden yol da şu kapının arkasındaydı. Ona nasıl dokunduğunu hatırlayınca teni yanmaya başladı. Willow ona bakmak için döndü ve ona tam olanları hatırlatacaktı ki birden donup kaldı. Kane'nin yüz ifadesinde nezaket icabı oturtulmuş bir ilgiden başka bir duygu yoktu. Bakışlarında o ateş, o *arzu* yoktu. Sanki aralarında daha önce hiçbir şey geçmemiş gibiydi. Anlaşılan o tek gece konusunda şaka yapmamıştı. Bunun ne önemi vardı ki? Bunun yerine bir kez yaşadıklarıyla yetinmeli ve onu bir kere de olsa istemiş olduğunu hatırlayarak avunmalıydı.

Elindeki poşeti pufun üstüne bıraktı ve şöminenin yanındaki kutuya gitti. Anne kedi ve yavruları bir yumak halinde yatıyordu. Willow yaklaşınca anne kedi mırıldanmaya başladı.

"Merhaba, tatlım," dedi Willow. "Nasılsın? Bebeklerin büyümüş. Bak ne kadar kocaman olmuşlar. Sen iyi misin?"

Kedi yüzünü Willow'un eline sürttü. "Hala güzel yiyor mu?"

"Bana göre yemesi gerekenin iki katını yiyor," dedi Kane. "Diğer uçtan da yine düzenli olarak çıkartıyor."

Willow gülümsedi. "En azından sağlıklı olduğunu biliyoruz. Bu da önemli bir şey. Ona bir ad verdin mi?"

"O lanet kediye ad filan vermeyeceğim."

"Ama mecbursun. Onun da bir kimliğe ihtiyacı var."

"O bir sokak kedisi."

Willow halıya oturup ona baktı. Onun gözlerine bakabilmek için başını epey arkaya atması gerekti. "Herkes bir adı hak eder."

Kane'nin dudakları bir çizgi halini aldı. "Oldu. Ona sen ad ver."

"Tamam." Gri-beyaz kediye baktı. "Muffin'e ne dersin?"

"Muffin olmaz."

"Neden?"

"Bu bir yiyecek adı. Bir kediye böyle bir ad veremezsin."

Demek yine de bir fikri var, diye düşündü Willow sevincinden gülümsememeye çalışarak. "O zaman Şirin diyelim."

Kane acı çekiyormuş gibi bir ses çıkardı. "Hayır."

"Bunun senin kedin olmadığını çok net bir biçimde ifade ettin. Öyleyse nasıl oluyor da adına karışıyorsun?"

"Benim evimde yaşıyor. Ona adıyla seslenmek zorunda kalacağım. Şirin olmaz."

Kane bu adı zorlanarak söylemişti. Willow sırıttığını görmesin diye başını önüne eğdi.

"Peki ya Jasmine? Kartanesi? Prenses Leia nasıl?"

"Prenses Leia mı?"

"Ben bir *Yıldız Savaşları* hayranıyım."

"Bunu bilmem iyi oldu. Bence Jasmine iyi."

"Tamam o zaman Jasmine," dedi Willow ayağa kalkarak. "Merhaba, Jasmine. Aileye hoşgeldin." Ve Kane bir aile olmadıklarını söyleyemeden Willow poşeti aldı ve mutfağın yolunu tuttu. "Bize kurabiye pişireceğim."

Kane onu takip etti. "Burada mı? Benim mutfağımda mı?"

"Aslında fırınında," dedi Willow bir yandan fırın ısısını ayarlarken. "Psişik enerjiyle kurabiye pişirme yeteneğim eskisi kadar iyi değil de."

"Peki ya ben kurabiye istemiyorsam?"

Willow ona baktı. "Herkes kurabiye ister. Bunlar çikolata parçacıklı. Bunda istemeyecek ne var?"

Elindeki poşetten bir paket hazır kurabiye hamuru çıkardı ve kurabiyeleri tepsiye dizdi. Sonra tezgaha yaslandı ve Kane'ye baktı. Yakışıklıydı... Hem de çok. İçinden keşke her şey farklı olsaydı, diye geçirdi. Keşke onu tekrar isteseydi. En ufak bir belirti bile gösterse bu hayale sıkıca sarılacaktı, ama şimdilik tık yoktu.

İsteseydi onu anında kapı dışarı edebileceğini de biliyordu. Kurabiyeler umurunda bile olmazdı. Ama onu dışarı atacak gibi görünmediği için Willow biraz daha kalmaya karar vermişti.

"Evet," dedi Willow. "Nasıl gidiyor?"

"Bu işe yaramaz," diye uyardı onu Kane.

"Ne?"

"Beni seninle bir ilişkiye girmeye ikna edemezsin."

"Bunu biliyorum. Kurabiyeler sadece bir nezaket gösterisi."

"Peki neden? Neden benimle yattın? Ben kuralları çok açık bir şekilde önüne koydum, ama sen o tür bir kadın değilsin."

Willow iç çekti. "Yani bir sürtük mü? Biliyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım. Yani tabii seks yaptım, birkaç kez. Ama biriyle tanışıp hemen onunla yatağa atlamadım hiç. Sanırım kan kaybı yüzündendi. Beynim doğru düzgün çalışmıyordu."

Kane bunun karşılığında gülümsedi, ama hemen tekrar ciddileşti. "Sen bir sürtük değilsin. Ama yine de bunu neden yaptığını bilmek istiyorum."

"Kafanı mı karıştırıyorum?" diye sordu Willow ve umutla cevabını bekledi.

"Biraz. Ama göründüğünden başka şeyler olduğundan eminim."

Evet!

Kane bir cevap bekledi. Willow ağırlığını diğer bacağına verdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bu biraz utanç verici."

"Söz veriyorum, gülmem."

Willow derin bir nefes aldı. Kane ona karşı istedikleri ve istemedikleri konusunda dürüst davranmıştı, bu yüzden o da bunu niye yaptığı konusunda dürüst davranacaktı...

"Sen beni istedin," dedi basitçe. "Senden hoşlandım ve sana güvendim. Senin yanında kendimi güvende hissettim, ama bana bunu yaptırtan asıl beni ne kadar çok istediğindi."

Kane kaşlarını çattı. "Yani seni isteyen her erkeğin kollarına atlar mısın?"

Willow güldü. "Hayır. Yani muhtemelen hayır. Bilmiyorum. Erkekler beni genelde istemez."

"Bunu daha önce de söylemiştin, ama bu saçmalık. Git aynaya bir bak. Çok güzel ve komiksin. Biraz garipsin, ama ruh hastası filan değilsin."

"Ben onların en iyi arkadaşıyımdır," dedi. "Ben erkeklerin gelip dertlerini anlatabildikleri bir dost gibiyimdir. Onların sorunlarını çözmelerine yardım ederim ve onlar da gidip başka birine aşık olurlar. Sorun nedir anlayamıyordum, ama bundan birkaç yıl önce bir partideydim. Bir grup erkeğin kendi aralarında konuşmalarına kulak

misafiri oldum. Epey sarhoştular ve partideki hangi kızı yatağa atmak istedikleri hakkında konuşuyorlardı. Sıra bana geldiğinde ise hepsi beni sevdiğini, tatlı bir insan olduğumu, ama asla...asla... anlarsın işte."

Bu hikayenin anlatması kolay yanıydı. "O erkeklerden biriyle çıkmıştım ve... yatmıştık. Yani bir yerde benim ilk erkeğimdi. Birbirimize aşık olduğumuzu sanmıştım, ama sonra benden ayrılmış ve bana nedenini söylememişti. O gece diğerlerine bana borçlu olduğu için benimle yattığını söyledi. Bana iyilik ediyormuş."

Bunu düşünmek hala acı veriyordu. Gerçi başlangıçtaki kadar kötü değil, ama yine de göğsü hala sıkışıyordu.

"İkinci ilişkim ise tüm doğru sözleri sarf etti, ama bir kez benimle yattıktan sonra bir daha asla ilgi göstermedi. Sorunun bende olduğunu söyledi, çünkü onun başka kadınlarla hiç böyle bir sorunu olmamış."

"Sorun sende değildi," dedi Kane doğrudan.

"Bunu bilemezsin."

"Willow, senin çıplak halini gördüm. Dokunmadığım yerin kalmadı. Seni öptüm, tadına baktım ve kollarımda kendinden geçmeni izledim. Sorun sende değildi."

Willow'un gözleri irileşti. Ona karşı çok iyiydi. Willow'un egosuna iyi geliyordu.

"Ama o erkekler, söyledikleri şeyler..."

Kane olumsuz anlamda başını salladı. "Sen karmaşık bir insansın. Genç erkekler daha basit şeylerden hoşlanırlar. Sen onları korkutuyorsun. Ya da onlara o kadar çok ilgi gösteriyorsun ki, seni anneleri sanıyorlar. Ama sende bir sorun yok."

"Ama..."

Kane onu tek bakışıyla susturdu. "Rol mü yapıyordum?"

Willow gülümsedi. "Hayır. Ne istediğin konusunda çok açık davrandın."

"Ne istemiştim ki?"

"Beni?" Bu tek sözcük tiz bir sesle çıkmıştı.

"Seni. Hadi bırak artık. İyisin."

Tam o anda fırın sinyal verdi. Willow tepsiyi fırına verdi ve saati ayarladı. Keşke beni tekrar istese, diye düşündü. Ama bu konuda da çok açık davranmıştı. Tek gece. Willow şansını fazla zorlamamaya karar verdi ve konuyu değiştirdi.

"Todd nasıl?" diye sordu.

"Bunu neden bilmek istiyorsun?"

"Laf olsun diye. Buraya geldiğimi biliyor mu?"

"Ona anlattım."

Willow güldü. "Korktu mu?"

"Hayır."

"Ona gerçekten de korkunç olduğumu anlatamaz mıydın?"

"Hayır."

"Çok tipik. Bence o artık zaten emniyette. Julie ve Ryan birlikte öyle mutlular ki, gücü onları ayırmaya yetmedi. Ben de artık ona haddini bildirmek için eskisi kadar hevesli değilim."

"Onunla çıkmak için plan yaptın mı?" diye sordu Kane.

"Ne?"

"Bir milyon dolar meselesini biliyorum."

A, evet. Bu gerçek bir servet, diye düşündü Willow. "Büyükannem ilginç bir kadındır. Neden böyle saçma bir fikir ortaya attı bilmiyorum, ama şimdi hepimiz bununla uğraşmak zorundayız. Ben para için evlenmekle ilgilenmiyorum."

"Ama bu çok para."

"Ben aşka inanırım. Kaderimde zaten biri olduğuna inanırım. Para önemli değildir."

Kane olumsuz anlamda başını salladı. "Para önemlidir."

"Bence bu çok üzücü bir düşünce."

"Hayır, gerçekçi."

"Sen hiç evlenmedin, değil mi?"

"Ben kimseyle ilişkiye girmem, unuttun mu?"

İşte bu çok üzücü, diye düşündü Willow. Hatta trajik bir durum. "Biriyle bir bağ kurmalısın."

"Neden?"

"Bana tek başına yaşayarak mutlu olduğunu söyleyemezsin."

"Mutluyum, ama sen bana inanmak istemiyorsun."

"Lütfen ciddi ol. Hiç daha fazlasını istediğin olmuyor mu?"

Kane ona doğru yürüyüp onu tezgaha bastırdı. O kadar yakın duruyordu ki, Willow onun vücut ısısını bile hissedebiliyordu.

"Bu işe yaramayacak," dedi Kane kısık bir sesle. "Bana istediğin kadar kuyruk sallayıp önümde dolaşabilirsin, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Kuyruk sallamak mı? Ben kuyruk sallamam."

"Kalçalarını sallayarak önümde süzülüyor, aklımı çelmeye çalışıyorsun. Ama beni baştan çıkaramayacaksın. Bu iş bitti. Aramızda hiçbir şey olamaz ve asla da olmayacak. Harika bir gece geçirdik birlikte. Belki de hayatımın en güzel gecesiydi. Ama hayatıma girmene izin vermeyeceğim."

Willow ağzını açtı, ama bir şey demeden tekrar kapattı. Kane onu hala istiyordu. Bakışlarında arzu, ama aynı zamanda kararlılık da vardı. Willow aynı anda hem heyecanlandı hem aklı karıştı.

"Ama neden? Bir ilişkiden bu kadar çok korkacak ne var?"

"Ben kimseye güvenmem," dedi Kane doğrudan. "Herkesin kendi başının çaresine bakması gerektiğini daha küçük yaşta öğrendim. Kendimden başka kimseye güvenemem."

Kane çok yanılıyordu. Ama Willow onu nasıl vazgeçireceğini gerçekten bilmiyordu.

"Başından neler geçti senin böyle?" Acaba baba evinde istismar mı edilmişti? Yoksa bir arkadaşı mı ölmüştü?

Kane gözlerini onun gözlerine dikti. Willow az sonra duyacaklarından pek hoşlanmayacağı hissine kapıldı.

"Çocukken sokaklarda yaşardım. Tek başıma. Hayatta kalmak için bir çeteye katıldım ve onlar benim ailem oldu. On altı yaşıma geldiğimde kız arkadaşım düşman çeteden birine aşık oldu, ama bunu benden sakladı. Ona sadakatini ispatlamak için beni tuzağa düşürdü. Üç kurşun yedim ve hayatımda sevdiğim tek kişi tarafından ölüme terk edildim."

"Nasıl yani?" diye sordu Marina ona ekmek sepetini uzatırken.

Willow bir dilim ekmek aldı ve sepeti Julie'ye uzattı. "Kızın yeni erkek arkadaşı Kane'yi vurup kaçmış." Willow bu anlattıklarına kendi bile hala inanamıyordu, ama onun vücudundaki sayısız yara izini görmüştü.

Kızkardeşler öğlen yemeği için Julie'nin işyerine yakın bir yerde buluşmuşlardı.

"Senin neler düşündüğünü biliyorum," dedi Marina. "Onu kurtarabileceğini sanıyorsun."

"Sakın böyle bir şeye kalkışma," dedi Julie. "O senin kurtardığın diğer erkeklere benzemez. Çok tehlikeli biridir."

İşte bu yüzden daha da çekici, diye düşündü Willow. "Ama o çok yalnız. Bence hayatını biriyle paylaşmalı."

Marina Julie'ye baktıktan sonra başını salladı. "Dur bir tahminde bulunayım. Bu konuda sen gönüllüsün. Willow, erkekler bazen söylediklerinde ciddidirler. O kimseyle birlikte olmak istemiyor. Onu değiştiremezsin."

"Ama bir kez bu riske girse, onun için çok daha iyi olurdu."

Julie koluna dokundu. "Seni sevdiğimi biliyorsun ve her ne olursa olsun yanındayım, ama bunu kendine neden yapıyorsun?"

"Ben buyum işte, ne yapayım?" dedi Willow. "Her şeyin daha iyi olmasını istiyorum. Beni seven ve sonsuza dek yanımda olmak isteyecek bir erkek istiyorum. Belki de bu erkek Kane'dir."

"Belki de kalbini kıracaktır," dedi Julie şevkat dolu bir sesle. "Senin tekrar acı çektiğini görmek istemiyorum."

"Biliyorum."

Willow erkekler konusunda çok şanssızdı. Sürekli ona karşı ilgi duymayan erkeklere kapılırdı.

"Bu farklı," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu Julie. "Peki nasıl? Dur bekle. Sakın buna cevap verme. Farkında mısın hiç bilmem, ama her zaman asla sahip olamayacağın adamlarla yakınlık kuruyorsun, yoksa gerçekten aşık olmaktan mı korkuyorsun?"

Willow Julie'den Marina'ya baktı. "Bu doğru değil."

Marina iç çekti. "Maalesef bu konuda Julie ile aynı fikirdeyim. Sen normal erkeklerden kaçıyorsun. Yani evlenmek, çocuk sahibi olmak isteyen erkeklerden demek istedim."

Willow ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. İkisine de yanıldıklarını söylemek istiyordu. O öyle biri değildi, ama belki de öyleydi. Birden tekrar on yedi yaşına döndü. Bir gençle çıkacaktı ve buluşmaları için odasında hazırlanıyordu. Tam saçlarıyla uğraştığı anda babası odaya girmişti. Babası pek sık evde olmazdı, bu yüzden onun odasındaki varlığı o an için çok önemliydi. Elindeki fırçayı bırakıp etrafında dönerek babasına nasıl göründüğünü sorduğunu hatırladı. Babası ise, "Asla kız kardeşlerin kadar tatlı ve zeki olamayacaksın, ama eminim bir gün sen de sana sahip çıkacak birini bulacaksın. Sadece çok fazla yükseklere uzanma kızım," demişti.

Babasının sözleri bıçak darbeleri gibiydi. Buluşmaya gitmişti, ama o geceyi hiç hatırlamıyordu. Marina ve Julie'nin ondan daha güzel olduğunu; okulda onlardan daha düşük notlar alabilmek için bile çok çalışması gerektiğini biliyordu, ama asla bunun bu kadar önemli olacağını düşünmemişti. Babasının odasına gelip bunları söylediği ana kadar kendini çok özel biri sanmıştı. Bir daha kendini asla özel hissetmedi... Kane'nin kollarında geçirdiği gece hariç.

"Willow?" Marina ona doğru eğildi. "İyi misin?"

"İyiyim." Bu gerçeklerin ağırlığı altında boğulacak gibi oldu ve derin bir nefes aldı. "Haklısınız. İkiniz de. Aşık olup reddedilmekten korktuğum için sıradan erkeklerden kaçıyorum. Ben ne sanmıştım ki? Ben Kane'yi değiştiremem. Benimle hiçbir şekilde bir ilgisi olsun istemiyor, ben de bunu kabul edeceğim. Yapılacak en doğru şey bu."

Julia alt dudağını ısırdı. "İyi misin? Duygularını incitmek istememiştim."

"İncitmedin zaten. Benim iyiliğimi düşündüğünü biliyorum."

"Seni seviyorum," dedi Julie içtenlikle.

"Ben de," dedi Marina.

Kız kardeşlerinin sevgi gösterisi içindeki acıyı az da olsa hafifletti. Başına ne gelirse gelsin, kızkardeşlerinin her zaman yanında olacaklarından emindi. Kane'yi de rahat bırakacaktı. Kane onu istemiyordu. Bunu daha açık ifade edemezdi. Belki de artık yıldızları yakalamaya çalışmaktan vazgeçmeliydi. Artık normal bir erkek bulacaktı. Ama normal bir erkek nasıl bir şeydi?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kane eve girdiğinde ked yavrularının ağladığını duydu. Normalde sessiz olurlardı. Çantasını mutfağa bırakıp yavruların bulunduğu kutuya gitti, ama anne kedi yoktu. Hemen evin her yerine baktı, ama onu bulamadı. Sadece temiz hava girsin diye hafif açık bıraktığı pencere biraz daha açılmıştı. Sineklik de yerde yatıyordu. Anne kedi gitmişti. Kendi kendine küfretti ve kutuda ağlayan kedi yavrularına baktı. Şimdi ne olacaktı? Anne kedi onları terk etmiş olabilir miydi? Buna daha fazla dayanamayacağına karar vererek telefon ahizesini eline aldı, ama durdu. Numarayı bilmiyordu. Üç dakika sonra numarayı bulmuş çeviriyordu. Kurduğu güvenlik sistemiyle herkesi her yerde bulabilirdi.

"Alo?"

Kane kaşlarını çattı. Bu ses tanıdık değildi. "Willow?"

Önce burnunu çektiğini, sonra da ağlamaklı bir sesle "Evet," dediğini duydu. Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Gerçi şu anda bunu merak etmiyordu, ama nezaket icabı sormalıydı. "Benim Kane."

Willow hıçkırığa benzer bir ses çıkardı. "Ne oldu?" diye sordu Willow ve Kane onun sesinden ağladığını anladı. "Bir şey olmasa beni aramazdın."

Kız doğru söylüyordu ve Kane de bunu kabul ediyordu. Peki o zaman bu sözler karşısında neden suçluluk hissediyordu?

"Kedi gitmiş."

"Jasmine mi?"

Bu da kim... A, evet. Kediye bu adı koymuştu. "Evet. Jasmine. İçersi havalansın diye bir pencereyi hafif açık bırakmıştım. Bir şekilde açıp sinekliği çıkarmış. Yavrular ağlıyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Pencereyi açık bırakmamakla başlayabilirsin," dedi Willow sakin bir sesle. "Hemen geliyorum."

Willow kendini toparlamak için elinden gelen yaptı. Gözleri şiş ve kızarıktı, burnu da durmadan akıyordu. Ama en önemlisi Kane'nin onun için ağladığını sanmasını istememesiydi. Çünkü onun için ağlamıyordu. Hayatında şu sıralar ters giden şeylerin Kane ile bir ilgisi yoktu. Arabasını park etti ve son mendilini de kullanarak yüzünü sildi, burnunu temizledi ve derin bir nefes aldı. Arabadan indi ve tam kedinin adını seslenecekti Jasmine çalılıkların arasından çıkıp geldi ve miyavladı.

Willow eğildi ve başını okşadı. "Biraz yalnız mı kalmak istedin?" diye sordu. "Yavrular seni çok mu yordu?"

Jasmine tekrar miyavladı ve Willow'a sürtündü. Ön kapı açıldı. Willow ayağa kalktı ve kendini Kane'yi tekrar görmenin etkisini kaldırabilmek için hazırladı. Willow'un tüm vücudu tekrar ona doğru çekiliyordu.

"Geri geldi," dedi Willow Jasmine'yi göstererek. "Sanırım biraz dışarı çıkmak istemiş. Kapıyı açıp ona seslenmeyi denedin mi?"

"Yo, hayır. Hiç aklıma gelmedi. Ben hayvanlardan anlamam."

"Çok doğru."

Kane bir ona bir kediye sonra tekrar ona baktı. Ağırlığını bir ayağından bir diğerine veriyordu. Willow bunun saçmalık olduğunu bilmeseydi, onun kendini biraz aptal gibi hissettiğini düşünecekti.

Belki de yanılıyordu. "Bence sinekliklerin hepsinin sağlam olup olmadığını bir kontrol etmelisin. Ayrıca onu sabahları biraz dışarı bıraksan iyi olur. O da biraz açılır. Eminim aynı anda üç bebeğe birden bakmak çok zor bir iştir."

"Tamam. Teşekkür ederim. Öyle yapacağım."

Kane bakışlarını dikmiş ona bakıyordu. Willow onun şu an ne düşündüğünü bilmiyordu, ama zaten umurunda da değildi. Öyle temel bir konuda reddedilmişti ki! En kötüsü de buna hiç hazırlıklı olmamasıydı. Öyle birden bir haber alıvermişti.

"İçeri gelmek istemez misin?" diye sordu Kane.

"Hiç kurabiye kaldı mı?" diye sordu Willow.

Kane başını sallayarak onayladı.

"Tamam." Belki de çikolatanın bir faydası olurdu.

Eve girdi. Jasmine de onunla birlikte içeri girdi ve zarif bir sıçrayışla kutunun içine, yavrularının yanına atladı. Yavruların hepsi deli gibi miyavlıyordu, ama anneleri onları yalamaya başlayınca sustular.

"Otursana," dedi Kane koltuğu işaret ederek.

Willow koltuğa ilişti. Tekrar burada olmak çok garipti. Onu bir daha asla görmeyeceğine tam karar vermişken şimdi yine buradaydı. Onun odanın içinde dolaşan güçlü bedenini seyretmekten zevk almasına rağmen, buranın reddedildiği bir başka mekan olduğunu düşünmeden de edemedi. Kane elinde bir tabak dolusu Willow'un yaptığı kurabiyeler ve bir şişe suyla geri döndü.

Willow göğsündeki yumruğa rağmen başını kaldırıp ona bakmayı ve gülümsemeyi başardı. "Kurabiye ve su mu? Sen bir kıza nasıl bakacağını biliyorsun."

"Afedersin. İçecek başka bir şey kalmamış."

"Önemli değil."

Willow konuşurken yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. Gerçi bu o kadar korkunç sayılmazdı, ama maalesef arkasının da geleceğini hissediyordu ve yutkundu.

"Bana, şey, birkaç mendil getirebilir misin?"

"Tabii."

Kane kendini hemen odadan dışarı attı. Onun paniklemesini başka zaman komik bulabilirdi, ama Willow şu anda hiçbir şeye gülecek durumda değildi.

Sonunda Kane elinde bir kutu mendille dönünce Willow birkaç taneyi birden aldı ve yüzünü sildi.

"Eteklerinin tutuşmasına hiç gerek yok," dedi Willow burnunu temizlemeden önce. "Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Eteklerimin mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben senin yüzünden ağlamıyorum. Ben sendikayla anlaşmamı kaybettim." Bunu yüksek sesle telaffuz edince tekrar ağlamaya başladı. "Beni hiç uyarmadılar bile. Ben de her şey yolunda sanıyordum. Sonra beni arayıp anlaşmayı fesh ettiklerini söylediler. Bir sürü insan arayıp çizgi romanın komik olmadığını, ya da ne demek istediğimi anlamadıklarını söylemiş."

Willow zorla nefes aldı ve Kane'ye baktı. Kane hala ne yapacağını bilmiyormuş gibi kararsız bir şekilde koltuğun önünde duruyordu.

"Üç kızın hikayesini çiziyordum. Üçü de arkadaştı. Erkeklerle çıkıyor, birlikte alışverişe filan gidiyorlardı. *Sex and the City* gibi bir şeydi, ama işin içinde seks yoktu... Bu kızlar bir çiftlikte yaşıyordu, ama gerçek bir çiftlikte değil. Orada aynı zamanda bir alışveriş merkezi ve restoranlar da vardı. Başka sebzelerle buluşuyorlardı. Çok komikti."

Gözlerine tekrar yaşlar hücum edince Willow başını eğdi. "İnsanlar bunu nasıl anlamaz ki? Çok çalışmıştım." İşte asıl bu onu tüketmişti. Kendisinden çok fazla şey katmıştı hikayesine.

"Bu hikayeyi satabileceğin başka yer yok mu?"

"Sanmam. Çoğunlukla vejeteryan dergileri ve gazetelerinde çıkardı. Yani şu haftalık olanlarda. Birkaç organik gıda konusunda odaklanan bülten de bana iş yaptırmıştı. Gerçi fazla bir şey kazanmıyordum, ama bu işten aldığım para ve mum satışından kazandıklarım bana yetiyordu."

"Sen mum mu satıyorsun?"

"Hı-hı," dedi ve hıçkırdı. "Kız kardeşlerim gibi olamadığımı biliyorum, ama hayatımın gayet iyi olduğunu düşünüyordum. Çizgi kızlarım ve mumlarım vardı. Şimdi ise onları kaybettim ve ne yapacağımı bilmiyorum. Üstüne üstlük hikayelerimin hiç komik olmadığını, insanların onları hiç anlamadığını da söylediler. Elveda. Böyle durduk yere. Ne üzgün olduklarını ne de ne kadar ağır çalıştığımı

takdir ettiklerini belirten tek bir söz yoktu. Benim bu işe her hafta ne kadar zaman harcadığımı hiç biliyor musun?"

Kane koltuğa oturdu ve ona baktı. "Çok üzgünüm."

"Teşekkürler. Konu sen değilsin. Sadece şu sıra her şey ters gidiyor. Bundan birkaç gün önce kız kardeşlerimle öğlen yemeğe çıktık. Bana gerçek bir ilişkiden korktuğum için normal erkeklerden kaçtığımı söylediler. Haklı olabileceklerini düşünüyorum. Bu yüzden de ben sadece beceriksiz değil, aynı zamanda duygusal açıdan da tutuk biriyim."

"Sen beceriksiz falan değilsin, sadece bir red aldın."

Willow buna neredeyse gülecekti. "Red mi? Kariyerim yerle bir oldu. Ablam Julie'nin baro sınavını daha ilk girişinde geçtiğini biliyor musun? Çok güçlü, uluslararası bir hukuk şirketinde çalışıyor ve ortak olmak üzere. Marina ise, yani küçük kızkardeşim, o kadar zeki ki, daha on beş yaşında liseyi bitirdi ve burs kazanarak UCLA'da öğrenim gördü. Kimya ve fizik alanlarında üç farklı diploması var. Bir sürü yüksekokuldan teklif alıyor. Yani gerçekten. Sürekli birileri eve kadar gelip ona teklifte bulunuyor. Şu an ne yapıyor biliyor musun?"

Willow ona baktı. Gözlerindeki yaşlar yüzünden Kane'nin hatlarını biraz bulanık görüyordu. "Biliyor musun?"

"Okuldan birkaç yıl izin aldı ve sağır çocuklara öğretmenlik yapıyor. Yüksek öğrenim gördüğü tüm o dallarda ihtisas yaptı. Şimdi ise aldıklarını geri vermeye çalışıyor. O iyi bir insan. Bense basit bir karikatürü bile satmasını başaramıyorum. Onların ikisi de öyle güzel ve akıllı ki, ben onların arasına yakışmıyorum."

Kane kendini cehennemin yedinci katına inmiş gibi hissetti. Willow'un acısı ona kendini kötü hissettiriyordu, ama ne diyeceğini bilemiyordu. Aklına gelen tek şey "Sen çok hoşsun," oldu.

"Yapma lütfen. Bana kuru kemçik demiştin." Burnunu çekti ve tekrar mendil kutusuna uzandı.

Kane kendine lanet okudu. "Haklısın," dedi. "Üzerindeki şey yüzünden. Sen harika..." Ellerini kaldırdı, sonra tekrar indirdi. "Sen çok seksisin. Seni istemiştim, hatırladın mı?"

Willow dönüp ona baktı. Gözleri şiş ve kızarıktı. "İstemiştin. Geçmiş zaman kipi. Tek bir geceliğine. Bundan fazlası yok demiştin ve haklıydın. Çünkü ben tek bir gece için yeterliyim, ama daha fazlasını isteyeceğin kadar iyi değilim."

Willow onu vursaydı olmaz mıydı? Bu daha kolay olurdu ve bu kadar acı vermezdi, diye düşündü Kane çaresizlik içinde. Kendini gezer kumda batar gibi hissetti. Ne kadar çok uğraşsa, o kadar çok batıyordu.

"Merak etme," dedi Willow. "Seni şu an istemiyorum. Ben merhamet icabı yapılan seksle ilgilenmiyorum."

"Ben... Sen..."

Willow titrek bir nefes aldı ve gözyaşları sel gibi yanaklarından döküldü. "Kahretsin, Kane. En azından şimdi bir teklifte bulunabilirdin, ben de seni reddederdim. Bu centilmence olurdu."

Ve sonunda Willow gerçekten hüngür hüngür ağlamaya başladı. Vücudu tirtir titriyor, nefes almakta zorlanıyordu. Kane ise kendini hiç tanımadığı bir alan ve dünyada değil, hatta tamamen yabancı olduğu bir evrende gibi hissetti. Ne bununla nasıl başa çıkacağını ne de Willow ile ne yapacağını biliyordu. Muhtemelen onu rahatlatacak birkaç söz vardı, ama Kane'nin bu konuda hiç tecrübesi yoktu. Kadınlar onun hayatında en ufak bir etkide bile bulunmadan gelip geçerlerdi. Kane onların bedenlerini ve ateşlerini bilirdi, ama kalpleri ve ruhları hakkında hiçbir şey bilmezdi. Willow çok ciddi bir yara almıştı. Kane bunu anlayabiliyordu, ama ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Yanına gitti ve kendini bir yandan tam bir aptal gibi diğer yandan da çok garip hissederek ağır hareketlerle kolunu Willow'a sardı. Willow başını göğsüne dayadı, yüzünü de omzuna bastırdı. Kane ona biraz daha sıkı sarılınca sırtındaki kemikleri hissetti. Ne kadar da narin, diye geçirdi içinden. Onu tek bir damla ter dökmeden ezip geçebilirdi. Ama çok başka bir açıdan bakıldığında da Willow çok güçlüydü.

Willow'un gözyaşları Kane'nin gömleğini ıslattı. Kane ona sımsıkı sarılmış, sırtını sıvazlıyordu. Bir şeyler söylemeliydi, ama ne diyeceğini bilmediği için sessiz kaldı. Sonunda gözyaşları dindi ve Willow derin bir nefes aldı.

"Korkarım kardeşlerimle kavga edeceğim," dedi.

"Bu hafta takviminde öyle bir şey olduğu için mi?"

Kane onun yüzünü göremediği için gülümseyip gülümsemediğini de bilmiyordu, ama öyle olduğunu umdu.

"Çünkü babam geliyor. Annem dün akşam arayıp haber verdi. Babam ne zaman geri dönse Julie öfke dolu ve ters davranır. Bizim babamız başka babalar gibi değildir. Uzun süre evinde durmaz. Ama annem bunu kabullenmiş. Birbirlerine aşıklar, ya da en azından annem babama aşık ve bunun ona yettiğini söylüyor. Ben anneme inanıyorum, ama Julie inanmıyor. Julie, annemin yılda bir kez birkaç aylığına ziyarete gelip sonra ortadan kaybolan bir kocadan daha iyisine layık olduğunu söylüyor."

"Baban nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Ama o hep böyleydi. Sorun şu ki Marina ona tamamen kucak açıyor, ama Julie ise onu asla affetmiyor. Bu konuda ikisi de çok kararlı. Zaten insanlar hayatlarında kararlı olmalıdır."

Kane parmaklarını Willow'un sarı saçlarından geçirdi. Saçları ipek gibi yumuşak ve erotikti. "Neden?"

Bu kez Willow kıkırdadı. "Çünkü olaya bir düzen getirir. Ben ortancalarıyım. Olayları her açıdan görebilme yeteneğiyle lanetlenmişim."

Kane onu çenesinden tutup gözlerine bakmaya zorladı. Willow'un gözleri Karayip denizinin maviliğindeydi. Ağlamış suratıyla bile çok güzeldi. Dolgun dudakları Kane'yi çağırıyordu adeta. İçinde tekrar şiddetli bir arzu uyandı. Kane onu adeta bir kurşun gibi vuran bir şiddetle istemeye başladı.

"Kane? İyi misin?"

"İyiyim."

Sarsıldım, ama iyiyim. Neyim var benim? Onu tek bir geceliğine istemiştim, o kadar. Bu kadarı ona her zaman yetmişti. Derhal konuyu değiştirip kafasını dağıtmalıydı.

"Karikatürleri çizmekten hoşlanır mıydın?" diye sordu.

Willow'un gözleri birden tekrar bulutlandı. "Tabii ki. Çok eğlenceliydi ve yaratıcılık istiyordu. Bazen son teslimat tarihinde tes-

lim etme baskısından hoşlanmazdım, çünkü bunu her hafta tekrar tekrar yaşamak çok yorucuydu."

"Hep karikatürist olmayı mı hayal etmiştin?"

Willow gülümserken gözlerindeki bulutlar dağıldı. "Hayır. Çocukluk hayalim bu değildi."

"Peki neydi?"

Willow biraz geri çekildi ve eliyle yüzünü sildi. "Böyle birden patladığım için özür dilerim. Sen sadece kedin için yardım istedin, bense gömleğini sırılsıklam ettim." Willow gömleğin ıslak yerine dokundu. Kane bu dokunuşu iliklerine kadar hissetti.

Kane içinde yükselen arzuları görmezden geldi ve karşısındaki kadına odaklandı. "Soruma cevap vermedin."

"Biliyorum. Ben sadece... Şey çok küçük bir şey, biliyor musun? Julie büyük işler başarıyor, Marina ise hayat kurtaracak, hatta belki de tüm gezegeni. Ben onlar gibi değilim."

"Neden onlar gibi olmak zorunda olasın ki?"

"Değilim, ama onlar gibi olmasam da hala onlardan mıyım?"

Willow'un acısı onu huzursuzlandırdı. Kızın sorununu çözmek istiyordu, ama yapamıyordu. Sorunun ne olduğunu bile tam olarak anlayamamıştı. Kadınlar ve duyguları hiçbir zaman çözmek istemediği bir sırdı... ta ki bugün gelip çatana kadar.

"Sen her zaman ailenin bir parçası olacaksın," dedi. "Belki de yapmak zorunda olduğunu sandığın şeyleri yapmaya çalışmak yerine istediğini yapsan farklı biri olmak istemezsin."

Willow kirpiklerini kırpıştırdı. "Bu iyi. Bunları kendi kendine yardım et dizisi kitaplarından mı öğrendin?"

Kane suratını buruşturdu. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sen o tip biri değilsin. Ben..." Willow derin bir nefes aldı. "Ben bitkilere bayılırım. Onları yetiştirmekten hoşlanıyorum. Hepsinin görüntüsüne, ellediğim zaman yumuşaklıklarına, kokularına ve hatta hepsinin farklı bir kişiliğe sahip olmasına bayılıyorum."

Kişilik mi? Yani bitkilerde mi? Kane bunu fazla kurcalamamaya karar verdi, ne de olsa bu Willow'du işte.

"Bazen bir gecede tamamen değişirler, sanki sihirli gibidirler. Ben aslında çiçekçilik yapmak istiyorum."

Sonra durdu. Sonra da sanki saldırıya karşı savunmaya geçmek ister gibi duruşunu değiştirdi. "Saçma, değil mi?"

"Hiç de saçma değil," dedi Kane. "Peki neden öyle yapmadın?"

"Ben bir işyeri işletmekten anlamam ki. Üniversiteye gitmedim. Hatta bugüne kadar hiç bir çiçekçide çalışmadım. Ayrıca dükkan açmak için para lazım."

"Todd'la evlenebilirsin. Bir milyon dolar iyi bir başlangıç olur."

Willow bir kahkaha attı. "Çok komik."

Willow arkasına yaslanınca Kane'nin kolu ensesinde kaldı, ama Kane kolunu çekmedi.

"Tamam, ciddi olalım. Sen bir çiçekçide kendine iş bul ve işi öğren. Sonra halk üniversitesine git ve işletmeyle ilgili dersler al."

Willow ona dönüp baktı. "Çok basitmiş gibi anlatıyorsun."

"Neden zor olsun ki? Ben hastanede yatarken orduda daha fazla kalamayacağımı anladım. Er ya da geç doğum belgem üzerinde tahrifat yaptığımı fark edeceklerdi. Taburcu olduğumda ordudan ayrıldım. Bence sen de yapmak istediğini yapmalısın. Bu illa da zor olmak zorunda değil. Willow, sen benim kahrolası bir kediyi evime almamı sağladın. İnan bana, sen kesinlikle iş kadını olabilirsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bundan eminim."

Willow bunun üzerine gülümseyince Kane onu hemen oracıkta soyup ona onun hayal bile edemeyeceği şekillerde sahip olmak istedi. Ama bunun yerine bir kurabiye alıp ona uzattı.

Willow gittikten sonra Kane yalnız kalınca ona büyük bir ilgiyle bakan kediye baktı.

"Sakın bundan bir anlam çıkarayım deme. Benim Willow'u çağırmamın tek nedeni sensin. Ama bu bir daha olmayacak. Ben ondan hoşlanmıyorum. Sen dahil kimseden hoşlanmıyorum."

Kedi gözlerini kırpıştırdı.

"Yavruların biraz büyür büyümez hepinizi barınağa götüreceğim. Sakın umutlanma."

Odadaki tek ses kedinin mırıldanmalarıydı.

ALTINCI BÖLÜM

Willow masadaki boncuklardan birini seçti ve kendi yaptığı mumlardan birine yapıştırdı. Bu ara minicik mutfağında bir ileri bir geri yürüyen Kane'ye de sırıtmamak için elinden geleni yapıyordu. Willow ona oturacak yer göstermişti, ama Kane konuşurken ayakta kalmayı tercih etmişti. Kane çok huzursuz görünüyordu. Belki de onun evinde olduğu için. Burası çok kadınsı döşenmiş küçücük bir yerdi. Burası kesinlikle Kane'ye göre bir yer değildi.

"Sadece iki günlüğüne gidiyorum. Sadece uğrayıp kediye biraz mama verirsen –"

"Seve seve," dedi Willow gülümsemesini bastırarak. "Ona mama verir, onunla biraz ilgilenirim." Willow durdu ve anın tadını çıkarmaya baktı. "Demek bana anahtarını vereceksin."

"Evet."

"Yani evin anahtarını."

"Biliyorum."

Willow bir boncuk daha aldı. "Birlikte yaşıyormuşuz gibi."

Kane ona dönüp baktı. "Biz birlikte yaşamıyoruz."

"Ben de birlikte yaşıyoruz demedim."

"Ama ima ettin. Sen sadece kediye bak. Sakın eşyalarımı karıştırayım deme."

Willow çok gücenmiş gibi yaptı. "Karıştırır mıyım hiç? Doğru söyle Kane, bugüne kadar hiç özel alanına girdim mi?"

"Sana bir liste yapmamı ister misin? Seni tanıyorum," dedi Kane uyarırca. "Kesin eşyalarımı karıştırırsın."

Ne eğlenceli, diye düşündü Willow. Böyle homurdandığı zaman çok tatlı oluyordu. "Söz veriyorum, hiçbir yeri karıştırmayacağım."

"Ben de sana çok inandım."

"Aa, ben yalan söylemem."

"Yalansa anlarım zaten."

Muhtemelen anlardı. Eh bunu nasıl yapacaktı? Çekmeceler arasına bir saç teli saklayacak, ya da dolap kapaklarına yapışkan maddeler mi sürecekti?

"Sana söz verdim ve bunda samimiyim. Ne önlem almak istersen al, ama hiç gerek yok. Senin özel alanına saygım var."

Kane ona bir an baktı ve anahtarı tezgahın üzerine bıraktı.

"Bu çok ani oldu. Biraz ağırdan alacağımızı sanmıştım."

Kane gözlerini kıstı.

Willow sırıttı. "Elimde değil. Çok şirinsin."

"Teşekkürler."

Yapıştırıcının kapağını kapattı ve ayağa kalktı. "Kötü bir niyetim yok. Ama sana takılmak çok eğlenceli."

"Şu an seni duymazdan geliyorum."

"Mümkün değil. Burası benim evim ve burada patron benim. Dur bak, ilgini çekecek bir şey göstereceğim sana."

Oturma odasına gitti ve masanın üstünde duran kataloğu aldı. "Bak," dedi elindeki kataloğu sallayarak. "Bu halk üniversitesindeki ilk sömestrem için. Hemen işletme kursuna kayıt olacağım. Ayrıca bir çiçekçiye iş başvurusunda bulundum." Daha etkili olması için bir an sustu. "Perşembe günü iş görüşmem var."

Kane'nin gergin ifadesi biraz rahatladı. "Senin için sevindim."

"Teşekkür ederim. Bunu yapabileceğimi hiç sanmazdım, bana hep çok imkansız gibi görünmüştü. Ama şimdi hepsi gerçek oluyor. Hem de senin sayende."

"Ben sana sadece doğru yolu gösterdim."

"Ama sana borçluyum."

"Hayır."

Kane birden gerildi.

Willow sırıttı. "Seni delirtiyorum, değil mi? Ama niyetim bu değil aslında."

"Hayır, kesinlikle buna niyetlisin."

"Pekala, tamam, belki azıcık. Hadi kabul et, Kane. Sen daha önce hiç benim gibi birini tanımadın ve gitgide bana alışıyorsun."

"Evet, bana adeta yapıştın kaldın." Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bakıyorum kendini daha iyi hissediyorsun. Ama sakın bundan fazla anlam çıkarma," diye homurdandı.

"Tabii çıkarmam. Sen kimseyle ilişkiye girmezsin." Ona bakmak için başını kaldırdı. "Peki hiç arkadaşın yok mu?"

"Yok."

"Ailen yok, arkadaşın yok, sevgilin yok." Willow iyice hüzünlendi. "Bu şimdiye dek duyduğum en hüzünlü şey," diye mırıldandı. Yüreği sızladı.

"Sakın yapma," dedi Kane.

"Neyi?"

"Aklından geçeni. Ben hayatımdan memnunum."

"Hiç daha fazlasını istemedin mi?"

"Hayır." Kane onu ikna etmek ister gibiydi, ama Willow ona inanmak istemiyordu. Yaralı halde ölüme terk edildiği o gece çok şeyi değiştirmişti. Acılarını paylaşacak bir arkadaşı olsun istemez miydi? Gittiği zaman onu özleyecek, geldiği zaman da sevinecek birini? Hiç düşünmeden aralarındaki mesafeyi kapattı ve ona sarıldı. Kane kollarını açtı, ama ona dokunmadı. Willow onun direndiğini hissetti.

"Buna hiç ihtiyacım yok, Willow."

"Belki benim vardır. Kabul ediver işte ve bana sarıl."

Willow uzun bir süre onu iteceğini sandı, ama sonunda Kane de ona sarıldı. Willow ona öylece sarılmış durdu. Başdöndürücü erkeksi kokusunu içine çekti. Onun sıcaklığını ve gücünü hissediyordu. Kane ile arasında güçlü bir bağ vardı.

Willow başını kaldırınca gözleri karşılaştı. Kane'nin bakışlarındaki arzuyu görünce, nefesi kesildi. Birden ona değen her yerinin

farkına vardı ve çıplak olsalardı bu temasın çok daha güzel olacağını düşündü.

"Beni istiyorsun," dedi nefes nefese.

Kane hemen bir adım geri attı. "Fark etmez."

Şaka mı yapıyordu? "Tabii ki fark eder. Bu harika bir şey! Hadi gel bunu yapalım."

Willow elinden tuttu ve onu yatak odasına doğru çekmek istedi, ama Kane yerinden kımıldamadı. Willow tekrar ona baktı.

"Neyin var senin?" diye sordu.

"Benim kurallarımın çok geçerli nedenleri vardır."

"Sen inatçı ve zor bir insansın. Kuralların da çok aptalca."

"Bu senin fikrin."

"Ama beni *istiyorsun*. Beni kesinlikle çok istiyorsun."

"Evet, istiyorum. Ama bu konuda bir şey yapmayacağım."

"Kane?"

Kane kapıya gitti. "Perşembe akşama doğru dönerim."

Onu öyle bırakıp gidiyor muydu? Willow onun için bir şey ifade etmiyor muydu? Ama bunu ona soramazdı. Gururu buna izin vermedi.

"Herhalde seni beklememi istemiyorsun."

"Haklısın."

O çok yalnız bir insandı. Bu iyi bir şey değildi. "Eve geldiğin zaman seni bekleyen biri olsun istemez misin?"

Kane'nin bakışlarından garip bir duygu ifadesi geçti. Willow bunun ne olduğunu tam olarak anlamadı, ama ona keder ile hasret karışımı bir şey gibi geldi.

"Bunların hiçbiri ilgimi çekmiyor," dedi ve gitti.

Willow bakakaldı. Onun yalan söylediğinden emindi.

Perşembe öğleden sonra Willow oturduğu apartmanın önüne park etti, ama yüzündeki sırıtmayı bir türlü silemedi. Öte yandan çok iyi bir nedeni vardı. İş görüşmesi çok iyi geçmişti. Çiçekçi dükkanının sahibi Beverly ile hemen kaynaşmışlar, iki saat boyunca çiçekçilik ve yapmaktan zevk aldıkları hemen her şeyi konuşmuşlardı. Beverly ona işi teklif etmekle kalmamış, bir de başlangıç maa-

şına saatte iki dolar zam da yapmıştı. Willow arabasından inerken çok mutluydu, ama evin yanında motorsikletine dayalı duran uzun boylu, sıska adamı görünce tüm neşesi kaçtı.

Chuck geri dönmüştü. Ne garip. Eskiden olsa kalp atışları hızlanır, bu kez kalacak mı acaba diye merak ederdi, çünkü Chuck da tanıdığı tüm diğer erkekler gibi kurtarılmaya ihtiyaç duyan, ancak Willow'un babası gibi birkaç aydan fazla bir yerde duramayan tiplerdendi.

"Willow," dedi Willow ona yaklaşırken. "Uzun zaman oldu. Çok iyi görünüyorsun."

"Chuck."

Willow ona baktı. Uzun siyah saçlarına, kedi gözüne benzer yeşil gözlerine, seksi gülümseyişine ve kendini duygusal açıdan erimeye hazırladı. Ama nedense hiçbir şey hissetmedi. Yarı yolda birden durdu. Bir dakika. Bu Chuck idi – hayatı boyunca birlikte olmak istediği tek erkek.

"Kilidi değiştirmişsin," dedi Chuck. "İçeri giremedim."

"Doğru, değiştirdim." Yaklaşık altı ay önce kendini koruma hevesine kapılıp yaptığı bir şeydi.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Ona söyleyecek fazla bir şeyi yoktu, ama neden olmasın? Eğer ona karşı bir şey hissetmezse, kendini iyileşmiş sayabilirdi.

"Tabii." Kapıyı açtı. Chuck içeri girdi ve sırıttı.

Willow'a yaklaştı ve kolunu ona sardı. "Çok güzel görünüyorsun. Çok seksisin."

Seksi mi? Bir dakika. "Ne zamandan beri?" diye sordu Willow. "Benimle bir kez yattıktan sonra beni kızkardeşin gibi gördüğünü söylemiştin."

"Hayır, aklım başımda değilmiş. Bence sen çok kışkırtıcısın."

Kışkırtıcı mı? Ben mi? Willow'un tüm duaları kabul oluyordu. Rahatlama ve mutluluk duygusunun içini sarmasını bekledi. Ama aksine bu kez yine başını hangi belaya soktu diye düşünmeye başladı. Willow kendini onun kolundan kurtarıp mutfağa gitti ve iki bardak buzlu çay koydu.

"Başardım, Willow," dedi Chuck tezgaha yaslanarak. "Hayatımı düzene soktum. Aynen senin bana dediğin gibi. Tucson'a yerleştim, bir iş buldum ve para biriktirdim. Poker oyununda iyi bir miktar para kazandım ve bir Jiffy Lube bayiiliği aldım. Üstelik ev almak için de para biriktiriyorum."

"Senin adına sevindim," dedi ve bunda samimiydi. Onun aradığını bulmasına sevinmişti.

"Aslında eski halime geri dönmek istemiyorum," dedi Chuck dürüstçe. "Hayatımda sana ihtiyacım var, Willow. Sen yanımda olduğun zaman daha iyi biri oluyorum. Bir süre birlikte yaşar bakarız. Eğer her şey yolunda giderse de evleniriz. Bunu sen de istersin, değil mi? Evlenmek ve çoluk çocuk sahibi olmak istersin."

Bir yıl önce olsaydı Willow mutluluktan uçardı. Ama şimdi bunlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Sana bol şans dilerim," dedi dürüstçe. "Senin için çok sevindim ve başardıklarınla gurur duydum, ama ben Tucson'a taşınmak istemiyorum."

Chuck yanına geldi ve çenesini tuttu. "Willow, benim."

Sonra başını eğdi ve Willow'u öptü. Willow o tanıdık heyecan dalgasının gelmesini bekledi. Ya da en azından intikam almanın tadına varmanın vereceği keyfi, ne de olsa Chuck onunla yattıktan sonra onun yeterince çekici olmadığını söylemişti. Ama hiçbir şey hissetmediği gibi ona karşılık da vermedi.

Chuck doğruldu. "Neyin var?"

"Yok bir şey." Bu gerçekten de doğru, diye düşündü sevinçle. "Hiçbir şey yok."

"Seni hayatımda istiyorum diyorum. Sen hep bunu bekledin."

"Anlaşılan ikimizin sandığı kadar çok değil," dedi Willow gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

"Ama..." diye söze girdi tekrar Chuck.

"Chuck, senin aradığın her şeyi bulmana çok sevindim. Ama başarılı olmak için bana ihtiyacın yok. Gerçekten de seveceğin birini bulup evlenmelisin. Ancak öyle mutlu olursun."

"Ama ben seni istiyorum," dedi Chuck büyük bir inatla.

"Hayır, istemiyorsun, bu sadece bir alışkanlık. Her zaman bana sığınabildin, ama artık buna gerek yok."

Chuck şaşkın görünüyordu. "Ama buraya senin için geldim."

"Çok tatlısın."

"Sen bana aşıktın."

"Artık değilim." Belki de asla olmadım, diye düşündü.

Chuck kendi kendine küfretti. "Daha önce gelmeliydim."

Bunun bir fark yaratacağını düşünmekten nefret etti, ama daha erken gelmiş olsaydı, her şey farklı olabilirdi. Gerçekten de Chuck ile gitmiş olabileceğini düşününce ürperdi. Ne kabus!

Willow duvardaki saate baktı. "Artık gitmeliyim. Bir yere yetişmek zorundayım."

Chuck kolunu tuttu. "Başka biri mi var? Başka bir erkek?"

Keşke, diye geçirdi içinden. Artık onu istemeyen erkekleri istemekten vazgeçmişti. "Hayır. Bir kedi. Bir arkadaşımın hayvanına bakıyorum."

"Konu paraysa, sana paranı geri öderim."

Tabii, zaten yakında Los Angeles simalarında uçan domuzlar da görülürdü. "Bu harika olurdu."

Willow kolunu Chuck'un elinden usulca kurtardı ve onu kapıya doğru yönlendirdi. Sonra cüzdanını ve anahtarlarını da aldı.

"Uğradığın için sağol. Seni görmek güzeldi, Chuck. Sana hayatında mutluluklar dilerim."

Güvenli bir biçimde evden çıktıktan sonra kapısını kilitledi ve arabasına doğru yürüdü.

"İyi şanslar," diye seslendi ona tekrar. "Gerçekten de. Eminim dışarda bir yerlerde seni bekleyen sana uygun bir kadın var."

Chuck ona ne el salladı ne de bir şey dedi. Willow yola koyuldu, çevrede birkaç sokakta dolaştıktan sonra Chuck'un gitmiş olacağından emin oldu ve geri döndü. Hemen içeri koştu, mumları ve pişirdiği kurabiyeleri aldı. Kane karanlık ve boş bir eve dönmenin iyi bir şey olduğunu savunabilirdi, ama Willow bunun doğru olmadığını biliyordu. Onu rahat ettirmek istiyordu. Sonra Kane'nin evine gitti ve içeri girdi. Jasmine onu miyavlayarak ve mırıldanarak karşıladı.

Willow eğilip önce onu sonra yavruları sevdi. Yavrulardan ikisinin gözleri açılmıştı bile.

"Merhaba bebişler," dedi şefkatli bir tonda. "Ne kadar büyümüşsünüz. Bilin bakalım bugün kim eve dönüyor? Kane. Sevindiniz mi? Ben çok sevindim."

Jasmine'yi besleyip kumu da temizledikten sonra arabaya gitti ve poşetleri aldı. Tam eve geri girecekken çok sevimsiz, ama tanıdık bir ses duydu ve arkasına baktı. Chuck motoruyla gelip yanına yanaştı. Kaskını çıkardı ve ona doğru yürümeye başladı.

"Başka biri var," dedi doğrudan. "Bana yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Sana bir kediye baktığımı söyledim. Kediyi görmek ister misin?"

Chuck onun elindeki poşetlerden birini alıp açtı. "Mum ve kurabiyeler. Seni tanırım Willow. Başka bir erkek var."

"Varsa ne olmuş? Buna neden şaşırdın ki? Hayat devam ediyor, Chuck. Sonsuza dek seni bekleyeceğimi mi sandın?"

Chuck'un hayret dolu bakışına bakılırsa cevap evet idi.

"Sen her zaman beklerdin," dedi.

"Belki daha önce, ama artık hayır."

"Kim bu adam?"

"Biz sadece arkadaşız."

"Ben de inandım." Chuck torbayı yere fırlattı ve üzerine yürüdü. "Kim bu adam?"

Willow onu daha önce hiç böyle görmemişti. Genelde çok uysal ve içine kapanık biriydi. Sonra birden onun elini kaldırdığını gördü.

Kane daha önce hiç eve dönmek için sabırsızlanmazdı. Şimdi ise içinde kötü bir hisle bir an evvel eve varmak için son sürat gidiyordu. Gerçi Willow'u evde bulmayı beklemiyordu. Aslında onu görmek istediği filan da yoktu. Ama itiraf etmeliydi yavruları biraz merak ediyordu. Gözleri açılmış olabilirdi. Bu da doğrusu çok ilginç olurdu. Köşeyi döner dönmez Willow'u bir adamla birlikte evin önünde gördü. Willow'un duruşundan korktuğu, adamın havadaki elinden de niyeti çok belliydi. Arabayı durdurduğu gibi indi ve içindeki telaşa rağmen ağır adımlarla onlara doğru yürüdü.

"Bu o mu?" diye sordu Kane'nin yaklaştığını görünce. "Benimle bu adam yüzünden mi gelmek istemiyorsun?"

"Seninle gelmek istemediğim için gelmiyorum," dedi Willow sertçe. "Seninle yaşamayı düşünmüyorum Chuck. Git artık."

Chuck güldü. "Hiç sanmam."

Willow Kane'ye baktı. "Olanlar için özür dilerim. Kane, bu Chuck. Eskiden beri tanıdığım biri."

Chuck Willow'a baktı ve söylendi.

"Willow bana ait," dedi Chuck. "Onu alıp gideceğim..."

Kane içinde bir öfke dalgasının yükseldiğini hissetti. Saldırmaya hazırdı, ama karar veremedi. Bu gerizekalının canını sıkması umurunda bile değildi, onun asıl endişelendiği Willow'du. Onu korumak istememeliydi, ama istiyordu. Onu sahiplenmemeliydi, ama geçen her saniyeyle birlikte ona dudaklarıyla, bedeniyle damgasını basmak istiyordu. Chuck'a doğru yürüdü. "Willow'u alıp götürmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Chuck gözlerinin içine baktı ve gözlerini kırpıştırdı. "E, ben..."

"İstersen bir dene," dedi Kane. "Bence çok eğlenceli olabilir."

Chuck'un rengi soldu. Bir adım geri gitti.

"Onu zorlamaktan hiç çekinmedin," dedi Kane. "Kadınları dövmekten hoşlanan o yavşaklardan mısın sen? Benim geldiğim yerde böylelerini alıp paspas yaparız. Bu da eğlenceli olur doğrusu."

Chuck iki elini de kaldırıp teslim işareti yaptı. "Onun canını yakmadım. Sor ona."

Kane Chuck'a dik dik bakmaya devam etti. "Derhal o motorsikletine bin ve defol git. Bir daha da Willow'u görmeyeceksin. Hatta bence Los Angeles'ten uzak dursan iyi edersin. Anladın mı?"

Chuck birkaç kez başını salladıktan sonra aceleyle motorsikletine atlayıp gitti. Kane arkasından baktı. Bastırdığı duyguların şiddeti yüzünden her an patlayacak gibiydi. Keşke adamla dövüşseydi, böylece biraz deşarj olmuş olurdu. Dönüp onu incelemekte olan Willow'a baktı. "Sen asla sıkıcı biri değilsin," dedi Kane.

Willow gülümsedi. "Eve hoşgeldin."

YEDİNCİ BÖLÜM

Kane önden, Willow da arkasından eve girdi.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi. Hem Chuck'un davranışları kafasını karıştırmıştı, hem de Kane'nin gelişiyle rahatlamıştı. "Daha önce hiç sahiplenici değildi. Aslında daha önce bana karşı hiç ilgi de göstermemişti. Hem şunu da bilmeni isterim, onu buraya ben çağırmadım. Daha önce benim evimin önünde beklerken buldum onu. Biraz konuştuk ve ona her şeyin bittiğini söyledim ve oradan ayrıldım. Anlaşılan beni takip etmiş. Bu çok garip."

"Hiç garip değil," dedi Kane. "Daha önce onu hep kabul ettin, şimdi ise reddediyorsun. Bu yüzden seni daha çok istiyor."

"Çelişkiye bak," diye mırıldandı birden Kane'nin ne kadar yakışıklı göründüğünü farkedip dalarak. Ona her şeyi bırakıp Tucson'a gitmeyi teklif etse Willow hemen kabul ederdi.

"Biz insanlar hep sahip olamadıklarımızı isteriz."

Hım, acaba bu yüzden mi Kane'yi istiyordu? Willow bunu düşündükten sonra reddetti. Hayır, Kane kalması için yalvarsaydı, onu daha çok isterdi. Gerçi Kane'nin öyle bir şey yapacağı yoktu.

"Bunu unutmak zorunda," dedi Willow. "Hayatımın o sayfasını tamamen kapadım. Artık hiçbir erkeğe yardım etmeyeceğim. Kendi

işime bakacağım. Kimseye ne kadar değerli olduğumu da ispat etmek zorunda değilim."

"Tabii," dedi Kane.

Willow sırıtarak elinden tuttu ve pencereye işaret etti. Kane de onu yönlendirmesine izin verdi.

"Bak," dedi Willow. "Çiçekler. Çok güzeller."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Sadece birazcık. Tamam canım, şu saksılarda daha çok otlar var. Fesleğen ve biberiye, çünkü çok güzel kokuyorlar. Senin pek yemek yapmadığını biliyorum, ama dayanamadım. Şu ikisi de çiçek. Minyatür güller."

"Tamam."

Willow daha fazlasını umarak bekledi. Kane'nin çiçeklere bayılmadığı belliydi, ama onları en azından kabul edemez miydi?

"Ne?" diye sordu Kane.

"İlgini çekmiş gibi numara yapabilirsin."

"Bana inanır mıydın?"

"Denerdim."

Kane iç çekti. "Harikalar. Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Gel yavrulara bak. İkisinin gözleri açıldı."

Kedilerin yanına geldiklerinde Jasmine kutudan çıkıp Kane'ye miyavladı. Kane de eğilip çenesini okşayınca Willow keşke beni de okşasa diye içinden geçirdi. Gerçi çenesini değil tabii, aklında birkaç daha duyarlı yer vardı...

"Yolculuğun nasıl geçti?" diye sordu Kane doğrulunca.

"İyi."

"Kahve?"

Kane bir an tereddüt etti. "Olur."

Willow mutfağa girip makineye su koydu ve kahveyi çıkardı.

"Sen yokken çok uslu durdum," dedi Willow. "Hiçbir yere bakmadım. Ne çekmecelere, ne dolaplara, hiçbir yere."

"O zaman kahvenin orada olduğunu nerden biliyorsun?"

Willow gülümsedi. "Daha önce geldiğimde sen kahve yaparken görmüştüm. Aslında çok asil davrandım."

"Ne kadar zorlandın?"

Kahve makinesini çalıştırdı. "Epey, ama ben kişilik sahibi biriyim. Ayrıca sana söz verdim ve ben sözümü tutarım."

Kane onu baştan aşağı süzünce Willow bakışlarındaki yoğun ilgi karşısında tepeden tırnağa titredi. Bakışlarında bir çeşit ateş mi vardı, yoksa Willow bunu çok istediği için hayal mi görüyordu?

"Başka kaç erkek vardı? Hepsi Chuck gibi miydi?"

"Birkaç tane," dedi Willow. "Belki de biraz daha fazlası."

"Sen bunların hepsine de yardım etmeye mi çalıştın?"

"Hemen, hemen, ama bazısında işe yaradı. Chuck'a bak. Jibby Lube bayiliği almış. Bence bu çok etkileyici."

"Hayranlıktan bayılacağım şimdi," dedi Kane alayla. "Hala beni kurtarmayı düşünüyor musun?"

"Biliyor musun, ben de bunu düşünüyordum. Bence senin gerçekten de kurtarılmaya filan ihtiyacın yok. Hayatın yeterince düzenli. Tabii yalnızlığın hariç. Bu çok yazık."

"Belki de sessizlikten hoşlanıyorumdur."

"Kimse sürekli yalnız olmak istemez. Hadi itiraf et, eve geldiğinde beni burada bulmak hoşuna gitti."

"Tabii. Gelip seni bir adamın dövmek üzere olduğunu görmek benim için zevkti."

"A, evet." Bu kısmı unutmuştu. "Eminim öyle bir niyeti yoktu."

"Bence vardı."

Willow onun vücut ısısını hissediyordu. Kane tehlikeli biri olabilirdi, ama ona asla zarar vermezdi.

"Beni kurtarmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu bu kez Willow ve gözlerine bakınca gördüğü arzu karşısında nefesini tuttu. Gözleri ateşli bir arzuyla parlıyordu.

"Sen kurtarılmaktan çok ötedesin."

"En azından bunu deneyebilirsin."

"Aklımdan daha farklı şeyler geçiyor."

Evet! Willow uzanıp kahve makinesini kapattı. "Şimdi bana yine aynı nutuğu mu atacaksın? Bana yine bir daha aramayacağını, sadece tek gecelik bir şey olduğunu, senden bir şey beklemememi, çünkü beni inciteceğini mi söyleyeceksin?"

Kane öyle çok tereddüt etti ki, Willow söylediklerini geri almak istedi. Kane'nin kendi kurallarını ihlal ettiğinin farkındaydı, belki de bu kadar üstüne gitmek iyi olmazdı. Ama Kane birden konuştu.

"Hayır."

Willow'un kalp atışları hızlandı, içinin eridiğini hissetti.

"Gerçekten mi?" Sesi çok tiz çıktı.

"Gerçekten."

Kane onu öpmek için eğildi. Ama Willow parmaklarını dudaklarına koyarak onu durdurdu.

"Chuck'u döver miydin?"

"Sana dokunsaydı evet."

"Yani, beni incitseydi."

Kane'nin bakışları keskinleşti. "Hayır. Sana dokunsaydı."

Sonra onu öptü. Dudakları ateş gibi, sert, ama aynı zamanda da şefkat doluydu. Willow ona her şeyini vermek istedi. Kane ona sarıldı ve onu iyice kendine bastırdı. Kane çoktan sertleşmişti bile. Willow da ona daha fazla sokulmaya, onu daha iyi hissetmeye çalıştı. Kane onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve öpüşmelerini derinleştirdi. Willow duyduğu heyecandan bayılacak gibi oldu.

"Senin farkın ne?" diye sordu Kane boğuk bir sesle. "Neden seni aklımdan çıkaramıyorum."

"Ben karşı konulmaz bir kadınım," dedi Willow sırıtarak.

Kane başını kaldırıp gözlerinin içine baktı, ama gülümsemiyordu. "Evet, öylesin."

Kane eğilip onu kucakladığı gibi yatak odasına taşıdı. Odaya varınca onu indirdi ve ayakta durmasını sağladıktan sonra omuzlarından tuttu.

"Söyle, bunu istiyor musun?" diye sordu.

Bunu sorması gerekir miydi? "Ben *seni* istiyorum, Kane."

Kane titredi ve ona uzandı. Willow kendini onun kollarına attı ve vücutları omuzlarından dizlerine kadar birbirine dayanınca içinde büyük bir huzur hissetti. Kane her yerine dokunuyordu. İkisinin de birbirlerini tekrar hissetmeye ihtiyacı vardı. Kane onun kazağını çekip çıkardıktan sonra omuzlarını öpmeye başladı. Oradan boynuna, çenesine ve kulak memesine geçti. Willow ayakta kalabilmek

için ona sıkıca tutundu. Dizlerinin bağı çözülmüştü. İçinde büyüyen çılgınca şeyler yapma arzusuna dayanamayıp Kane'yi soymaya başladı. Kane sonunda göğüslerini avuçlayınca gözlerini kapatıp kendini zevke bıraktı. Kane'nin öpüşü ve dokunuşları düzenli nefes almasını zorlaştırıyordu. Öpüşmeyi hiç bırakmadan pantolonunun fermuarını açıp elini içeri sokup kadınlığını okşamaya başlayınca Willow düşünmeyi tamamen bıraktı. Kane diğer eliyle onun sütyenini açtı. Willow da kollarını indirerek sütyeni çıkarmasına yardım etti. Kane bu kez meme uçlarına kapanınca nefesi tutuldu.

"Kane," dedi nefes nefese, "Daha fazla dayanamayacağım."

Anlaşılan yanlış şeyi söylemişti, çünkü Kane durdu. Ama Willow daha itiraz edemeden Kane aceleyle onu çırılçıplak soydu, sonra kendi de soyundu ve bir prezervatif alıp onu yatağa götürdü. Willow yatağa uzandıktan sonra Kane bacaklarının arasına eğildi ve en hassas noktasına bir öpücük kondurdu. Bu hareketi Willow'u iyice tahrik etti. Kane kadınlığını dudakları ve diliyle seviyor, onu süratle doruğa taşıyordu.

"Dayanamıyorum," diye inledi Kane hızlanınca ve doruğa ulaştı. Bütün vücudu şiddetle sarsıldı. Bu çok güzeldi. Hatta bir mucize sayılırdı. Gözlerini açtığında Kane'nin de ona baktığını gördü. "Bu işte epey iyisin," diye mırıldandı.

"Bana ilham veriyorsun."

Kane prezervatifi takmıştı. Willow onu kavrayıp yönlendirdi ve içine girdiğinde bir an tekrar nefesini tuttu. Sonra bacaklarını onun kalçalarına doladı ve onu kendine çekti. Kane içinde gidip gelirken gözlerini Willow'dan ayırmadı. Willow da gözlerini hiç kaçırmadan ona baktı. Kane'nin bakışlarında arzu ve başka bir şey daha vardı. Ona seslenen karanlık ve kırılgan bir şey. Yoksa bu onun kalbi, ya da ruhu muydu? Ama Kane'nin güçlü bedeni onu bir kez daha doruğa taşıyınca aklındaki tüm sorular uçup gitti. Kane'nin her hamlesiyle birlikte daha da fazla tahrik oldu ve sonunda çığlık atarak birlikte doruğa ulaştılar.

Kane elinde içkisiyle oturma odasında oturuyordu. Gece yarısını çoktan geçmişti. Ev sessizdi. Kendi kurallarını yıkmıştı. Bu kuralları daha önce bir kadın yüzünden neredeyse öldürüldüğü için koy-

muştu. Bir kez vurulup ölüme terk edilmek yetmemiş miydi? Birine bağlanmak, insanı zayıf kılardı. O güçlü olmak zorundaydı – hayatta kalmanın tek yolu buydu. Ama konu Willow olduğu zaman mantıklı olamıyordu. Neden bula bula Willow'un onu etkilediğini bilmiyordu? Onda Kane'ye doğru bildiği her şeyi unutturacak ne vardı? Ama Kane bir defa tuzağa düşmüştü ve kurtulamıyordu. Willow onu gittiği her yere takip ediyordu. Buradan binlerce mil uzaktayken bile hep onu düşünmüştü.

Sehpanın üstünde duran büyük hediye paketine baktı. New York'ta işi bittikten sonra hiç yapmadığı bir şey yapmış ve alışverişe çıkmıştı. Üstü rengarenk çiçek desenleriyle süslü güzel bir çanta görmüş ve görür görmez bunu Willow'a almak istemişti. Şimdi ise hediyeyi ne yapacağını bilmiyordu. Belki de geri göndermeliyim, diye düşündü. Onu hiç almamış gibi yapabilirdi, ama kendini kandıramazdı. Willow'un ne düşüneceğini tahmin edebiliyordu. Kane'nin ona ilgi duyduğunu düşünecekti. Ama yanılıyordu. Bir daha asla bir kadına bağlanmayacaktı.

Willow salata hazırlıyordu. Marina da yüzüncü kez fırının kapağını açıp pişmekte olan ekmeğe baktı.

"Pembeleşiyor mu? Hiç öyle görünmüyor," dedi Marina.

Julie Willow'a baktı ve gözlerini yuvarladı. "Ailenin bilim kadını sensin. O kapağı her açtığında ısı kaçırdığını da bilmelisin. Bu durumda o zavallı ekmek asla pişemeyecek."

"Biliyorum." Marina ablasının dediğini yaptı. "Ama daha önce hiç ekmek pişirmedim. Doğru yapmak istiyorum."

Willow lavabodaki ölçü kabına baktı. "Senin neyin var?"

"Bu akşam hepimiz en sevdiğimiz yemekleri yiyeceğiz. Ben de yanında ev yapımı ekmeğin hoş olacağını düşündüm."

Cumartesiydi ve Willow ablası ve kızkardeşi ile birlikte annesindeydi. Kızlar akşam yemeği hazırlığını ele almıştı.

Willow bıçağı bıraktı ve ellerini kuruladı. Julie ve Marina'ya döndü. "Benim size söylemem gereken bir şey var."

Diğer ikisi birbirine baktı.

"Komedi dizim iptal edildi."

"Yo, hayır." Marina Willow'un yanına geldi. "Ne korkunç. Neden böyle bir şey yaptılar? Bu ne zaman oldu? Sen iyi misin?"

Julie de yanına geldi ve kolunu omzuna doladı. "Onları dava etmemi ister misin?"

Willow kızların ilgisinden dolayı kendini daha iyi hissetti, ama başını salladı. "Ben iyiyim. Başta şok oldum ve epey kötüydüm, ama şimdi iyiyim. Bunun hayatta gerçekten ne yapmak istediğimi anlamak için iyi bir fırsat olacağını düşündüm."

"Peki ne istiyorsun?" Marina biraz tedirgin gibiydi, sanki duyacaklarından korkar gibi bir hali vardı.

"Önce bir süre bir çiçekçide çalışacağım, sonra da kendi dükkanımı açacağım. Pazartesi harika bir çiçekçide işe başlıyorum. Çok büyük bir yer. Üstelik Ocak'ta da halk üniversitesine başlıyorum. İş yönetimi dersleri alacağım. Sonra da kendi dükkanımı açacağım."

Marina ve Julie ona bakakaldı.

"Anlaşılan her şeyi çoktan planlamışsın bile," dedi Marina hayranlıkla. "Çok etkilendim."

"Ben de," dedi Julie. "Bu harika bir şey."

"Henüz değil, ama olacak. Eskiden tesadüf eseri çıkan fırsatlara atlardım, ama şimdi planlı programlı bir hedefim var."

"Buna çok sevindim," dedi Julie. "Peki bunu neye borçlusun?"

"Sendika sözleşmesini kaybetmek çok kötüydü," diye itiraf etti. "Gerçekten ne istediğimi uzun uzun düşünmek zorunda kaldım."

Kane ona yardım etmişti. Ama nedense onun hakkında konuşmak istemiyordu. O tanıdığı diğer erkeklerden çok farklıydı. Belki de onu tam olarak anlayamadığı için ona öyle geliyordu. Belki de ilişkilerinin tam olarak ne olduğunu bilmediği için. Belki de sadece onu düşünmek bile gününü aydınlatmaya yetiyordu ve bunu henüz kimseyle paylaşmaya hazır değildi.

"Bir şey daha vardı," dedi Marina'nın koluna dokunarak.

"Ne istersen söyle," dedi Marina gülümseyerek.

"A, iyi. Şey, şu Todd'la evlenmen gerekecek. Başlangıç sermayesi olarak bir milyon dolar fena para sayılmazdı doğrusu."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kane gömleğinin cebinden bir USB belleği çıkardı ve Todd'un masasına bıraktı. "Bir sorunumuz var. Yeni şirkette bir sürü çok sıradan, güvenlik önlemi olmayan yazılım kullanılıyor. Derhal yangın duvarı ve birkaç memurla sözleşme yapmak yerinde olur, ancak yetmez. Bundan birkaç tane bulan birisi, şirketi yerle bir edecek kadar çok şey elde etmiş olur."

"Şirketin güvenliğini sağlayabilir misin?" diye sordu Todd.

"Tabii, ucuz olmayacak ve epey lojistik ve işlem gerektirecek."

"Bu yüzden sana bu kadar çok para ödüyorum."

"Doğru. Bu zorlu bir iş. Ama zorlu işlere bayılırım."

Todd belleği ona geri verdi. "Burada ben ve Ryan ile çalışmaktan memnun musun?"

Kane patronuna baktı. "Neden sordun?"

"Sen iyisin. Seni kaybetmek istemiyoruz. Tekrar eski işine dönmek için teklif aldığını biliyorum."

Evet, gizli ajanlıktan ve dünyanın tehlikeli bölgelerinde aslında hiç orada bulunmaması gereken salakları korumak için yapılan gizli sözleşmelerden bahsediyordu.

"Öyle bir niyetim yok," dedi Kane.

"Parası mı iyi değil?"

"Hayır, iyi. Ama burada işim de parası da iyi."

"Şikayet ediyor gibi görünmek istemiyorum, ama birkaç kez emekli olabilecek kadar çok kazanmadın mı zaten?"

Sekiz milyon, diye düşündü Kane. Artı son aldığı işin ücreti. Ama hayalindeki ıssız adaya gidip yerleşmeden önce bunun en az iki katını biriktirmek istiyordu. "Yaptığım işi seviyorum. Ayrıca pahalı zevklerim var. Bir süre daha buralardayım."

"İşte ben de bunu duymak istemiştim. Gerçekten de eski işine dönmek istemiyorsun, değil mi?"

"Sonu belirsiz bir işti o," diye açıkladı Kane. "Er ya da geç biri mutlaka ölüyor. Ben de sıradaki acaba ben miyim, diye merak etmekten yoruldum artık."

"Artık bu tür heyecanlar seni cezbetmiyor mu?"

"Hayır."

"İyi." Todd bir süre onu süzdü. "Willow nasıl?"

"Neden sordun?"

"Sadece merak ettim. Birkaç gece önce onun arabasını senin evinin önünde gördüm de. Yoksa siz ikiniz..."

"Hayır," dedi Kane aceleyle. "Beraber değiliz." Olamazlardı. Kane kimseye bağlanmazdı. Ama onu ikinci kez yatağına almıştı. Gece kalmasını istemişti ve onu tekrar görmek istiyordu. Bu bir ilişki değilse, neydi peki?

"İlginç," dedi Todd. "Ryan'a bak. Daha birkaç ay öncesine kadar gönül ilişkilerinde benim kadar temkinliydi. Ama artık değil. Julie'ye deli oluyor. O kadar mutlu ki."

"Kıskanıyor musun?" diye sordu Kane.

"Hayır. Ağzım bu konularda o kadar çok yandı ki, artık bir daha böyle bir şeye kalkışmam. Evlenmeye hiç niyetim yok. Yaşlandığım zaman bir sürü köpek veya balık veya benzer bir şeyler alacağım ve paramın hepsini onlara bırakacağım."

Kane kıkırdadı. "Kimse buna inanmaz."

"Biliyorum, ama böyle konuşmak akrabalarımı çileden çıkarıyor. Özellikle Ruth Yengeyi. Ama o yine de beni evlendirmek konusunda ısrarlı."

Todd'un sesinde bıkkınlık, ama aynı anda sevgi de vardı. Kane onun ve Ryan'ın yengelerini ne kadar çok sevdiklerini biliyordu.

"Julie artık bir tehdit sayılmaz," dedi Kane, Nelson kızkardeşlerinden Todd'la evlenmeyi başarana vaad edilen bir milyon dolarlık ödülü anımsayarak.

"Acaba Willow da tehdit olmaktan çıkmış mıdır, diye merak ediyorum," dedi Todd.

Kane bunu duymazdan geldi. "Geriye hala Marina kalıyor."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama ondan kesinlikle uzak durmaya kararlıyım."

"O diğer kardeşlerine çok benziyor," dedi Kane.

"Onunla tanıştın mı?"

"Evet." Willow'u kurtarmak için yiyeceklerle geldiğinde.

"Çekici mi?"

Willow kadar güzel değildi, ama öte yandan "Hı-hı."

"Gerçi hiç önemi yok," diye söylendi Todd. "Ruth onlara benimle evlenmeleri için o kadar para vaad ederken ne düşünüyordu? Evlenmek isteseydim, evlenirdim."

"Belki de sana biraz yardımcı olmaya çalışıyordur."

"Niyeti yardım etmek falan değil, düpedüz zorlamak. Marina'yı buralarda görürsen bana haber verirsin, değil mi?"

"Kesinlikle."

Kane tekrar ofisine döndü. Yaşlı bir kadın onu bekliyordu.

"Sen Kane olmalısın," dedi. Kadın ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Ben Ruth Jamison, Willow'un büyükannesiyim."

Bir bu eksikti. Bir şey belli etmeden kadınla el sıkıştı ve oturması için buyur etti. Kadın bir şey içmeyi reddedince Kane de karşısına oturdu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Sen dürüst ve açıksözlü bir genç adama benziyorsun, ben de bu yüzden açıksözlü olacağım. Anladığım kadarıyla torunum Willow ile çıkıyorsun."

Kane ağzını açtı, ama hemen tekrar kapadı. Bu kadını kandırmak o kolay olmazdı. "Onu tanıyorum," dedi.

"Evet, çok yakından, diye duydum." Ruth bir elini kaldırdı. "Geçen gün Julie ile yemek yediğimizde bana bir şey söyledi. Ben onların işine burun sokmak istemiyorum. Bu konuda dersimi çoktan aldım. Kızlarla birbirimizi fazla tanımamamız benim suçum. Tabii ki onlardan birkaç haftada bana büyük bir yakınlık duymalarını bekleyemem. Ama yine de seni merak ettim."

Kane buna ne dese bilemedi. Ama anlaşılan Ruth konuşmanın tamamını tek başına yapabilecek kadar yetenekliydi.

"Korkarım torunlarımdan hiçbiri Todd ile evlenmeyecek. Gerçi Julie ve Ryan için çok sevindim. Ama seni tanımadığım için Willow için yeterince iyi biri misin öğrenmek istedim. Yakın zamanda ilişkinizi bitirmek gibi planların var mı?"

"Biz hiç... ben..." İçinden küfretti. "Bilmiyorum," dedi sonunda.

"Çok yazık. Ama sen eğer iyi biriysen, hala bir şansınız vardır. Ama bu durumda Todd için geriye bir tek Marina kalıyor ve ben ikisini nasıl biraraya getireceğimi bilmiyorum."

"Siz karışmak istemiyorsunuz sanmıştım."

"Karışmıyorum zaten. Genç insanların bu tür yardımlara ihtiyacı oluyor. Her şeyi doğal akışına bıraksam, torunlarım ilk çocuğu doğmadan çoktan ölmüş olurdum. Bunu kimse istemez."

Kadın ayağa kalktı. "Seninle tanışmak bir zevkti, Kane. Willow'a iyi bak. O çok özel bir genç kadın."

Willow alışveriş torbalarını bagajdan alıp Kane'nin evine taşıdı. "Yiyecek getirdim," dedi onun yanından geçip içeri girerken.

"Gördüm."

Willow dosdoğru mutfağa gitti ve kendi evindeymiş gibi davrandı. Buzdolabına girecekleri kaldırdıktan sonra ekmekle şarabı tezgahın üstüne koydu ve muhtemelen çekinen ev sahibine döndü.

"Seni arayıp akşam yemeği için uğrayacağımı söylemiştim," dedi, gerginliğinin fark edilmemesini umarak.

"Mesajı dinledim."

Evet, gerçi telesekreterin çıkmış olmasını avantaj bilip Kane kabul etmiş gibi gelmişti.

"Bir kutlamamız var," dedi Willow.

"Bunu da mesajında söylemiştin."

Kane pek mutlu görünmüyordu, ama zaten pek de sürekli sırıtan tiplerden sayılmazdı. Öte yandan mutsuz da görünmüyordu.

"Sana teşekkür etmek istedim. Sendika sözleşmesini kaybettiğim zaman bana destek olduğun ve bana yeni bir yol gösterdiğin için. Bir haftadır Beverly'nin yanında çalışıyorum ve işimi seviyorum." Sonra iki elini de kaldırdı.

Kane kaşlarını kaldırdı. "On parmak. Her zaman iyi bir şeydir."

"Hayır, safım. Tırnaklarıma bak. Hiç tırnağım kalmadı. Bütün günü bitkiler ve toprakla uğraşarak geçiriyorum, ama bundan daha mutlu olamazdım. Bunu sana borçluyum."

Kane mutsuzluktan rahatsızlık durumuna geçti. "Er ya da geç bunu sen de akıl edecektin."

"Belki. Ama çok zaman kaybedebilirdim. Benim başından beri yapmam gereken iş buymuş, ama bunu ancak senin sayende anladım. İşbu konuyu kutluyoruz."

Kane dudaklarının bir tarafını kaldırdı. "İşbu mu?"

"O da bir sözcük işte. Derste öğrendim."

"Günlük hayatta pek kullanışlı sayılmaz."

"Ben seçkin kavramların kadınıyım."

"Öyle mi dersin?"

Kane ona takılıyordu, bu da iyiye işaretti. Willow rahatlamayla birlikte her yanına bir sıcaklığın yayılmaya başladığını hissetti.

"Geçen hafta New York'taydım."

"Biliyorum."

"Doğru. Kedilere baktın."

Willow onu inceledi. Garip bir şeyler vardı. Kane... tuhaf görünüyordu.

"Gelip ona baktığın için teşekkür ederim," dedi sonunda.

"Jasmine'ye mi?"

"Evet. Ben de, şey, e, sana bir şey getirdim."

Willow birden uzay ve zamanda ciddi bir sıçrayış yapmış gibi hissetti kendini. Karnında kelebekler uçuşmaya başladı. "Bana bir şey mi aldın? Hediye mi?"

"Bir teşekkür hediyesi."

Willow buna çok sevindi. "Peki ne aldın? Nasıl bir şey?"

Kane hediyeyi almaya gidince Willow sabırla bekledi. Sonunda Kane elinde kocaman bir hediye paketiyle geri döndü. Willow paketi tezgahın üstüne koyup açtı. Paketin içinden gökkuşağının tüm renklerinde çiçeklerle süslenmiş büyük bir deri çanta çıktı.

"Bu çok güzel," dedi hediyenin ona ait olduğuna inanamayarak.

"Üzerindeki çiçekleri görünce bunu seveceğini düşündüm."

Willow çantanın içine baktı. Kalem, gözlük, cep telefonu gibi ufak tefek şeyler için bir sürü gözü vardı. Derisi de yumuşacıktı.

"Bu harika bir şey," dedi nefes nefese. "Kane bu kediye baktığım için fazla büyük bir hediye."

"Ama bunu sana almak istedim. Sevdiysen sen de kalsın."

"Sevmek mi? Muhtemelen onunla gömülmek isteyeceğim."

"İyi." Kane gülümsedi. "Çantayı görünce seni düşündüm. Onu sana bu yüzden aldım."

Onu mu düşünmüştü? İşte bu en az bu hediye kadar güzeldi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten, çok güzel, ona bayıldım."

"İyi. Ne şarabı getirdin?"

Pek ustaca bir konu değişikliği olmamıştı, ama bu tipik Kane tarzıydı. Willow onun hakkında bildiklerine bakınca onun pek de kadınlara hediye alan biri olmadığını düşündü. Çünkü bunun için bu kadınlarla bir günden fazla zaman geçirmesi gerekirdi. Acaba bundan bir anlam çıkarabilir miydi? Willow umut ile kendini koruma ihtiyacı arasında bocaladı.

Ona şarap şişesini uzattı. "Merlot aldım."

Kane şişeyi açıp ikisine de şarap koydu.

"Yoksa seni buzdolabıma biftek koyarken mi gördüm az önce?"

"Hı-hı. Bahçendeki mangalı gördüm. Ne düşündüğünü biliyorum, ama mangalda pişmiş et sayılmaz."

"Tabii ki sayılmaz," diye mırıldandı. "Bunu herkes bilir."

Willow sırıttı ve kadehini onunkine tokuşturdu. "Hayallerimize. Hepsinin gerçekleşmesi dileğiyle."

Yemekten sonra oturma odasında şöminenin karşısında otururlarken Willow bu akşama fazla anlam atfetmemeye çalıştı. Kane ona bir hediye almış, birlikte önce Willow'un getirdiği şarabı, sonra

Kane'nin şaraplarından birini içmiş, çok güzel bir yemek yemiş ve sohbet etmişlerdi. Birbirleriyle birden fazla defa sevişmiş bir erkek ve kadındılar. Bazı çevrelerde çift sayılırlardı. Willow bunu çok isterdi, ama Kane'nin kabul etmeyeceğini biliyordu. Asıl sorun Kane'den hoşlanmasıydı. Hem de çok. Dıştan bakıldığında çetin cevizdi, ama özünde çok şefkatli, yufka yürekli biriydi.

"Vejeteryan olmana rağmen bifteği sildin süpürdün."

"Biliyorum, kendimi kandırıyorum. Ama ne yapayım aylarca dayandıktan sonra bir an geliyor, canım felaket et çekiyor."

"Senin daha çok balık veya tavuk yiyebileceğini düşünmüştüm."

"Bu daha mantıklı olurdu," diye itirafta bulundu Willow. "Ama ben ya hep ya hiç diyenlerdenim. Bifteğe bayılırım. Bir de Dodger Dogs takımına, çünkü Dodger Stadyumunda Dodger Dogs'un olmadığı bir beyzbol oyunu neye benzer?"

"Pek o kadar heyecanlı olmaz."

"Aynen."

Willow ona gülümsedi. Kane gülümsemedi, ama bakışlarında öyle bir ifade – bir ateş – vardı ki, Willow hem memnun oldu, hem de biraz heyecanlandı. Birden şöminenin önünde seviştiklerini hayal etmeye başladı.

"Beni tekrar istiyorsun," dedi mutlu bir ifadeyle. "Beni istemek sende sevdiğim en iyi özelliklerden biri."

"Sen öyle sanıyorsun."

"Pek sayılmaz. Aslında bunu gözlerinde görebiliyorum. Her seferinde bir çeşit ateşli bir bakışın oluyor. Bu çok iç gıdıklayıcı. Ürperiyor ve üstümde ne var ne yoksa çıkarmak istiyorum."

Kane'nin gözleri kısıldı. "Sen sarhoşsun."

Willow elindeki kadehe baktı ve ne kadar içtiğini çıkaramadı.

"Çakırkeyif belki." Kıkırdadı. "Sen nereden bileceksin?"

"Bence sen ayık olsaydın, gözlerimdeki ateşten bahsetmezdin. Ya da soyunmaktan."

"Tamam. İyi tespit. Düşünme tarzın son derece mantıklı. Bundan hoşlandım. Çok maçosun. Şu an aklımın içine girilip bakılsaydı, eminim bakanın başı dönerdi."

"Kimse senin değişmeni istemiyor."

"Bu kimseye sen de dahil misin?"

"Evet."

Bu çok şey vaad ediyordu – iyi de ne? Willow düşünme kabiliyetini iyice yitirmişti galiba.

"Kedilere bakıyorsun," dedi annelerine sokulan yavru kedilere bakarak. "Öyle mutluyum ki. Senin hayatında canlılığa ihtiyacın var." Kıkırdadı. "Yani hayatında canlı başka şeylere de ihtiyacın var demek istedim."

"Bu çok sık olur mu?" diye sordu Kane kadehe işaret ederek.

"Neredeyse hiç olmaz. Kontrolümü kaybetmekten hoşlanmam. Bundan çok korkarım. Ama burada, senin yanında tamamen güvendeyim. Bu çok garip bir şey. Sen hayatımda bana güven veren, kendimi özel hissettiren tek insansın. Buna karşı koyamam."

"Bana güvenme, Willow. Ben iyi biri değilim."

"Tabii ki iyi birisin. Bana asla zarar vermezsin. En azından fiziksel olarak. Duygusal açıdan emin değilim. İlerde acı çekebilirim, ama buna değer."

Willow fazla konuştuğunun farkındaydı, ama nasıl duracağını bilmiyordu. Öte yandan, o iyi biri olmasaydı, onu neden uyaracaktı?

Kane ayağa kalkıp Willow'un oturduğu yere gitti. Ellerini uzattı ve Willow'u tutup ayağa kaldırdı. Onun elindeki kadehi de yandaki sehpaya koyduktan sonra dosdoğru gözlerinin içine baktı.

"Biz çıkmıyoruz," dedi.

"Tabii ki çıkmıyoruz."

"Bunun sonu yok."

"Sen bunları söylerken bir şeyler dinleyebilir miyiz? Söyleyeceklerine fonda müzik iyi gidecek gibi."

Kane iç çekti. "Bu gece burada kalmaya karar verebilecek kadar ayık mısın?"

Vay. Sonunda bir yere varacaklardı demek. "Hayır, ama bana hemen sahip olmanı istiyorum, diyebilecek kadar ayığım."

Kane onu kollarına çekti. "Bu bana yeter."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Willow banyodan çıkıp mutfağa giderken harika bir gün olduğunu düşündü. "Demek sabah neşeli olanlardansın," dedi Kane. Tezgahın başında durmuş kahve yapıyordu. Üzerinde bir kot ve bir tişört vardı. Willow bunların altında çıplak olduğunu biliyordu. Gerçi kendisinin üstünde de fazla bir şey yoktu. Kane'nin bornozu olmadığı için ona kendi gömleklerinden birini vermişti. Willow büyük gömleğin içinde kaybolmuştu, ama mutluydu.

"Zaman zaman sabahın keyfini çıkarırım," dedi gözlerini ondan alamadan. Kane onunla ilk karşılaştığı zamana göre çok daha iyi görünüyordu.

"Yorgun musun?" diye sordu Kane.

"A, evet. Sen?"

"Sonra biraz kestiririm."

Kane kahve makinesinin düğmesine bastı, sonra yanına gidip onu öptü. Willow da kendini onun kollarına bıraktı ve bedenini ona bastırdı. Kane Willow'un üzerindeki gömleğin altına uzandı ve poposunu avuçladı.

"Bir daha mı?" diye sordu Willow.

"Tahriş olacaksın."

"Ben dayanıklı bir kızım. Bununla başaçıkarım."

Kane onu tekrar öptü ve geri çekildi. "Belki kahvaltıdan sonra."

Kane kahve demek istiyor, diye düşündü sırıtarak, çünkü o evde pek yiyecek bir şey bulundurmazdı. Ne erkek ama, diye düşündü. O çok sert ve tehlikeli biri olabilirdi, ama ona karşı çok nazikti ve birlikte çok eğleniyorlardı.

"Gülümsüyorsun," dedi Kane.

"Dün geceyi düşünüyordum."

"Tamam."

Willow güldü. "Bak şimdi. Av sonrası bir aslana benziyorsun. Kendinden pek memnunsun."

"Seni öldürmedim ki."

"Bundan emin değilim. Birkaç kez öleceğimi hissettiğimi hatırlıyorum... tabii zevkten."

Kane'nin bakışlarında yine o ateş belirdi. Willow'un içinde de buna karşılık veren bir sıcaklık yayıldı. Ama daha önemlisi Kane'nin gülümsemesiydi. Willow'un yanında rahatlıyordu.

"O zaman aç olmalısın," dedi Kane. "Yani kahvaltı için."

"Ölüyorum."

Kane buzdolabına doğru gitti.

Willow gözlerini yuvarladı. "Yo, lütfen. Dolapta ne var biliyorum. Birkaç baharat ve bir paket soda."

"Sen de her şeyi bildiğini sanıyorsun."

"Biliyorum. Bu yüzden de hükümet zor durumda kalınca hep beni arayıp yardım ister." Willow gidip buzdolabının kapağını açtı. İçinde... Yiyecek vardı. Bir buzdolabının içine bir Kane'ye baktı.

"Alışveriş yapmışsın."

Kane omuz silkti. "Sen uyurken gittim."

"Burada yiyecek var. Sen bundan nefret edersin."

"Hiç de değil. Senin yemekle aranın nasıl olduğunu biliyorum ve geri geleceğini düşündüğüm için bir şeyler aldım."

Willow yumurtalara, ekmeğe, peynire, muffinlere, meyve sularına, öğlen yemeği için ete, salataya ve kurabiye hamuruna baktı. Bu tek bir kahvaltı için biraz fazla diye düşünerek dolabı kapattı ve Kane'ye baktı.

"Benim geri geleceğimi mi düşündün?" diye sordu bundan olmadık anlamlar çıkarmamak için.

"Çok inatçısın."

Kane'nin yanına gitti ve ellerini göğsüne dayadı.

"Sen kocaman, sert bir adamsın. Beni istemesen yanına bile yaklaşmama izin vermezsin."

Kane iç çekti. "Willow, sakın bunu abartma."

"Bunu söylemekten vazgeç artık. Beni bir elinle kendine çekiyor, diğeriyle itiyorsun. İşte konu bu." Willow nefesini tuttu ve Kane'nin patlamasına göğüs germek için kendini hazırladı. "Biz çıkıyoruz. Sen buna ne ad verirsen ver, ama bu gerçek. Biz bir çiftiz. Sen beni görmeye devam etmek istiyorsun. Bunu ben de istiyorum. Buna çıkmak denir. Gerçek dünyaya hoşgeldin."

Kane'nin ifadesi sertleşti, ama geri çekilmedi. Bu da bir şeydi. Sonra Willow'un ellerini tuttu ve göğsünden çekti.

"Bunu kabul etmememin bir nedeni var," dedi ona.

"Neyi?"

"Çıkmayı. Biriyle birlikte olmak güven gerektirir, ama ben kimseye güvenmem, çünkü değişmeği gerektirir ve ben değişmem."

Ne kadar da yanlış düşünüyor diye düşündü Willow onun gerçekleri görememesine üzülerek. Kendi kendine ne derse desin, Willow'a *kesinlikle* güveniyordu. Yoksa ona evinin anahtarını vermezdi. Değişmeyen bazı şeyler hariç, Kane Willow'un durduğu yerden bakıldığında – Kane'ye çok hoş bir yakınlık içersindeydi – o çoktan değişmişti bile. Ona New York'tan hediye getirmesi, buzdolabındaki yiyecekler, bunlar hepsi büyük değişikliklerdi. "Merak etme. Benimle çıkmak çok kolaydır. Sadece birkaç kural var, sen de epey zeki bir erkeksin. Bence bunlarla başa çıkabilirsin."

Nefesini tuttu, Kane'nin vereceği cevap her şeyi belirleyecekti.

Kane Willow'un gözlerinin içine baktı. "Kurallar nedir?"

Willow rahatladı. Ağlayacak kadar mutluydu. "Önce harika bir kız arkadaş olduğumu söylemeliyim. Seni çok şımartacağım."

"Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"İyi. Pekala – arayacağım dediğin zaman aramanı, düzenli olarak görüşmemizi ve başka kimseyle görüşmemeni istiyorum."

Kane hala ellerini tutuyordu. Şimdi onu kendine çekti ve parmaklarını okşamaya başladı. "Başka kimseyle ilgilenmiyorum."

Willow neredeyse kedi gibi mırıldanacaktı. "Buna sevindim. Dur bakalım. Başka? A, iltifatlar. İltifat etmene itiraz etmem."

"Peki ya hediyelere?"

"Gerek yok, ama hayır da demem." Willow sırıttı. "Ama zaten konu sen oldun mu, hayır diyemem."

Kane'nin gözleri, Willow'un anlayamadığı bir duyguyla koyulaştı. "Bu konuda pek iyi sayılmam, Willow. Sen çok şey bekliyorsun benden."

"Başaracağına inanıyorum."

"Peki ya bu yürümezse ne olacak?"

"Neden hemen en kötüsünü düşünüyorsun? Ya iyi giderse?"

Kane ellerini bıraktı ve yüzünü okşamaya başladı. "Ne kadar iyimsersin. Bunun icabına bakılmalı."

"Neşeli bir kişiliğim vardır, bu da beni çekici yapar."

"Evet, doğru." Onu öptü. "Burada kal."

Kane mutfaktan çıktı. Willow arkasından baktı, sonra iki fincan kahve koydu ve dönmesini bekledi. Geri döndüğünde ona bir kartvizit uzattı. "İş telefonum. Cep telefonumu da arkasına yazdım."

Willow kartviziti aldı. Kane dünyasına girmesine izin veriyordu. Bu da büyük bir adımdı. Karşılığında ise Willow ona kalbini verdi.

Pazar günü öğlene doğru Willow hayatında gördüğü en büyük evin önünde duruyordu. Üç katlı, gösterişli bir binaydı. Etrafındaki bahçelerin bakımı için kesin en az üç bahçıvan çalışıyor olmalıydı.

Marina da yanına geldi ve koluna girdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Çok etkileyici."

Julie telaşla yanlarına geldi. "Af edersiniz geç kaldım. Ben, şey, meşguldüm ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Willow Marina'ya baktı. "Sanırım Ryan ile yine çılgınca seviştiklerini söylemek istiyor."

"Evet. Bence de."

Julie elbisesini düzeltti. "İkinizi de duymazdan geliyorum. Hadi... Gidip anneannemizi görelim. Bakalım bize ne diyecekmiş."

Kapıya doğru yürürlerken Marina iç çekti. "Kane ile hala görüşüyorsun, değil mi?"

Willow gülümsedi. "Hı-hı. Artık resmi. Biz birlikteyiz."

"Demek ben hariç herkes biriyle birlikte. Çok moral bozucu."

Julie Marina'nın kolunu sıvazladı. "Todd senin olabilir."

"Aman, sağol."

Üçü de güldü. Sonra Willow zili çaldı.

"Hizmetçisi var mı?" diye sordu Marina kısık sesle.

"Hem de formalı," diye fısıldadı Julie. "Buna bayılacaksın."

Sadece bir hizmetçi değil, bir ordu hizmetçi vardı. Biri onları karşıladı, diğeri içeceklerini verdi, bir başkası da yemeklerini servis etti. Willow dikkatini yemeğe ve konuşmalara vermeye çalıştı, ama 'kahvaltı odasının' güzelliği dikkatini dağıtıyordu.

"Yemek odasından çok daha aydınlık ve daha az resmi bir yer," demişti anneanneleri Ruth onları buraya buyur ederken. Eğer resmi olmayan buysa, resmi olanı doğrusu merak etti Willow. Altı boydan boya bir İngiliz tarzı bahçeye açılıyordu. Masanın üzerinde üç kristal avize asılıydı. Halı antika görünüyordu, tabak ve bardaklardan ise sınırsız bir zenginlik akıyordu.

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordu Ruth, hizmetçi kız önlerine salata tabaklarını koyarken.

Julie şaşırarak baktı. "Şey, evet. Gerçi henüz plan yapmadık."

"Yo, bebek doğana kadar bekleyecek misiniz?" diye sordu Ruth.

"Hayır, ama işim yüzünden çok yoğunum."

"Ve Ryan yüzünden," diye takıldı Marina. "Davetiye ve evlilik yeminleri gibi ayrıntılar zaten ondan ilginç olamazdı, değil mi?"

Julie sırıttı. "Harika bir saptama."

Ruth boğazını temizledi. "Umarım bu fazla damdan düşer gibi gelmez, ama düğünü burada yaparsanız çok onur duyardım. Arka bahçe yılın bu döneminde bile çok güzel. Üstelik bir veya iki büyük çadır için yeterince yer var. Diğer bir seçenek de düğünü binanın içinde yapmak olabilir, ama bu da düğünün büyüklüğüne bağlı. Üstelik üçüncü katta da büyük bir balo salonu var. Hiç oraya çıkmıyorum, ama çok güzel bir yerdir. Orayı bir masallar diyarına ya da

işte her ne istersen ona çevirebilecek birkaç düğün organizatörü tanıyorum."

Willow ablasına baktı. Ruth'un Julie ile Ryan'ın ilişkisine karıştığını duymuştu. Ama sonunda yaşlı kadının onun sadece iyiliğini istediği anlaşılmıştı. Willow bu teklifin hem aileyle yakınlaşmak için hem de en büyük torununun kendi evinde evlendiğini görmek için yapıldığını tahmin etti. Bu evin hiçbir şeyi Willow'u çekmiyordu, ama Julie bundan hoşlanabilirdi. Bu insanın hayatta bir kez karşısına çıkacak türden bir imkandı.

Julie anneannesine gülümsedi. "Bunu Ryan ile görüşmeliyim. O da isterse düğünü burada yapmayı çok isterim."

"Harika. Her şey senin dediğin gibi olacak. Ben karışmayacağım, tabii faturaları ödemek konusu haricinde."

"Hayır," dedi Julie çabucak. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Biz her şeyi kendimiz ödemek istiyoruz."

"Sen benim en büyük torunumsun, o da benim yeğenimin yeğeni. Ailecek biz bizeyiz, tatlım. Bu size hediyem olsun."

Marina Willow'a doğru eğildi. "Sence bize de birer yeni araba çıkar mı bu işten?" diye sordu fısıldayarak.

Willow sırıttı. "Eminim sorsak alır."

Ruth Willow'a baktı. "Peki senin şu genç adam nasıl? Kane?"

"Ben, şey, iyi." Acaba anneannesine ondan bahsetmesi doğru olur muydu? Belki de Todd veya Ryan onun Kane ile görüştüğünü söylemişti. Tabii kendilerinin de haberi varsa. Gerçi, Todd biliyor olmalıydı. Ne de olsa arabasını Kane'nin evinin önünde görebilirdi.

"İlginç biri," dedi Ruth. "Tehlikeli. Bu da her zaman için çok heyecan verici ve seksi bir şeydir."

Willow'un lokması neredeyse boğazında kalacaktı. Altmış küsür yaşındaki anneannesi seks mi demişti?

"O çok zengin, biliyor musun?" diye devam etti Ruth. "Çok etkileyici bir yatırım portfolyosu var."

Willow'un gözleri irileşti. "Sen nereden biliyorsun?"

"Todd bahsetmişti. Bana net bir rakam söylemedi, ama anlaşılan Kane çalışmak zorunda olduğu için çalışmıyor."

Willow aynı fikirde değildi. Kane'nin şu anda ne kadar parası varsa da hala yeterli olduğunu düşünmüyordu. Acaba gerçekten de herkesi geride bırakıp çekip gider mi, diye düşündü. Hep yalnız kalmayı sabit bir fikir haline getirmişti. Artık bunun geçerli olmadığından emindi ama onu nasıl ikna edeceğini bilmiyordu.

"O çok sorumluluk sahibi birine benziyor," dedi Ruth. "Bir erkekte bulunabilecek en harika özelliklerden biri bu. Gerçi biraz yalnızlığı seven biri. Buna dikkat etmek zorunda kalacaksın. Bu tür erkeklerin kiminin fikri değiştirilebilirken, kimini ikna etmek imkansızdır. Kendi gönlünü kaptırmadan onun seni sevdiğinden emin olmalısın."

Harika bir tavsiye, diye düşündü Willow. Maalesef bir ay kadar geç kalmıştı. Kane daha bileğine ilk dokunduğu, Jasmine ve yavru kedileri evine aldığı, sonra da Jasmine kaçtığı için korktuğu an onun kalbini kazanmıştı. Dünyanın geriye kalanını onun sert ve acımasız bir asker olduğuna inandırmış olabilirdi, ama Willow onun aslında şefkatli ve sevgi dolu biri olduğunu biliyordu. Kane aynı zamanda onun aşık olduğu adamdı.

Julie anneannesine doğru eğildi. "Hani hiçbir şeye karışmayacaktın?" diye sordu gülümseyerek.

"Yo, hayır. Yine karışıyorum, değil mi?" dedi Ruth. "Eski alışkanlıklar işte. Ama tövbe etmeden önce son bir şey daha var."

Julie kahkaha attı. "Tabii, nedir?"

Ruth Marina'ya döndü. "Todd ile tanışmanı çok isterdim. İstersen para teklifimi de geri alırım. Lütfen!"

Marina önce ablalarına sonra Ruth'a baktı. "Tamam. Todd ile tanışacağım, ama sadece para teklifin hala geçerliyse. Bu şekilde iş daha cazip bir hal alacak."

"Bundan emin misin?" diye sordu Julie. "Ya ondan hoşlanırsan? O para o zaman aranıza girer. İnan bana, bu büyük sorun olacak."

"Ah, yapma, tatlım. Sence bunun olma ihtimali ne kadar yüksek? Onun tipim olduğunu hiç sanmam. Bu yüzden de onunla buluşacağım. Ama sakın daha fazlasını beklemeyin."

"Kadere meydan okuyorsun," diye mırıldandı Willow.

"Bu riske girerim," dedi Marina. "Üçüncü Todd Aston'un benim hayalimdeki erkek olma olasılığı ne kadar yüksektir ki?"

"Maalesef haklı," dedi Ruth. "Ama ben yine de bir anneanne olarak umudumu kesmiyorum. Haftaya babanızla tanışacağım ve çok heyecanlıyım."

"Ben de," dedi Marina.

Julie canı sıkkın görünüyordu. Willow ise babasının bu kez ona karşı hangi çamları devireceğini merak etti.

Öğlen yemeğinden sonra kızkardeşler gitti. Arabalarının yanına geldiklerinde Marina, Julie'ye döndü.

"Gerçekten de düğünü burada yapmayı düşünüyor musun?"

Julie sırıttı. "Kesinlikle. Ryan Ruth'u çok seviyor, bu yüzden o da buna sevinecektir. Eminim Ruth buraların en iyi düğün organizatörlerini tanıyordur. Eh bu da işimizi epey kolaylaştırır. Onun her şeyi ödemesine izin vermeyeceğim, ama bence bu harika bir fikir. Sizce de öyle değil mi?"

"Bence de," dedi Marina. "Ev çok güzel. Ayrıca anneannemizi mutlu edecekse neden olmasın?"

"Willow?" diye Julie bu kez Willow'a döndü.

"Bence de. Fotoğrafların ne kadar güzel olacağını bir düşünsene. Üstelik Ruth ile yakınlaşmak için de iyi bir fırsat. Bu ikiniz için de harika bir başlangıç olacak."

"Artık her şey affedildi ve unutuldu," dedi Julie.

"Affetmekten bahsetmişken," dedi Marina. "Sen kendini iyi hissediyor musun? Yani babamızın eve dönmesi konusunda?"

Julie omuz silkti. "Bilmem. Sanırım. Ryan ile bu konu hakkında çok konuştum ve faydası oldu. Annem onu seviyor. Onun duygularını anlayamasam da saygı duyuyorum. O onun kocası, bizim de babamız ve işe yaramaz, bencil ve ikiyüzlü olsa da ailenin bir parçası."

Marina sırıttı. "Herkesin duygularına saygı gösterdiğin sürece."

Julie derin bir nefes aldı. "Sadece açık fikirli olmak için elimden geleni yapıyorum, tamam mı? Bundan daha iyisi can sağlığı. Ama annemize son yirmi yıldır çektirdikleri için hala çok kızgınım. An-

neme de buna izin verdiği için çok öfkeliyim. Ama bu onun kararı. Benim değil. Annemi seviyorum, babamı da kabul ediyorum. Daha fazlasını bekleyen herkes hayalkırıklığına uğrayacaktır."

"Ama geleceksin," dedi Marina. "Ben şahsen onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sen her zaman onun en sevdiği kızıydın," dedi Julie.

"En sevdiği değil, ama iyi anlaşırdık. Gerçi her zaman yanımızda olsaydı hayat daha kolay olurdu, ama o yoktu. Ben de onu olduğu gibi kabul ediyorum ve yanımızda olduğu zamanların tadını çıkarmaya bakıyorum."

"Sen benden çok daha iyi bir insansın," dedi Julie iç çekerek. "Artık gitmek zorundayım. Ryan beni bekliyor." Sonra el sallayarak arabasına gitti.

Marina Willow'a döndü. "Eminim sen de Kane'nin yanına dönmek istiyorsundur, değil mi?"

"Hem de çok."

"Vay be! İki ablamın da ciddi bir ilişkisi var. Bu durumda ben de kendime göre birini bulsam iyi olacak."

"Todd var ya."

Marina bir kahkaha attı. "Doğru. Ama sanırım ilk buluşmamız aynı zamanda da son buluşmamız olacak." Willow'a sarıldı. "Annemlerde görüşürüz."

"Tamam."

Marina da gitti. Willow arabasına bindi ve motoru çalıştırdı. Artık yalnız kaldığına göre babasının gelişine seviniyormuş gibi yapmayı bırakabilirdi. Onun her gelişinden korktuğunu şimdiye kadar herkesten gizlemişti. Willow ağzıyla kuş tutsa babasına yaranamıyordu. Çocukluğunda babası onunla gurur duysun diye çok çabalamıştı, ama başaramamıştı. Bundan birkaç yıl önce artık çabalamayı bırakmıştı. Ama bu içindeki yaraların kapandığı anlamına gelmezdi.

ONUNCU BÖLÜM

Willow Kane'nin Mercedes'inde yol alırlarken rahatsız bir biçimde oturuşunu değiştirdi. Aslında derhal vazgeçip geri dönmemek için kendini zor tutuyordu, midesindeki düğüm de çözülecek gibi değildi.

"Çok sessizsin," dedi Kane sola dönmek için şeride girerken ve ona baktı. "Bunun her zaman iyi bir şey olmadığını düşünüyorum."

"Ben iyiyim. Pekala, iyi değilim. Bu bir hata. Bunu neden yapıyoruz? Senden benimle gelmeni istemek doğru değildi." Dudağını ısırdı. "Bunu kötü anlamda söylemiyorum."

"Yo, hayır. Bu komplimanın doğrusu içimi eritti."

Willow buna gülümsedi. "Sen pek eriyecek tiplerden değilsin."

"Bunu asla bilemezsin."

"Bir sürü param olsaydı, hepsine bahse girerdim. Aslında seni davet etmekle ilgisi yok, sorun bende. Çok gerginim. Üstelik sen pek aile ilişkilerini de sevmezsin. O zaman neden kabul ettin?"

Kane sola döndü. "Çünkü senin için çok önemli görünüyordu."

Başka koşullar altında Kane'nin bu sözleri Willow'u mutlu ederdi. Ama bugün değil. İçindeki sıkıntı başka hiçbir duyguya yer vermeyecek kadar büyük ve derindi. Felaket bir gün olacaktı.

"O benim babam," dedi. "Geri döndü ve bu bir yandan iyi bir şey, ama aynı zamanda... çok can sıkıcı."

"İnsanın anne babası bazen böyle olabiliyor."

"Sen kendi aileni hatırlıyor musun?" diye sordu Willow.

Kane omuz silkti. "Babamı hiç tanımadım. Annem de ben sekiz yaşındayken öldü."

Kane bunu çoktan kabul edip huzur bulmuş birinin iç rahatlığıyla konuşmuştu. Ama bu nasıl olurdu?

"Peki Çocuk Esirgeme Kurumu nerede kaldı?" diye sordu. "Neden gelip seni almadılar."

"Bence haberleri yoktu. Annem öldüğünde sokaklarda yaşadım. Zaten daha önce de çoğunlukla sokaklardaydım. Birkaç çete üyesi zaten beni severdi. Bu nedenle beni aralarına kabul etmeleri pek zor olmadı. Öte yandan, benim de onlara epey faydam dokunuyordu. Bazen uyuşturucu teslim ediyor, parasını tahsil ediyordum."

Kane sanki başka bir dünyadan bahsediyordu. "Okula gitmedin mi?" diye sordu Willow.

"İlkokuldan sonra hayır."

"Ama oldukça eğitimlisin."

"Ordudayken eğitimimi tamamladım. Temel eğitime başladığımda ise aslında hiçbir konuda bir şey bilmediğimi fark ettim ve sürekli okumaya başladım. Anlayacağın bildiklerimi kendi kendime öğrendim."

İnanılmaz, diye düşündü Willow. Bu adam sıfırdan başlamış, son derece eğitimli ve kültürlü, aynı zamanda da tehlikeli biriydi. Bu kez Willow birden babası için endişelenmeye başladı. Acaba babası Kane'nin önünde de bir pot kırar mıydı? İşte buna dayanamazdı. Willow bir mucize olup babasının onu aşağılayan bir şey söylememesi için dua edecekti. Gözlerinin yandığını hissetti. Şu anda ağlamak istemiyordu, derin bir nefes aldı ve konuyu değiştirdi.

"Yavrular gerçekten de epey büyüdüler," dedi. "Daha büyük bir kutuya ihtiyaçları olacak."

"Bu hafta bir kutu bulurum."

Willow, Jasmine ile yavrularını düşünmeye zorladı kendini. Bu konu güvenliydi. Yavrular ve çikolata ve Kane'nin ona gece nasıl

dokunduğunu düşündü. Midesindeki düğüm biraz hafifledi... ta ki annesinin evine gelinceye kadar.

"Geldik," dedi.

İçeri girdiler. Herkes çoktan gelmişti ve onlara hoşgeldin dediler. Babası da her zamanki gibi grubun tam merkezindeydi. Aynı görünüyor, diye düşündü Willow. Hala yakışıklı, sarışın ve koyu tenli. Mavi gözleri her zamanki gibi neşeyle parlıyordu.

"Sen Kane olmalısın," dedi Jack Nelson sırıtarak. "Hakkında çok şey duydum."

İki erkek el sıkıştı.

"Willow'um nasıl?" diye sordu Jack.

"İyiyim, baba," dedi Willow babasının açık duran kollarına doğru yürüyerek ona sarılmasına izin verdi. Babasının kollarının baskısı tanıdıktı, ama aynı şekilde hasret ve korku karışımı o huzursuz edici duygu da tanıdıktı. Er ya da geç babasının ona bir darbe indireceğini biliyordu, tek soru ne zaman ve neredeydi. Willow geri çekildi, ama babası kolunu omzundan çekmedi.

"İşte böyle olmalı," dedi babası. "Tüm kızlarımla biraradayım."

Willow onu bırakıp annesinin yanına gitti.

"Sen nasılsın?" diye sordu, gerçi annesinin yüzünden mutluluk aktığını görebiliyordu.

"Harikayım. Onun evde olması çok güzel."

Willow başını salladı. Kane'nin Ryan ile konuştuğunu gördü. Julie de nişanlısının yanındaydı ve elini sanki asla bırakmayacakmış gibi tutuyordu. Aileler karmaşık şeylerdi.

"Dur bakayım, doğru mu biliyorum," dedi Jack Kane'ye. "Sen Ryan için mi çalışıyorsun?"

"Ryan ve Todd'un şirketlerinin güvenliğinden sorumluyum."

"Ryan senin bu işte en iyisi olduğunu söylüyor."

"Ne yaptığımı iyi bilirim."

"Çok etkileyici," dedi Jack Kane'nin sırtına vurarak. "Güzel. Çok güzel. En azından Willow'un diğer serserileri gibi değilsin."

"Baba," dedi Marina babasını elinden tutarak. "Hadi gel. Oturma odasına gidelim. Televizyondaki maçı kaçırmamalıyız."

Babası kızının peşinden gitti. Ancak tam oturma odasına girerken dönüp Kane'ye baktı. "Willow'un ilerlediğini gördüğüm için sevindim. Onun için her zaman endişeliydim. O hiçbir zaman diğer kızlar gibi zeki veya güzel olmadı. Onu kim ister diye merak ediyordum. Yanıldığımı gördüğüme sevindim."

Willow midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Yüzü utançtan kıpkırmızı kesildi. Ne yapacağını bilmeden mutfağa kaçtı ve bir bıçak alıp ekmek doğramaya başladı. Ama önündeki ekmeği gözüne hücum eden gözyaşları yüzünden göremez oldu. Bıçağı kenara koydu ve gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Birden kardeşleri de yanındaydı.

"O tam bir pislik," diye söylendi Julie, Willow'a sarılarak. "Ondan nefret etmemin nedenlerinden biri de bu."

"Pek hassas bir adam sayılmaz," dedi Marina her ikisine sarılarak. "Willow, çok üzgünüm."

"Onu buraya getirmemeliydim. Bunu yapamayacağım."

Kızlar cevap vermek yerine uzaklaştılar. Bir an yalnız kaldı, sonra birden güçlü kollar onu sardı. Bunun kim olduğunu anlamak için gözlerini açması gereksizdi. Onun yanında olmasına ihtiyacı vardı, ama yüzüne bakamayacak kadar utanıyordu.

"Üzgünüm," dedi gözlerine bakmaya çalışarak.

"İnsan ailesini seçemiyor."

"Biliyorum. O her zaman böyleydi. Gitmek ister misin? Ben Marina ile de dönebilirim."

Kane onun gözyaşlarını sildi ve eğilip onu öptü. Gerçekten öptü. Öpüşünde tutku, açlık ve derin bir arzu vardı. Tekrar ayrıldıklarında Willow'un başı dönüyordu, ama kendini kötü hissetmiyordu.

"Seni istiyorum," dedi Kane nefes nefese. "Seni çıplak istiyorum. İkimiz de bitkin düşene kadar seninle sevişmek istiyorum. Sonra seninle konuşmak ve seninle olmak istiyorum. Sadece seninle, Willow. İlişkiler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, ama işte buradayım. Seninle. Birçok kadın tanıdım, ama sen sayabileceğimden çok yönde eşsizsin. Tutkulu ve güzelsin. İnatçısın. Vericisin ve beni çok mutlu ediyorsun."

Düğüm yok oldu. Gözyaşları dindi. Kane'ye sokulmak ve sonsuza dek öyle kalmak istiyordu. Onu seviyordu. Bunu neredeyse yüksek sesle söyleyecekti, ama yutkundu. Onun ilgisine onu korkutacak bir açıklamayla karşılık vermek adil olmazdı. Çok yakında ona bunu söyleyecekti.

Kane, Nelson ailesini izledikçe kendini daha rahatsız hissetmeye başladı. Julie sanki hayatı tehlikedeymiş gibi Ryan'a yapışmıştı. Willow ise cesur görünmeye çalışıyordu, ama Kane gözlerindeki acıyı görebiliyordu ve bunu gördükçe bir şeylere vurmak... Birine vurmak istiyordu. Marina ise babasının yanında rahat davranabilen tek kişi gibi görünüyordu. Naomi ise birinden diğerine gidip geliyor, bir şekilde huzur sağlamaya çalışıyordu. Zaten Willow'a buraya gelirken eşlik ettiği için yeterince kendi kendine söylenmişti. Ama yapacak bir şey yoktu. Willow ona sormuştu, o da evet demişti, çünkü Willow'un istediği hiçbir şeye hayır diyemiyordu. Tekrar bir kadına kapılmıştı ve bunun nasıl sonuçlanabileceğini biliyordu. Böyle bir ilişki bir adamın sonu olabilirdi.

"Kane," dedi Jack neşeyle. "Gel çalışma odama gidelim."

Kane piranha dolu bir havuza atlamayı tercih ederdi, ama başını salladı ve peşinden gitti. Jack her tarafı kitaplık dolu odaya girdiklerinde kapıyı arkasından kapattı.

"Hayatımdaki tüm kadınları seviyorum, ama bazen bir erkeğin biraz uzaklaşması gerekir. Ne demek istediğimi bilirsin, değil mi?"

Ev sahibi birer kadeh Skotch viski koyarken Kane de deri koltuklardan birine oturdu. Jack da Kane'nin karşısındaki şezlong benzeri koltuğa yayıldı ve kadehini şerefe kaldırdı. "Kızlarıma ve karıma. Beni her zaman hoş karşılasınlar."

Kane neyin şerefine kaldırdığını tam anlayamadı. Ama sorun çıkarmanın ne anlamı vardı? Bu ziyaretleri az sonra sona erecek ve Willow ile birlikte eve döneceklerdi.

Jack iç çekti. "Harika bir hayatım var mı yok mu? Bu evi seviyorum. Buraya her dönüşümde mutlu oluyorum. Naomi harika bir kadın. Sıcacık ve beni hoş karşılıyor. Beni anlıyor. Bu kadında peygamber sabrı var. Kızlar da çok özel. Gerçi bir oğlum olmasını iste-

diğimi inkar etmeyeceğim tabi. Hangi erkek istemez, ama belki de böylesi daha iyidir."

"Evet, daha iyi," dedi Kane rahatça. "Her sıkılışında gidip aileni yüzüstü bırakman yüzünden sorun yaşayabilirdin. Bir oğlun olsaydı, büyüyecek ve seni eşşek sudan gelinceye kadar dövecekti."

Jack ona bakakaldı. "Ben öyle yapmıyorum."

"Aynen öyle yapıyorsun."

Jack omuz silkti. "Bana işinden bahset. Ryan için çalışmayı seviyor musun? Daha önce orduda değil miydin?"

"Ben özel timdeydim," dedi Kane kadehini sehpaya bırakarak. "Yaklaşık dokuz yıl kadar. Beklenmedik öldürme teknikleri alanında uzmanlaştım. İçeri gir, işini gör ve kimse senin orada olduğunu bile fark etmeden çekip git. Bu işte de çok iyiydim."

Jack yutkundu. "Harika. Harika."

"Sonra özel koruma işine girdim. Dünyanın en tehlikeli yerlerinde çalıştım. Bu tür işlerde çok para vardır."

"Evet, düşünebiliyorum." Jack rahatsızca koltuğunda kıpırdandı.

Kane ayağa kalktı ve yaşlı adama tepeden baktı. "Biz seninle dost değiliz, Jack. Biz asla da dost olmayacağız. Senden ne hoşlandım ne de saygı duyuyorum, ama sen Willow'un babasısın ve bunu ne kadar çok istesem de bunu değiştiremem. Sen tam bir pisliksin. Sana tapan bir karın, seni seven kızların var, ama bu sana yetmiyor. Onları hep terk ediyorsun. Tabii seni her seferinde kabul ettikleri için onlar da bu durumdan sorumlu sayılır."

Kane kapıya doğru yürüdü ve tekrar dönüp ev sahibine baktı. "Ben olsaydım, uzun zaman önce o kıçına tekmeyi basardım. Büyü artık. Erkek ol. Belki bundan hoşlandığını bile fark edebilirsin. Ama her ne karar verirsen ver, bir daha asla Willow'u ağlatma. Ama bir daha ağlatacak olursan da seni avlayıp canlı canlı derini yüzerim. Anladın mı?"

Jack telaşla başını salladı ve Kane odadan çıktı ve biraz nefes almak için arka bahçeye gitti. Ama uzun süre yalnız kalamadı. Arkasındaki kapı açıldı ve Naomi yanına geldi.

"Seni rahatsız ettiğimi biliyorum," dedi Naomi. "Fazla zamanını almam. Jack'a söylediklerini duydum."

Kane içten inledi. Harika! Willow'un annesine baktı. "Ondan özür dilememi mi isteyeceksin?"

"Hayır," dedi kadın. "Çok etkilendim. Belki de sen onu değiştirebilirsin, gerçi bundan şüpheliyim."

"Onu evde hoş karşılamaktan vazgeçebilirsin," dedi Kane.

"Evet, ama vazgeçmeyeceğim. Hiç gelmemesindense arada bir gelmesini isterim. Ama bu yine de benimle ilgili değil. Sana Willow'u savunduğun için teşekkür etmek istedim. Jack'a yıllardır onunla öyle konuşmamasını söylüyorum, ama o beni hiç dinlemiyor. Ama bence artık her şey değişecek."

Bu da bir şeydir, diye düşündü Kane. "Neden bula bula Willow? Neden Julie veya Marina değil?"

Naomi iç çekti. "Willow daha küçükken biraz öğrenme bozukluğu vardı. Önemli bir şey değildi, ama bir süre okulda çok zorlandı. Doktorlar ise onun beyninin biraz farklı işlediği için böyle olduğunu söylemişlerdi. Sonra her şey düzeldi ve Willow normale döndü. Ama Jack o yılları unutmak istemiyor. Gerçi Willow'un neden diğer kızlar kadar güzel olmadığını düşünüyor bilmiyorum."

"Onlar kadar güzel değil," dedi Kane. "Onlardan daha güzel."

Naomi tekrar gülümsedi. "Tabii sen hiç taraf değilsin."

Kane omuz silkti.

"Sanırım Jack Willow'da kendinden çok fazla şey görüyor," dedi Naomi. "Willow her zaman ailenin hayalperestiydi. En azından eskiden öyleydi. Son zamanlarda artık kendini bulmuş gibi görünüyor. Çiçekçideki yeni işine bayılıyor."

Kane yavaş yavaş evinin her yerini sarmaya başlayan bitki ordusunu düşündü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Seçtiği erkekler yüzünden hep Willow için endişelendim. Bir sürü sorunlu, yardıma muhtaç insanlardı onlar Ama şimdi görüyorum ki o doğru erkeği bulana kadar zaman dolduruyormuş sadece." Naomi Kane'nin koluna dokundu. "Sende kızım için isteyecebileceğim her şey var. Teşekkür ederim."

Kadın evin içine girip kayboldu. Kane bahçeye dönüp baktı, ama aslında bahçeyi görmüyordu bile. Vücudundaki her hücre tehlikeli durum alarmı veriyordu.

O gece Kane sırtüstü yatmış, Willow da yanına kıvrılmıştı.

"Her saniyesinden nefret mi ettin?" diye sordu Willow.

Kane onun açık sarı saçlarını okşadı. "O kadar da kötü değildi."

"Başlangıç tam bir kabustu, ama sonra her şey biraz düzeldi. Babama yeni işimden bahsettim ve bana destek verdi. Herhalde gökten taş yağacak diye düşündüm, ama hayır, babam çok nazikti."

Willow'un sesindeki mutluluk ve hayret, Kane'ye Jack konusunda doğru olanı yaptığını gösteriyordu. Kane gerçi hala o herifi alıp birkaç kemiğini kırmak istiyordu, ama medeni toplum bunu hoş karşılamazdı. Üstelik Willow da bunu istemezdi.

"Yemek iyiydi," diye yemeği anlatmaya devam etti Willow.

Kane onun tatlı sesini dinlerken onu tekrar arzulamaya başladığını hissetti. Daha az önce sevişmiş olmalarının bir önemi yoktu – ona hala ihtiyacı vardı. O ne zaman birine ihtiyaç duymuştu? İhtiyaç duymak, ilgi duymak, güvenmek ve tüm diğer ilişki sözcükleri insanın ölümüne neden olurdu.

Willow dirseği üzerinde doğruldu ve ona tepeden baktı. Çıplaktı ve uzun saçları çıplak göğüslerini örtüyordu. Erotik bir tablo gibiydi. Kane onu hak etmek için ne yapmıştı?

"Sana bir şey söylemek istiyorum," dedi Willow. "Sonra sen beni kollarına alacaksın, ışığı kapatıp uyuyacağız. Bana karşılık vermen yasak. Bunu yapmanı istemiyorum. Gerçekten. Sadece ben sana bir şey söyleyebilirim, tamam mı?"

Kane kabaran arzusunu bastırdı. Endişeyle kasları kasıldı ve kendini kaçmaya hazırladı. Kısaca baş salladı.

Willow derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "Seni seviyorum."

Sonra başını Kane'nin omzuna koydu ve gözlerini kapadı. "İyi geceler, Kane."

"İyi geceler."

Kane ışığı kapattı ve karanlıkta tavana baktı. Willow onu seviyordu. Kane bunun olmasına nasıl izin vermişti? Onu sevmek istemiyordu. Kendini tuzağa düşmüş gibi hissetti. Ya kendini ya da Willow'u kurban edecekti. Gerçi seçenekleri tartar gibi görünse de, ne yapacağını ve bunun Willow'u yıkacağını biliyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Kane işe gitmek için hazırlanırken Willow da kahve hazırlıyordu. Willow hem mutluydu hem de korkuyordu. Ona duygularını açtığı için pişman değildi, ama karnında tuhaf bir his vardı. Willow'un açıklamasına nasıl karşılık verecekti? Willow onun termos fincanına kahve koyarken Kane mutfağa girdi. Ona fincanı uzatırken geniş omuzlarını, dar kalçalarını göz ucuyla süzdü.

"Günaydın," dedi Kane ve onu dudaklarından öpüp fincanı aldı. "Saat yedi buçukta bir toplantım var, bu yüzden acele etmeliyim."

"Tamam. Jasmine'ye ben mama veririm."

"Harika." Onu tekrar öptü.

Onun takım elbisesinin yakasından tuttu ve gözlerine baktı. "Dün gece," diye söze girdi. "Dediklerim senin için uygun mu?"

"Sen her zaman kalbinin sesini dinlersin, Willow. Ben de bunu değiştiremem."

Sonra gitti. Arabası uzaklaştıktan sonra Willow ona cevap vermediğini fark etti.

Atış talimgahı mağazadan bozma bir yerdi. Burası gözlerden ırak, çok nezih bir yerdi. Kane üyelik kartını makinadan geçirdikten

sonra içeri girdi. Önce silahını kontrol edip doldurdu, sonra kulaklıklarını takıp yerini aldı. Hala silah seslerini duyabiliyor, ateşlemede çıkan kıvılcımları görebiliyordu. Diğer nişancıları görmezden gelip sıranın en sonuna gitti ve hedefe baktı. Ama bir erkeğin gölgesi yerine Willow'un hayali belirdi gözünün önünde. Onun yavru kedilerden birini almak için eğilirken attığı kahkahaları duyuyor, mutfakta dans ederek iş yaparken kalça atışını görüyordu. Onunla sevişirken teninin sıcaklığını ve inlerken nefesini hissedebiliyordu. Silahını indirdi ve dikkatini toplamaya çalıştı. Buraya talim yapmak için ayda birkaç kez gelirdi. Burada vakit geçirmekten hoşlanırdı. Ama bugün değil. Bugün aklında sadece Willow vardı. Derin bir nefes aldı ve onu aklından çıkarmaya çalıştı. Sonra silahını hedefe çevirdi ve arka arkaya altı el ateş etti. Oranın yöneticisi George yanına geldi. "Merhaba Kane. Seni epeydir görmedim."

"Biliyorum. Çok yoğundum."

George yan gözle odanın ilersindeki hedefe baktı. "Bir tanesi ıskaladı mı?"

Kane hedefi yaklaştıran düğmeye bastı ve küfretti. Kurşunlardan biri hedefe hiç isabet etmemişti.

"Sen genelde böyle bir şey yapmazdın," dedi George. "Sanırım seni yakında daha sık göreceğiz."

Kane başını salladı ve diğer adam gitti. Kane hedefi tekrar yerine gönderdi ve elindeki silaha baktı. Yavaş yavaş kararlılığını kaybediyordu, ama onu hayatta tutan tek şey bu kararlılık olduğuna göre buna izin veremezdi. Bunun nedenini çok iyi biliyordu. O hayatını değiştirmişti. Willow onu seviyordu. Bunu öyle kesin bir dille söylemişti ki, Kane'ye çıkış yolu bırakmamıştı. Willow'a inanmak zorundaydı, bu da her şeyi değiştirirdi. Willow'un kendisi aşk demekti. Tüm varlığı bu kavrama bağlıydı. Sıcacık, ilgili, verici ve hayat doluydu. Aynı zamanda inanacak kadar güçlüydü de – Kane bu güce asla sahip olamamıştı.

Ona istediğini vermesi imkansızdı. Onun aşkına karşılık veremez, ona birlikte bir ömür vaad edemezdi. Bunu düşününce bile içini hem hasret ama aynı zamanda da korku sarıyordu. Ama hasret duymasına kendi de şaşırdı.

Acaba bunu yapabilir miydi? Kendini bu şekilde ele verip başka bir insana bağlanabilir ve buna rağmen hayatta kalabilir miydi? Ölümle sayısız kez burun buruna gelmiş olmak ona hiçbir şey öğretmemiş miydi?

Kane tekrar derin bir nefes aldı ve hedefe dönüp tekrar ateş etti. Bu kez tüm atışları kalbin bulunduğu yere isabet etti. Rahatladı. Artık sorunun ne olduğunu ve bunu nasıl düzelteceğini biliyordu. Bu dünyada ancak en güçlüler hayatta kalırdı.

Willow elinde yeni bir bitkiyle birlikte Kane'nin evine geldiğinde üç minik yavru onu heyecanla karşıladı.

"Kutunuzdan çıkmışsınız," dedi bitkiyi masanın üstüne bırakıp yere çömelerek. "Bak şunlara. Ne kadar kocaman ve güçlüsünüz."

Yavrular yanına koştular ve üstüne çıkmaya çalıştılar. İğne ucu kadar sivri tırnakları kotunun kumaşından geçip tenine battı. Willow acıyla inledi ve uzanıp en büyüklerini eline aldı. Gri beyaz erkek bir kediydi bu.

"Seni gidi vahşi şey seni." Yavruyu okşadı. Yavru da mırıldanıp yüzünü onun yüzüne sürtmeye başladı. Diğer tombik kız yavru ise Willow'un kucağına çıkmış, kardeşinin kuyruğuyla oynuyordu.

"Hepiniz çok tatlısınız," dedi Willow. "Hepinizin de kalmasını istiyorum." Ama bunu yapamazdı. Aslında hiç kedi sahibi bile olamazdı, çünkü oturduğu yerde hayvan beslemek yasaktı. Ama evini değiştirmek gibi bir şansı olsaydı...

Yere uzandı ve yavruların üstünde hoplayıp zıplamasına izin verdi. Her şeyin böyle gelişeceğini kim bilebilirdi? Daha birkaç ay önce buraya Todd'a haddini bildirmek için geldiğinde bambaşka bir hayatı vardı. Şimdi ise sevdiği bir işi vardı. Delicesine aşıktı ve bambaşka bir yönde ilerliyordu. Hayat sadece sürprizlerle dolu değildi... Hayat çok, ama çok güzeldi.

Kapıya takılan anahtarı duydu ve gülümsedi. Kane içeri girdiğinde ona sırıttı. "Kediler tarafından rehin alındım. Kurtar beni. Sence bunu başarabilir misin, Bay Güvenlikçi?"

Ama Kane gülümsemek ya da ona elini uzatarak kalkmasına yardım etmek ya da yanına uzanmak yerine kapıyı kapattı ve "Seninle konuşmak istiyorum. Lütfen ayağa kalkar mısın?" dedi.

Kane gülümsemiyordu. Hiçbir şey yapmıyordu. Willow ayağa kalkarken yine onda çok tanıdık bir şeylerin olduğunu sezdi. Neydi acaba? Ve hemen anladı. Gözleri. Yine tamamen ifadesizdiler. İlk tanıştıklarında olduğu gibi.

"Kane?"

"Bu bir hataydı," dedi Kane. "Bundaki payımdan dolayı üzgünüm. Senin daha fazlasını umut etmene asla izin vermemeliydim. Çünkü yok. Ben bunu yapmak istemiyorum. Ben yalnızlığı isteyerek seçtim. Bunu değiştiremezsin. Senin teklifinle ilgilenmiyorum, Willow. Bunu istemiyorum, seni de."

Kane yavaş yavaş, çok açık ve öyle net konuşmuştu ki, Willow bir daha asla kapanmayacağını bildiği yaralardan kanamaya başladığını hissetti. Ne konuşabiliyor, ne düşünebiliyordu. Ancak zar zor ayakta durabiliyordu.

"Ben..." diye söze başladı.

Kane konuşmasına izin vermedi. "Pazarlık payı yok. Sana toplanman için iki saat veriyorum."

Willow yeterince acı hissetmiyordu. Bunun da iyiye işaret olmadığını biliyordu. Gerçi içinde büyük bir yara açılmıştı, ama kendini hala uyuşmuş gibi hissediyordu. Buna bile zar zor dayanırken acısını tam hissettiği zaman ne yapacaktı?

"Sana ne getireyim?" dedi Marina mutfaktan çay getirerek. "Şarap? Votka? Kane hakkında bir sözleşme?"

Willow bir kahkaha attı, sonra hıçkırdı ve bir mendil daha aldı. "Onun ne ölmesini ne de acı çekmesini istiyorum. Bunu yapamam. Onu seviyorum."

Marina'nın koltuğunda kıvrılmış oturuyordu. Kane'nin evindeki tüm bitkiler hala arabasındaydı. Ama kızkardeşi yavrular biraz daha büyüyünceye kadar onları evine kabul etmişti.

"Ben iyiyim," dedi titrek bir sesle.

"A, evet." Kızkardeşi yanında oturuyordu ve elini bacağına koydu. "Bunu görebiliyorum."

"Henüz o kadar da kötü değil," dedi Willow. "Sanırım daha sonra kafama iyice dank edecek."

Yavrulardan biri sanki onu teselli etmek ister gibi kucağına çıkıp kıvrıldı. Willow onu okşadı.

"Bu onun hatası değil," dedi Willow. "O bana baştan söylemişti. Bu konuda çok açık davranmıştı. Ama ben ona inanmadım. İstenmediğim bir yerde iyice yaydım kendimi. Bunu neden yapıyorum ben? Neden kimseyi dinlemiyorum?"

"Hepimiz duymak istediklerimizi duyarız."

Willow başını salladı. "Bundan da fazlası var. Kendimle öyle gurur duyuyordum ki. Sonunda erkekleri kurtarmaktan vazgeçtiğimi sandım. Kane'nin kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Aslında o beni her türlü anlamda kurtardı." Burnunu çekti. "Bu *Titanik* filminden bir laf değil miydi?"

Marina gülümsedi, sonra onun saçlarını okşadı. "Eminim bu sözü senin de kullanmanın bir sakıncası yoktur."

"Filmlerde acıklı hikayeleri severim, ama gerçek hayatta bu çok kötü." Burnunu temizledi ve uzanıp bir mendil daha aldı. "Her şeye sahip olabileceğimi sandım. Ne kadar aptalca, değil mi?"

"Hayır. Sakın böyle söyleme. Bu hiç de aptalca değil. Neden her şeye sahip olmayasın ki?"

Willow iç çekti. Vücudunun her yeri ağır bir grip geçirirmiş gibi ağrıyordu. Kalbi sızlıyordu, sanki her atışı için büyük bir zahmete katlanır gibiydi. Gözleri yanıyor ve batıyordu. Duygusal açıdan vurgun yemiş ve ölüme terk edilmişti. En kötüsü de Kane'yi suçlayamamasıydı.

"Onun hatası değil," diye fısıldadı. "Onu suçlayamazsın."

"Dinle beni," dedi Marina kızgın bir tonda. "O salağın teki. Seni böyle incitmeye nasıl cüret edebilir?"

"Ama o bir şey yapmadı ki," diye hatırlattı Willow. "Bana kurallarını söyledi ve kendi kurallarına göre davrandı."

"Neden kuralları o koyuyor ki? Neden sen koymuyorsun? Ya da ben?"

Willow hafifçe gülümsemeyi başardı. "Sen onunla çıkmıyordun. Bana gelince, benim de pek bir kuralım yok."

"Seni görmeye devam etmeye karar verince her şeyi değiştirdi," dedi kardeşi. "Devamlı olarak yaşadığı o korku dolu dünyayı terk edip normal insanların dünyasına adım atmış oldu. Bu durumda da kendi kurallarına göre değil, bizim kurallarımıza göre davranmak zorunda. Bir gün hiçbir neden vermeden her şeyin bittiğini söyleyene dek her şey yolundaydı. Bu kurallara aykırı."

Willow çayından bir yudum aldı. "Ona onu sevdiğimi söyledim. Sanırım bu yüzden benden ayrıldı."

Marina ona bakakaldı. "Gerçekten mi?"

Willow başını salladı. "Daha önce de başkalarından hoşlanmıştım, ama hiçbirini sevmemiştim. Kane ile tanışana kadar. Onun yanında kendimi güvende hissediyorum."

Fincanı bıraktı ve kucağındaki kediyi sevdi. "Biliyorum, kendini güvende hissetmek çok matah bir şey olmayabilir, ama ben daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Buna inanırım," dedi Marina kısık bir sesle. "Olayların senin için bu kadar ileri gittiğini bilmiyordum."

"Ama gitti. Onu seviyorum, ama artık o beni istemiyor."

Tekrar ağlamaya başladı.

"Ah, Willow." Marina ona sıkıca sarıldı. "Buna bir çözüm bulacağız. Onu kaçıracağım ve hayatında sana çok ihtiyacı olduğunu anlayana kadar aç ve susuz bırakacağım."

Willow hıçkırıkla karışık kahkaha attı. "Çıplak olacaksa bu plana ben de katılırım."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Marina saçına doğru. "Çok üzgünüm. Ne yapmak istersin? Dondurma yemek? Çığlık atmak? Birkaç tabak fırlatıp kırmak? Onu tekrar kazanmanın bir yolunu bulmak?"

Keşke, diye düşündü Willow. "Onu tekrar kazanamam. Benimle olmak istemesini sağlayamam. Buna kendi başına karar vermek zorunda ve sanırım asla böyle bir karar vermeyecek."

Kane eve döndüğünde hava çoktan kararmıştı. Eve girdi ve... Hiçbir şey. Kediler gitmişti, bitkiler ve Willow da gitmişti. Odaları gezdi, ve Willow'un her şeyi alıp götürmesine rağmen buraya damgasını basmış olduğunu gördü. Dergileri yine Willow'un yaptığı gibi bir daire şeklinde düzenlenmişti. Genelde telefonda konuşurken bunu fark etmeden yapardı. Buzdolabında yemek vardı, büyük kırmızı bisküvi kabı kurabiye doluydu. Banyoda ise onun tatlı parfümünün kokusu hala duruyordu. Dolabın arkasında asılı duran beyaz bir gömlek gördü. Kane'nin gömleğiydi. Onu bir kez giymişti, ama anlaşılan burada bırakmıştı. Gömleği alıp ellerinde tuttu, sanki ona dokunabilirmiş gibi hissetti. Ama onu hissedemedi. O gitmişti. Tam Kane'nin istediği gibi.

Oturma odasına gitti ve sessizliğin getireceği huzuru bekledi. Ama bu akşam sürekli bir şeyler yapma ihtiyacı hissediyordu. Üstünü değiştirdi ve bir saat kadar jimnastik salonunda ter atmaya karar verdi. Belki o zaman uyuyabilirdi.

Sonunda yatağa girdiğinde saat neredeyse geceyarısıydı, ama gözünü bile kırpamadı. Sessizliğin sesi aşırı yüksekti. Sonunda kalktı ve banyoda kapının arkasında asılı gömleği aldı ve yatakta yanındaki yere yaydı. Saçma, diye düşündü. Hayır, saçmadan da öte. Abartılı ve aşırı duygusal.

Ve sonunda anladı. Onu özlüyordu. Her zaman kimsenin yokluğunu hissetmemekle övünen kendisi onu anlatamayacak kadar çok özlemişti.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Kane anahtarlarını ve çantasını aldı ve ön kapıya gitti. Tam kapıyı açacakker biri kapıyı çaldı. Öylece durup, kendi kalp atışlarını dinledi. Ama kapıyı açtığında karşısında Todd'u buldu.

"Seni yakaladığıma sevindim," dedi patronu. "Arabam çal şmıyor. Ofise seninle birlikte gelebilir miyim? Galeri gelip arabayı alacak ve sonra kiralık bir araba bırakacak."

Kane'nin hayalkırıklığı gerçek bir kurşun yarası kadar yakıcıydı. Neden Willow gelmedi diye Tanrı'ya haykırmak istedi.

"Sorun değil," dedi Todd'a. "Ben de tam çıkıyordum."

"İyi. Willow'un arabasını göremedim. O çıktı mı?"

"Gitti. Artık görüşmüyoruz."

"Bilmiyordum. İkinizin iyi anlaştığını sanıyordum."

Kane arabasının kilidini açmak için uzaktan kumandaya bastı, sonra çantasını bagaja koydu.

"Neler olduğunu sormayacağım," dedi Todd arabaya binerken. "Tanrı biliyor ya şu günlerde kadınlardan uzak duruyorum. Ruth ben Marina ile bir kez buluşmayı kabul edene kadar yakamı bırakmadı. Niye kabul ettim ki sanki?"

Kane bunu bilmiyordu ve Marina hakkında konuşmak istemiyordu. Çünkü ona Willow'u hatırlatıyordu ve Willow'u düşünmek bile ona daha önce hiç hissetmediği bir acı hissettiriyordu. Willow beni değiştirdi, diye düşündü sıkıntıyla. Eskiden her zaman sessizlik ve yalnızlığa sığınırdı. Yalnız olmaya ihtiyaç duyardı. Ama şimdi akşamlar ve hayatı önünde bomboş uzanıp gidiyordu. Ne yapmalıydı? Ona teslim mi olmalıydı?

"Arabanın nesi var?" diye sordu kafasını dağıtmak, Todd'un da ilgisini başka yöne çekmek için.

"Emin değilim. Bir türlü çalıştıramadım. Araba daha sadece birkaç aylık. Garip."

Kane'nin aklına bir şey düştü. "Hiç ses çıkardı mı?"

"Pürüzlü bir uğuldama gibi."

"Son zamanlarda kimsenin canını sıktın mı?"

Todd ona baktı. "Sence bunun ardında çalışmak bilmeyen bir arabadan başka bir neden mi var?"

"Bilmiyorum. Satıcının numarası var mı sende?" dedi Kane.

"Evet."

"Onları ara ve arabayı almak için gelmemelerini söyle. Sonra kendin getireceğini söyle. Ben de tanıdığım biri var onu getirtip arabayı bir inceleteyim. Sadece tedbir olsun diye."

Todd küfretti. "Bundan hiç hoşlanmadım."

"Emin olmak şeyden daha iyi –"

Çok büyük ve hızla hareket eden bir şey onlara yandan çarptı. Kane'nin arabası kaydı, ama Kane kontrolü kolayca sağladı. Doğru şeride girmeyi başarıp kaza yapmaktan kurtulunca saldırgana baktı ve tabancasını çıkardı. Gümüş rengi ithal bir araç tekrar onların üzerine doğru geliyordu.

"Kendini kolla," dedi Todd'a ve aniden frene bastı.

Saldırgan yanlarından geçti. Kane nişan aldı, ama tetiği çekmeden önce bir şey hissetti. Birden Willow'un onun kimseyi öldürmesini istemeyeceğini düşündü. Kendi kendine söylendi ve tekrar nişan aldı, ama bu kez de saldıran aracın trafik lambası direğine çarpıp durduğunu gördü. Kane hemen kenara çekip 911 acil yardım numarasını aradı. Operatör açtığında arabasından inmiş, kaza yapan

aracın sürücüsüne doğru yürüyordu. Hemen bulundukları yeri tarif etti ve neler olduğunu anlattı, ama aynı anda Willow'un onda başka neleri değiştirmiş olabileceğini düşünüyor, tekrar nasıl eski haline döneceğini merak ediyordu.

Kane'nin o sabah polisle işi ancak saat on buçuğa doğru bitti. Arabasının ciddi bir tamirata ihtiyacı vardı, ama hala kullanılabiliyordu. Tam arabaya binecekken ambulans görevlilerinden biri onu durdurdu.

"Size bakmamız gerekir mi?" diye sordu Kane'ye.

"Ben iyiyim. Kemerim takılıydı."

"Çocuk da bağlıydı, yoksa şimdi ölmüş olurdu."

Kane çekiciye çekilen araca baktı. "Polis onun buluğ çağında bir genç olduğunu söyledi. Anlaşılan bayılmış."

Görevli başıyla onayladı. "On yedi yaşında ve lise öğrencisi. Annesi onun şeker hastası olduğunu söyledi. Anlaşılan bu sabah iğnesini vurmamış ve bu yüzden insülin şokuna girmiş."

Sonra görevli gitti.

Kane arabasının başında durdu ve güçlükle nefes aldı. On yedi yaşında bir çocuk. Ya o çocuğu vursaydı ne olacaktı? Bu koşullar altında ona karşı dava açılmazdı. Silahı ruhsatlıydı ve Kane eğitimli bir profesyoneldi. Ama bu çocuğun ailesini rahatlatmaya yetmezdi. Kane'yi de. Altı ay önce olsaydı bir saniye bile düşünmeden ateş ederdi. Bugün ise bunu yapamamıştı. Ve nedenini çok iyi biliyordu.

O gece Kane karanlıkta tek başına oturup sarhoş olana dek içti. Genelde bu kadar çok içmezdi, ama bugün yaşadıklarından sonra bunu hakettiğini düşündü. Belki de kanına yeterince alkol karışırsa o sabah neredeyse ne yapacağını unuturdu. Belki de Willow'u da onu ne kadar özlediğini de unutabilirdi. Ama bundan emin değildi.

Willow patronuna baktı. "Beverly sadece bir ay oldu."

"Biliyorum. Sen sadece başını salla ve teşekkür et."

"Teşekkür ederim," dedi Willow içtenlikle, aldığı zam için.

"Sen bir cevhersin," dedi Beverly. "Senin hem bitkilerle hem müşterilerle aran çok iyi. Bu çok ender bulunur bir meziyet. Senin

yardımınla işimi istediğim gibi genişletebileceğim. Kimsenin seni benden çalmasını istemem."

"Ben çalınmak istemiyorum ki," diye itirafta bulundu. "Burada çalışmayı seviyorum. Zam için teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Ben egzotik çiçeklerin yanına gidiyorum."

"Harika. O çiçekler daha önce hiç bu kadar güzel olmamıştı."

Willow el sallayarak arkaya geçti. Kendini çok iyi hissediyordu. Eskiden kalbinin bulunduğu yerde o koca delik de olmasaydı mutluluktan uçabilirdi.

"Merhaba, Willow."

Bu alçak erkek sesi normalde onun ürpermesine neden olurdu, ama bu ses tanıdık değildi. Arkasına döndü ve uzun boylu, çok iyi giyimli bir adamın yeşil çadırın girişinde durduğunu gördü. Hım. Julie'nin nişanlısı Ryan'a epey benziyordu bu adam.

Çömelmiş halde biraz arkaya yaslandı. "Dur bakayım," dedi. "Muhteşem Üçüncü Todd Aston."

"Sonunda karşılaştık. Anladığım kadarıyla bana haddimi bildirmek istemişsin."

"Bu yüzden mi geldin?"

"Hayır, ama seni daha iyi hissettirecekse, dinlemeye hazırım."

"Hissettirmez." Belki bir zamanlar ona bağırıp çağırmak istemişti, ama artık ilgisini çekmiyordu. "Julie ve Ryan evleniyorlar. Benim için önemli olan da bu."

"Benim için de."

Willow ona baktı.

"O kadar şaşırmış görünme," dedi Todd. "Ryan ve ben hayatımız boyunca arkadaştık. Onu çok severim. Ben de onun mutlu olmasını isterim. Bunu sağlayacak olan da Julie'dir."

"Basma kalıp laflar."

Todd hafifçe gülümsedi. "Bu konuşmayı on yıl sonra tekrar yaparız. O zaman bana inanırsın."

On yıl mı? Doğru. Todd ve Ryan kuzendi. Bu durumda onunla da hep görüşeceklerdi. Peki o zaman arada bir Kane'ye de mi rastlayacaktı? Bu düşünce hem heyecan hem de acı vericiydi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Todd. "Ayrıldığınızı biliyorum."

Bu beklenmedik ziyaretin nedeni yoksa bu muydu? "Gayet iyiyim."

"Kane iyi değil. Oldukça kötü durumda."

Willow'un içinden hemen Kane'ye koşup tüm sorunlarını çözmek geldi. Ama Kane onun ne yardımına ne de kendisine ihtiyacı olduğunu yeterince açık bir dille ifade etmişti. Ayağa kalktı ve kotunu eliyle temizledi. "Bunu duyduğuma üzüldüm, ama beni ilgilendirmez."

"Siz ikinizin arasında neler geçti bilmiyorum, ama Kane'yi birkaç yıldır tanıyorum. O harika bir insandır. Kiminle görüştüğüne çok dikkat eder. Sen onun hayatında gördüğüm ilk kız arkadaşsın. Belki de ona ikinci bir şans tanıyabilirsin."

Willow Todd'a baktı. "İlişkimizi *ben* mi bitirdim sanıyorsun?"

"Sen bitirmedin mi? Haline bakınca, ben de..."

"Maalesef, hayır. O beni terk etti. Bana beni istemediğini yeterince açık bir biçimde ifade etti."

Bunları söylemek içini sızlattı.

Todd rahatsız bir biçimde kıpırdandı. "Bilmiyordum."

"Şimdi biliyorsun." Willow ona baktı. "Ben Kane'yi seviyorum ve bunu ona da söyledim. Sanırım bundan hoşlanmadı. Benimle ikinci bir şansa ihtiyacı yok. Ama birinci bir şans ister mi, onu düşünmeli."

"Üzgünüm."

"Hayatta kalacağım. Güçlü bir kadınlar soyundan geliyorum." Ailesini düşündü. "Konu erkekler olunca yanlış seçimlerde bulunan güçlü kadınlar."

"Benim yapabileceğim bir şey..."

"Yok, ama teşekkürler." Willow ellerini kalçalarına koydu. "Bir dakika. Sen buraya benimle Kane'nin arasını düzeltmek için mi geldin? Ama neden?"

"Sana söyledim. Arkadaşıma yardım etmek istedim."

"Demek sen tamamen kötü biri değilsin."

"Bu bir soru mu? Soruysa gerçekten cevap ister misin?"

"Sanırım hayır. Ama beni şaşırtıyorsun. Julie ve Ryan konusunda çok gıcıklık ettin."

"*Gıcıklık* etmedim. Julie Ryan'ı para için istiyor sandım."

"Julie asla böyle bir şey yapmaz."

"Artık bunu ben de biliyorum."

"Ona biraz olsun güvenmeliydin. Doğru olan buydu."

"Benim geçmişimle biraz zor."

"A, anladım. Demek bundan sonra karşılaştığın her kadını eskiden bir kez yanlış bir seçim yaptığın için cezalandıracaksın. Ne büyük mutluluk. Bunu Marina'ya söylemeliyim."

Todd bu sözler karşısında hem acı çekiyor gibi hem de eğleniyor gibi görünüyordu. "Demek buluşacağımızı biliyorsun."

"A, evet. Hepimiz o anı iple çekiyoruz."

Todd'un dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "O daha çok sana mı, yoksa Julie'ye mi benziyor?"

"Buna kendin karar vermelisin. Ama onun çok zeki olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden sakın onu oyuna getirmeye çalışma."

"Oyuna getirmek mi?" Todd sırıttı. "Peki bunu unutmam."

Todd'un eğlenmesine kızdı. "Sen ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet." Todd'un neşesi kayboldu. "Seninle tanışmak bir zevkti, Willow. Kane'nin seni bırakacak kadar salak olmasına üzüldüm."

Willow başını sallamakla yetindi, çünkü yine gözleri yanmaya başlamıştı ve bunun sonunun ne olacağını gayet iyi biliyordu. Todd gidene kadar kendine hakim oldu, sonra kendini koyuverdi. Todd, Kane'nin kötü durumda olduğunu söylemişti. Onun da acı çekmesinden bir anlam çıkarmalı mıydı? Kane sorunu çözmek için bir şeyler yapacak mıydı, yoksa her şeyi oluruna mı bırakacaktı? Her şeye rağmen gidip ona sarılmak, kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak istiyordu. Ama yapmayacaktı. Adamı onu sevmesi için zorlayamazdı.

O gece Willow koltuğuna kıvrıldı ve kiraladığı filmi seyretmeye çalıştı. Bir komedi almıştı. Çok komikti de, ama Willow hiçbir espriye gülemedi. Belki de içindeki acının büyüklüğü yüzündendi bu. Tam yatağa gitmeye, filmi başka bir zaman seyretmeye karar verip

uzaktan kumandayı almıştı dışarıda garip bir ses duydu. Kazıma sesi gibi bir şeydi, ya da ağlama mı? Hayır, her ikisi de. Kulak kabarttı ve sesi tekrar duydu. Ön kapıya gitti ve kapıyı açtı. Kömür gibi siyah, tüylü tatlı mı tatlı bir köpek yavrusu ona baktı sonra da ağladı. Willow sevinçle eğildi. Köpek kollarına atladı ve yüzünü yalamaya başladı.

"Sen de kimsin?" diye sordu Willow kucağındaki öpücük bombasını tutarak. "Nereden geldin? Yoksa kayıp mı oldun?"

"Kaybolan o değil," dedi Kane gölgelerin içinden çıkarak.

Willow'un kalbi durdu. Nefesi boğazında kaldı ve hatta kucağındaki köpeği bile unuttu. Köpek onun dikkatsizlik anında öne doğru atıldı ve onun sırtüstü düşmesini sağladı.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Kane ve köpeği bir kolunun altına aldı. Diğer eliyle de Willow'u tutup ayağa kaldırdı. "Biraz şımarık da."

"Görebiliyorum."

Willow ne düşüneceğini bilemedi. "Neden geldin?"

"İçeri girebilir miyiz? Bir şey yapacağını sanmam. Az önce güllerin orada tuvaletini yaptı."

Hayatı boyunca sevdiği tek erkek, onu reddeden bu erkek, bir köpek yavrusunun onun halısına çiş yapmayacağından mı bahsediyordu? Bir adım geri gitti ve içeri girmelerine izin verdi. Kane yavru köpeği yere bırakınca köpek koşarak Willow'un çıplak ayaklarına gidip yalamaya başladı. Willow çömeldi ve yavruya sıkıca sarıldı. "Onun adı var mı?" diye sordu, çünkü köpek hakkında konuşmak başka her konudan daha güvenliydi. Kane'nin burada bulunmasının bir anlamı olduğuna inanmak istiyordu, ama emin değildi. Tekrar umutlanamayacak kadar çok yara almıştı.

"Henüz yok. Onun adını sen koymak istersin, diye düşündüm." Yanına çöktü. "O senin. Onu senin için aldım. Ama benimle yaşıyor, bu yüzden onu istiyorsan bana geri dönmek zorundasın."

Willow yutkundu. Tamam, artık umut vardı, ama aynı zamanda korku ve kırık bir kalp de vardı. "Beni geri mi istiyorsun?"

"İstemek mi?" Kane başını salladı. "*İstemek* sözcüğü çok yetersiz kalıyor, Willow. Ne istediğimi bildiğimi sanıyordum. Yalnızlık

istiyordum. Huzur dolu dünyamı istiyordum. Her şeyi planlamıştım. Çok dikkatliydim, asla bağlanmıyordum. Hayatımda ikinci kez tuzağa düşmeyecektim. Kimsenin hayatıma girmesine izin vermedim. Sen gelene kadar."

Willow'un içindeki umut biraz daha büyüdü.

"Bir yerlerde bir adada tek başıma yaşamak istediğimi sandım. Ama sonra seninle tanıştım. Ondan sonra her şey değişti. Şimdi gürültü, patırtı, karmaşa ve sohbet ve kahkaha istiyorum. Mumlar, bitkiler, yiyecek ve her yerde senin dağınıklığını istiyorum."

"O kadar da dağınık değilim."

Kane gülümsedi, sonra uzanıp yanağını okşadı. Yavru köpek ikisini de yalamaya başladı. "Çok üzgünüm. Sana söylediğim şeyler için, seni incittiğim için çok üzgünüm. Bakışlarındaki acının sorumlusu benim ve bu beni kahrediyor. Seni özledim, Willow. Sana öyle çok ihtiyacım var ki. Sensiz acizim. Ama tüm bunları anlamam biraz zaman aldı. Daha önce hiç aşık olmamıştım, bu yüzden de bana neler olduğunu anlayamadım.

Aşk mı? Aşk!

Willow yavru köpeği yere bıraktı ve Kane'ye uzandı. "Yani..."

"Seni seviyorum." Willow'u kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum. Sonsuza dek. Hastalıkta ve sağlıkta, çocuklarımızla, evimizle ve diğer her şeyle. Tabii beni affedebilirsen. Beni hala seviyorsan."

Willow geri çekildi ve ona baktı. "Ne? Öyle çabucak sevgimin biteceğini mi sandın?"

Kane'nin gözlerindeki korkuyu gördü ve onun gerçekten de bundan korktuğunu anladı. "Seni incittim," dedi. "Çok acımasızdım. Yaptıklarıma bir mazeret gösteremem. Ancak bunu bir daha asla yapmayacağıma söz verebilirim."

O öyle kolay kolay söz veren biri değildi. Ona güveniyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi Willow.

"Benimle evlenecek misin?"

Willow gülümsedi. "Evet. Jasmine de bizimle kalabilir mi?"

Kane sırıttı. "Tabii."

"Yavrulardan da en az bir tanesi?"

Kane iç çekti. "Bu senin de hayatın. Sen karar ver."

"Umarım Bobo'dan hoşlanırlar. Koca patileri var. Sanırım büyüyünce yirmi beş otuz kiloluk bir şey olacak."

Kane bir ah çekti. "Köpeğe Bobo adını veremeyiz."

"Muffin?"

"O bir erkek, Willow. Erkeklik gururunu yerle bir edeceksin. Blackie'ye ne dersin?"

"A, bu çok orijinal! Bence o bir Stan."

Kane yine ah çekti.

Willow onun kollarına sokuldu. "Daha büyük bir eve ihtiyacımız olacak. Todd'u sevmiyor değilim, ama ona bu kadar yakın olmak zorunda mıyız?"

"Taşınırız. İyi de sen ne zamandır Todd'u seviyorsun?"

"O aileden biri. Meraklanma. Sana rakip olamaz."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu. Kendi arsası üzerinde daha büyük bir ev alırız."

"Avlulu bir ev," dedi Willow.

"Ve bir bahçesi olsun."

"Ay, evet. Büyük bir bahçe. Bir de kocaman bir yatak odası olsun, çünkü orada çok vakit geçireceğiz."

"Düşünme tarzına bayıldım." Willow'un gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum, Willow. Sen ben.m için her şeyi değiştirdin."

"Seni kurtardım. Gerçi artık emekli oldum. Dünya bundan böyle benim kurtarıcılığım olmadan dönmek zorunda. Tabii bitkiler ve hayvanlar hariç. Çocuklarımız da olacak, değil mi?"

Willow'un bluzunun düğmelerini açmaya başladı. "Tabii."

"Benim istediğim kadar mı?" ciye sordu Willow.

"Onları doğuracak olan sensin." Willow'un bluzünü çıkardı.

Willow onun omzunun üstünden baktı. Stan koltuğun yanındaki minderlerden birinin üstüne yığılıp kalmıştı.

"Çok sessiz olmalıyız," diye fısıldadı.

Kane ayağa kalktı, sonra onu kucakladığı gibi holden aşağı taşımaya başladı. "Ben de başka bir odaya geçeriz diye düşünmüştüm."

"Bu da olur."

SON